

Vườn Thúy

Contents

Vườn Thúy	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2: Chương 2	8
3. Chương 3: Chương 3	15
4. Chương 4: Chương 4	22
5. Chương 5: Chương 5	28
6. Chương 6: Chương 6	35
7. Chương 7: Chương Kết	43

Vườn Thúy

Giới thiệu

Tác giả Quỳnh Dao có rất nhiều truyện ngắn, tiểu thuyết hay thuộc mảng truyện ngôn tình, tình cảm.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/vuon-thuy>

1. Chương 1

Tôi không biết tất cả đã bắt đầu như thế nào? Tôi không biết thần linh nào đã an bài tôi vào câu chuyện kỳ dị này.

Thế nhưng tất cả các việc đã phát sinh và đột nhiên đưa tôi vào một thế giới xa lạ, nó đã làm thay đổi cả định mệnh cuộc đời tôi, mà tất cả những việc xảy ra đều là sự thật, không phải một giấc mơ, cũng không phải chuyện hoang đường.

Tất cả đã bắt đầu như thế nào?

.....

Đó là thời gian ba tháng, sau khi tôi đoạt được mảnh bằng học sĩ của trường Đại học. Nỗi vui mừng phấn khởi của ngày mới tốt nghiệp cũng đã qua, ba tháng nay, tôi đã gửi đi các mục quảng cáo và tôi phát giác ra, mảnh bằng đại học không giúp tôi tìm được một việc làm để kiếm cơm nuôi miệng. Buổi sớm, lúc ở trên lầu xuống dùng cơm là tôi cảm thấy vẻ mặt của chú thím tôi mỗi ngày một lạnh nhạt. Dĩ nhiên tôi tuyệt đối không thể trách cứ họ được, vì chú tôi chỉ là một người chú họ, ông không có trách nhiệm nuôi dưỡng tôi lại càng không có cái nghĩa vụ cho tôi vào đại học, thế nhưng ông đã nuôi dưỡng tôi, lại cho tôi vào đại học.

Ông đã một trăm phần trăm không phụ lòng cha mẹ tôi ở chốn cửu tuyền. Nay, tôi phải khó khăn lắm mới đoạt được mảnh bằng đại học. Ít ra tôi phải có một việc làm để giúp đỡ chú thím và các em tiếp tục việc học mới là phải đạo.

Nếu cứ ở nhà chú ăn không ngồi rồi, cả ngày đi tới đi lui, chẳng làm một việc gì, thì bảo sao chú thím không khó chịu? Ngay cả đến tôi, tôi cũng cảm thấy áy náy trong lòng.

Sáng nay, ngồi vào bàn ăn, không biết thím cố ý hay vô tình nói:

- Mỹ Hoàn, có lẽ sự đòi hỏi của cháu quá cao, đời bây giờ người nhiều việc ít, tìm việc làm mỗi lúc một khó, cháu cũng đừng hy vọng đồng lương quá cao, chỉ cần có nơi ăn chốn ở là khá lắm rồi.

Lời xa ý gần, dĩ nhiên ý thím là không muốn tôi tiếp tục ở trong nhà này nữa, tôi không phải trẻ con mà nghe không hiểu, trông chú có vẻ bất mãn. Ông xô ghế đứng lên, hần học nói:

- Việc gì mà phải gấp? Để cho Mỹ Hoàn nó thông thả tìm, tìm mãi cũng sẽ có việc.

Tôi không thể nào cứ nghiêm nhiên làm một gánh nặng cho chú thím tôi nữa vì họ còn phải lo cho ba đứa em nhỏ còn đang ở trung học.

Cầm tờ báo trên tay, không xem tin tức, xã luận gì cả tôi lật ngay sang trang quảng cáo, rao vặt. Tôi xem một lượt ở mục tìm người làm, gần như tất cả đều được tôi gửi lý lịch đi từ hai ba hôm trước. Chỉ có một mục tìm người được lồng trong hai lần gạch đen to nét đã làm cho tôi phải chú ý.

“Cần: Bí thư Hán văn phái nữ, từ 22 đến 25 tuổi, chưa có gia đình. Trình độ: học xong chương trình trung học trở lên, viết chữ đẹp, yêu nghệ thuật. Xin viết tự thuật và kèm theo ảnh bán thân và toàn thân mỗi thứ một chiếc, xin ghi rõ chiều cao, cân nặng và tuổi tác, cùng số lượng yêu cầu. Gửi về Ông Thạch Phong, Vườn Thúy, số... Đường...”

Một mục cần người thật quái gở, nó cho tôi cái ấn tượng là ông Thạch Phong nào đó, không phải cần bí thư Hán văn mà là tìm ý trung nhân. “Ảnh bán thân và toàn thân mỗi thứ một chiếc, phải ghi rõ chiều cao, cân nặng và tuổi tác.” Những điều đó bắt buộc người có khả năng làm việc cần phải ghi rõ và đính kèm hay sao? Họ đang cần người cho việc làm hay là cần người cho họ? Tôi vấp tờ báo sang một bên không có ý định gửi phiếu lý lịch đi. Thực ra, nếu tôi có gửi đi chẳng nữa, thì cái hy vọng được chọn lựa cũng quá mỏng manh, tôi đã có quá nhiều kinh nghiệm trong vấn đề này rồi.

Ăn cơm sáng xong, tôi vẫn không sao thoát khỏi nỗi buồn phiền nó đang dần vạt tâm can. Việc làm! Việc làm! Tôi lại vớ vởi tờ báo lên tay, xem lại một lần mục cần người khi nãy, tại sao không thử một lần nữa xem sao? Thêm một cơ hội tức là thêm một hy vọng! Hơn nữa, mục cần người này cũng có một vài điểm hấp dẫn. Ngoại trừ có nơi ăn chốn ở ra, hai chữ Vườn Thúy đã quyến rũ tôi không ít. Có lẽ nó là một hoa viên rộng lớn. Có cây to, có dây leo chằng chịt, có đủ kỳ hoa dị thảo! Và bên trong còn có những gì? Một người khổng lồ ư? Không hiểu sao, bỗng nhiên tôi nghĩ cái tên “Vườn Hoa của Cự Nhân”, kể lại chuyện một người khổng lồ cô độc, sống buồn tênh trong một vườn hoa to và đẹp. Thôi được! Cần người cho ai mặt xác họ, mình cứ gửi một phiếu lý lịch đi thử thời vận. Tôi thuận tay vớ một mảnh giấy và viết bức thư xin việc như sau:

“Ông sẽ phát giác ra, tôi là một con người rất tầm thường như bao nhiêu người khác trên thế gian này, cũng có hai tay, hai chân, một cái mũi, một cái miệng và một đôi mắt như họ. Tôi còn có cả một đầu óc chứa đầy những ước mơ và hoài bão tầm thường, nhưng tôi đang đi trên một con đường bé nhỏ gồ ghề, cũng như muôn ngàn người tốt nghiệp đại học khác, ở trước mặt một con đường không phải là một đại lộ khang trang, song tôi có can đảm dọn dẹp, chông gai và san bằng chướng ngại. Chỉ cần có một cơ hội, tôi nguyện sẽ đem những ước vọng tầm thường biến thành sự thật.

Có lẽ ông không có hứng thú đi nghiên cứu tài liệu về tôi, nhưng tôi thấy rất rõ rệt là tôi cần phải tự thuật tất cả. Tôi mười tuổi mồ côi mẹ, mười lăm mất cha. Từ đó tôi sống bám vào gia đình chú thím. Chú thím tôi đã nuôi tôi đến hoàn thành đại học các em tôi chỉ vừa học xong tiểu học. Chú tôi chỉ là một tiểu công chức, nên gia cảnh rất đổi thanh bạch. Vì thế, ông có thể thấy rõ là một việc làm đối với tôi rất cần thiết. Nhưng nói thế không phải để đòi hỏi một lòng thương hại, trên thế gian này còn có rất nhiều người đáng thương hại hơn tôi. Tôi tin ở khả năng làm việc của tôi và tin rằng tôi không đến nỗi ngu si lắm, và tôi cũng mong rằng tôi làm được chu đáo những việc mà ông sẽ giao phó cho tôi.

Tôi không dám đòi hỏi số lương quá cao, việc làm của tôi đáng giá bao nhiêu thì ông có thể xem ở khả năng làm việc của tôi mà định đoạt nếu tôi có cái hân hạnh được Ông tuyển dụng”.

Tôi nghĩ, lúc viết đơn xin việc trên tôi mang trong đầu ít nhiều thái độ bồn chột. Tôi không tin là mình sẽ được tuyển dụng cũng không tin việc làm này thích hợp. với tôi, vì vậy sau khi gửi thư đi, tôi cũng không còn bận tâm về nó nữa, thực ra cái mục cần người ấy được tiếp tục đăng suốt một tuần lễ. Lúc nó không còn xuất hiện trên mặt báo nữa, thì tôi cũng đem việc này ném lên tận chín tầng mây. Cái thư xin việc có đi mà không có về.

Tôi lại tiếp tục tìm việc, song đi đến đâu cũng va đầu vào tường thêm một tháng nữa, lòng tự tôn và ý chí phấn đấu đã bị thực tế mài giũa đến tình trạng đáng thương. Tôi không còn đủ can đảm đi viết lý lịch nữa, cũng không muốn đối diện với bất cứ một ai. Thím không nói gì cả, nhưng bà bắt đầu cậy người giới thiệu cho tôi một bạn trai. Tôi thấy rất rõ rệt bây giờ, đang trải trước mặt tôi không còn là con đường bé nhỏ gồ ghề nữa mà là một cánh rừng âm u dày đặc. Tôi sắp sửa nghĩ đến việc lập gia đình, đây là con đường duy nhất của phần đông phái nữ, rồi bỏ nhà trường để bước vào xó bếp. Nhưng mà khổ nỗi, ngay đến một người có thể cùng tôi gầy chuyện trăm năm cũng chẳng biết tìm đâu ra.

Đang trong tình trạng tuyệt vọng này, tin tức từ ” Vườn Thúy” đã đến, nó như một ngọn đèn lóe lên soi vào cánh rừng dày đặc âm u! Đó là một lá thư màu trắng với chất giấy thật tốt, bên trên là hai giòong chữ giản dị viết bằng mực với nét chữ thật đẹp:

Dư tiểu thơ!

Mời cô vui lòng đến diện kiến tại địa điểm Vườn Thúy vào lúc 9 giờ sáng ngày....

Kính thư

Thạch Phong

Trong thư không có đề cập đến đã tuyển dụng tôi hay không, nhưng bao nhiêu đó cũng đủ làm cho tôi phấn khởi rồi. Tôi cầm chặt lấy phong thư, lòng nôn nóng muốn được gặp ngay chủ nhân Vườn Thúy và không hề nghĩ một tí gì về việc sẽ có một định mệnh kỳ dị nào sẽ đến với tôi trong tương lai.

Tôi tìm đến Vườn Thúy lần đầu tiên vào một buổi sáng mùa thu. Như sự dự đoán của tôi, nơi đây cách Thành phố thật xa. Chân tôi giẫm trên một con đường tráng nhựa thật đẹp con đường này đưa tôi thẳng lên núi, tuy lòng tôi có hơi hồi hộp về việc “khẩu thí” sắp tới đây, nhưng tôi rất ngạc nhiên khi nhìn hai bên con đường nhựa ăn thông lên núi này, một bên thì lại là một rừng trúc xanh um xào xạc, còn một bên thì lại là một rừng thông thấm tươi hùng vĩ. Về mảnh mai óng ả của trúc và vẻ hùng dũng hiên ngang của thông làm thành một so sánh khác biệt rõ rệt. Bên trong rừng trúc và rừng thông đều sạch sẽ, trên mặt đất phủ đầy những lá, nhưng lại không ẩm thấp. Trong rừng thông lại có cả những hòn nham thạch cao sừng sững, càng tăng khí phách cho thông. Đường nhựa thật rộng, xe hơi có thể chạy thẳng lên núi. “Vườn Thúy” cứ trong tên mà định nghĩa, nhất định phải ở giữa cánh rừng xanh biếc này. Tôi bị thông và trúc gọi cao hứng thú, tinh thần cũng được cổ vũ bởi không khí trong lành của buổi sáng núi rừng. Tôi nghe như niềm vui rào rạt khắp chân thân. Mỗi một bước đi của tôi có mang theo niềm hy vọng được tuyển dụng trong công việc ở đây.

Cứ thế, tôi vừa đi vừa thông thả ngắm nhìn chung quanh, tình thật mà nói, tôi đang suy nghĩ vẩn vơ, nghĩ đến rất nhiều, rất nhiều những việc trong tương lai và chuyện việc làm trước mặt, vì thế, tôi hoàn toàn không nghe có tiếng động cơ của xe máy dầu đang xả hết tốc lực từ dưới dốc núi leo lên, đợi đến lúc tôi phát giác ra thì chiếc xe ấy đã vụt đến bên người tôi. Vì đường rừng làm quanh theo chân núi nên khúc quanh rất nhiều, trước khi chuyển vào khúc quanh người lái xe không trông thấy tôi; lúc ông ta trông thấy

thì không còn thắng kịp. nữa, hơn nữa, tôi lại đi ngay giữa lộ. Sự việc xảy ra thật nhanh, tôi ngã xuống và chiếc xe lao qua, tôi lăn một vòng trên đường mà không cảm thấy đau, chỉ nghe như nổi kinh hoàng và phần nộ lên đầy lòng. Tôi gắng gượng ngồi lên, nhìn xuống chân, đầu gối bên phải bị xát trầy da, nhưng không nặng lắm, chiếc “Jupe” bị rách một mảnh vuông nhỏ. Tôi nghĩ có lẽ chiếc xe nọ không đụng vào tôi, mà chỉ bị tay lái hay một nơi nào đó móc vào áo. Tôi đứng thẳng người lên, chiếc xe nọ đã quay lại và đến gần bên tôi. Người lái xe vẫn ngồi yên trên xe.

Hắn có gương mặt đầy vẻ ương ngạnh và răn rỏi của một người đàn ông khoảng 38, 39 tuổi gì đó.

- Tôi hy vọng rằng cô không bị thương?

Hắn nói lớn, gần như với giọng mệnh lệnh.

- Tôi hy vọng ông chạy chậm một tý!

Tôi nói với giọng giận dữ và phần uất, lẽ ra thì hắn phải xuống xe và tỏ vẻ biết lỗi mới phải.

- Không bị thương là phúc cho cô, cô đã cản đường đi của tôi.

Hắn lạnh lùng nói.

- Đường này đâu có phải của ông làm!

Hắn nhếch mép, khẽ cười khi một tiếng. Tôi trông thấy nét ngạo mạn và trêu cợt hắn rõ trên khóe môi của hắn.

- Con đường này? Chính tôi làm ra đấy.

Hắn nói bằng một giọng không mấy rõ rệt, tiếp theo đó, hắn lại lớn tiếng nói:

- Cô không có hề gì thì tôi đi đây!

Hắn sang số xe và vọt nhanh lên dốc núi. Tôi bực tức đến cùng cực và tự nhủ: ”Xui đến thế là cùng nên mới gặp phải người sỗ sàng như vậy. Tôi to tiếng nói với theo sau hắn:

- Tôi hy vọng ông sẽ lao đầu vào núi!

Xe hắn đã đi xa, chẳng biết hắn có nghe thấy không? Tôi dừng lại bên đường vài phút để vuốt lại nếp áo và định tĩnh tinh thần. Đây chỉ là một rủi ro nhỏ, tôi không bị thương hay trẹo chân tay chi cả. Tôi lại tiếp tục bước đi rồi quên khuấy đi câu chuyện kém vui đó, vì rừng cây của buổi sáng có một màu xanh biếc và tiếng chim hót vang vang những nhịp khúc vui tươi.

Mặt trời đã lên cao, Đà-Loan vào thu, ánh nắng vẫn mang sức nóng như thiêu như đốt, tôi bắt đầu cảm thấy nóng bức và khát nước vô cùng. Phía trước có một ngã ba đường, bên lề có một tàng cây to, bóng mát phủ trên mặt đất như hình dáng của cây dù. Tôi đi đến đó, dưới gốc có một chiếc ghế đá, trên ghế có khắc một hàng chữ: “Vườn Thúy kính tặng”.

Kính tặng cho ai? Đúng rồi! Tặng cho bất cứ người khách đi đường nào, để họ có được đôi phút nghỉ ngơi dưới bóng cây râm mát. Bây giờ thì nó “kính tặng” cho tôi, tôi tự đùa và mỉm cười với mình. Tôi ngồi xuống ghế và vuốt lại quần áo một lần nữa, phủi sạch những vết bụi bám trên tay chân. Tôi ngồi yên đó, bất giác nghe một chút gì thỏa mãn, thỏa mãn về việc gì? Tôi cũng không biết nữa. Tôi chỉ cảm thấy một cách mơ hồ như cái danh từ “Vườn Thúy” không còn xa lạ đối với tôi, mà giữa nó và tôi đã có một liên hệ nào đó.

Chung quanh thật yên tĩnh, rừng thông và rừng trúc nằm im lặng lẽ. Con đường nhựa chạy ngoằn ngoèo lên núi, có một con đường lát đá nhỏ khác ăn sâu vào cánh rừng rậm, bên con đường đá có dựng một tấm bảng nhỏ chỉ “Đường đi vào Vườn Thúy” Con đường đá nhỏ cũng khá rộng ngồi ở đây có thể trông thấy thấp thoáng một dãy tường và mái ngói đỏ. Tôi nhìn đồng hồ, thời giờ còn rộng chán, tôi không cần vội lên đường. Tôi ngồi chừng mười lăm phút, không thấy một bóng người khách đi đường nào cả. Ánh nắng thật đẹp nhưng đúng vào phút ấy, bỗng nhiên tôi có một cảm giác dị thường, không biết vì giác quan thứ sáu hay vì một lý do nào khác, khiến tôi, đột nhiên rung mình một cái. Tôi cảm thấy một cách rõ rệt là có người đang ở gần bên tôi, đằng sau một gốc cây hay một tảng đá nào đó, có người đang rình rập tôi.

Bỗng tôi cảm thấy ớn lạnh, tóc đằng sau ót tôi đột nhiên dựng lên. Không hiểu có một nguyên do nào làm tôi rùng mình, tôi đứng nhồm lên và quay đầu lại, hoàn toàn do sự thúc đẩy của trực giác. Sau lưng tôi là một dãy rừng thông, có ba hòn nham thạch đứng sừng ngang nhau như một tấm bình phong che ngang phía trước, ánh nắng chói chang, và trong rừng thông chẳng có chi cả. Bất giác tôi phì cười cho sự rối loạn thần kinh của mình. Bước chân trên con lộ đá, tôi nhắm hướng Vườn Thú đi tới, và không bao lâu, tôi đến gần địa điểm ấy. Thật là ngoài sức tưởng tượng của tôi, nơi đây chỉ là một mảnh đất rộng được khai phá từ một triền núi, có hơn mười căn nhà được xây trên đó. Trông vào thì Vườn Thú không quá cô độc như sự dự tưởng của tôi. Đây hẳn là cư xá cao cấp hoặc, những ngôi biệt thự của những kẻ giàu sang nhàn hạ.

Vườn Thú nằm ở cuối con lộ, nó chiếm một khoảng đất rộng rãi, có tường trắng vây quanh. Một cảnh cây phượng vĩ từ trong vườn ra bên ngoài và có nhiều cây si to cao hơn cả tường đậu, lá đã được cắt xén thành những hình tròn và hình dạng của chim. Nơi đây là nơi nào? “Vườn Hoa của Cụ Nhân” ư? Tôi đưa tay lên nhận chuông trên cửa, tấm bảng đồng đề “Vườn Thú” phản chiếu ánh sáng chói chang vào tôi.

Một người đàn ông gầy gầy vào khoảng trên dưới 30 tuổi ra mở cổng. Sau này tôi biết được gã là tài xế của chủ nhân Vườn Thú, và được gọi là chú Lưu. Bên trong cánh cổng quả nhiên là một vườn hoa vĩ đại, trồng đầy những hoa hường, hoa cúc, thạch trúc và vạn niên thanh.

Vườn hoa có vẻ đã được hoạch định hẳn hoi, có một hòn núi giả được xây bằng đá nằm ở giữa một bồn nước có vòi phun cao, trong kẽ đá mọc đầy các loại hoa cỏ, một cây xương rồng nở đầy hoa màu hồng nhạt, có gần hai ba chục cây hoa hồng khác loại, màu đỏ, màu hồng, màu vàng, màu trắng đang nở rộ, khoe màu dưới ánh nắng. Nhưng ở đây không hẳn là một vườn cây rợp bóng. Ngoại trừ những cây phượng và cây si được cắt xén quanh tường ra, trong vườn chỉ có vài cây hoa trà và cây dâu là có hình dạng to lớn, vì vậy cả một vườn hoa trong thật sáng sủa, sạch sẽ và đầy sinh khí. Ngôi biệt thự trong vườn được xây hai tầng theo lối tây phương, bên ngoài tường, sân nhà được lát gạch màu đỏ, hai bên hiên rộng rãi có xây những cột trụ bằng xi măng có vân giản dị. Một con đường đá nhỏ chạy dài từ ngoài cổng vào đến gian chính, gian bên cạnh là nhà xe. Cổng nhà xe được mở rộng bên trong có một chiếc xe hơi kiểu nhỏ màu đỏ thẫm.

Tôi được dẫn vào phòng khách. Đó là một căn phòng rộng lớn, sáng sủa. Ba mặt phòng đều gần cửa kính lớn, ánh sáng bên ngoài lùa vào tràn ngập căn phòng. Ghế mây hình vòng cung, bàn tròn dài nhỏ làm bằng cây dâu và một bộ sa-lon màu xanh. Đồ vật trông giản dị, nhưng nó biểu lộ cả một thứ gì... không giản dị trong ấy. Cái vẻ đẹp dễ, quý phái và tinh khiết, làm cho người khách lạ, có một mối thiện cảm không thể nào diễn tả bằng lời. Trên tường không treo tranh liễn, chỉ treo một bó hoa hướng dương to bện bằng mây. Một người con gái giúp việc khoảng 18, 19 tuổi ra tiếp tôi. Cô ta cười lộ hàm răng trắng đẹp, mang cái tinh khiết tương tự với vườn hoa nhà này.

Cô ta niềm nở hỏi:

- Thưa, có phải cô là cô Mỹ Hoàn không ạ? Ông chủ đang chờ cô đấy.

- Vâng! Tôi đáp và cảm thấy hồi hộp.

- Hiện ông chủ ở trên lầu. Ông muốn tiếp cô ở phòng đọc sách, mời cô lên trên ấy.

Tôi đi lên lầu, không còn tâm trí đâu để ngắm nhìn cách bày biện trong nhà. Tôi bước vào một căn phòng rộng rãi, có ghế salon, có kệ sách, có thật nhiều sách làm người nhìn hoa cả mắt, có một chiếc bàn thật to, và... một người đàn ông quay lưng về phía tôi đang loay hoay tìm sách ở chiếc kệ cao ngất, chiếm trọn một bức tường. Cô người làm đứng cạnh tôi lên tiếng:

- Thưa ông, Dư tiểu thư đã đến rồi đây!

- Biết rồi! Người đàn ông nọ nói không quay đầu lại.

Tôi nghe tiếng đóng cửa sau lưng, chỉ còn mình tôi đứng đó. Tôi nghe tim đập nhanh trong lồng ngực, không hiểu sao tôi lại hồi hộp đến thế, lòng bàn tay rịn ướt mồ hôi.

Người đàn ông nọ thông thả quay sang đối diện với tôi, tôi đứng thẳng người lên, ước gì tôi chưa vào đến nơi đây và ước gì tôi được lui ngay ra tức khắc, nhưng muộn mất rồi, người đàn ông nọ đang nhìn tôi từ đầu đến chân, không ngạc nhiên cũng không lấy làm lạ, trong ánh mắt ông ta tiềm tàng một nụ cười trên cơ, tương tự với thái độ sau khi ông ta đụng tôi trên dốc núi. Xong ông ta chậm rãi nói:

- Chết cô thất vọng lắm thì phải, vì tôi đã không lao đầu vào núi!
 - Tôi... ơ... Tôi lưỡng lự định khiêu khích - nếu... nếu lúc này tôi biết là ông thì...
 - Thì cô sẽ không nguyên rửa tôi?
 - Tôi nghĩ... Tôi cảm thấy mình đang bị trêu chọc, dù cho tôi có cần thiết việc làm này đến đâu, cũng không thể vì thế mà quỳ lụy ai.
- Tôi trầm nghĩ, tôi vẫn giữ ở trong lòng một nỗi bất bình mà chẳng tiện thốt ra!
- Tôi thẳng thắn nói, có lẽ lúc ấy sắc mặt tôi thật khó coi, việc làm này coi như đi đòi một trăm phần trăm.
- Ông ta nhìn tôi một thoáng và cái vẻ trêu cợt ban nãy đã tiêu tan đâu mất. Ông ta đi đến chiếc ghế đối diện bảo tôi:
- Dư tiểu thư! Mời cô ngồi, rồi chúng ta cùng nói chuyện được chứ?
- Giọng ông vẫn có vẻ mệnh lệnh, nhưng tôi bắt buộc phải nhớ rất có thể ông ta sẽ là chủ nhân của tôi, tôi bèn ngồi xuống.
- Ông lại nhìn tôi, ánh mắt ông ta nghiêm lại, tôi nhận ra là ông ta đang dò xét tôi.
- Tôi có làm cô phật ý không?
- Bỗng nhiên ông ta buông ra một câu hỏi đó và tôi vội vã đáp:
- Ông muốn nói về việc ở trên dốc núi, hay là ở đây?
- Ông ta hơi mỉm cười, nhưng lần này không mang vẻ trêu cợt mà lại ôn hoà, ông ta gật đầu nói:
- Theo tôi thấy thì cả hai đều làm cô không được hài lòng. Nhưng tôi hy vọng cả hai điều đó không quan trọng.
- Tôi mỉm cười:
- Thật thế! Không quan trọng.
 - Thế thì chúng ta có thể vào vấn đề câu chuyện chính.
- Ông ta mở ngăn kéo lấy ra một xấp giấy, đó là hồ sơ xin việc của tôi. Ông rút tấm ảnh ra nhìn kỹ một hồi, rồi lại nhìn tôi, hình như có ý so sánh ảnh và người có phải cùng là một không? Cuối cùng ông ta vừa ý, để tấm ảnh xuống và nhìn tôi nói:
- Lần tuyển nữ bí thư này, tôi nhận được hơn một ngàn sáu trăm đơn xin việc, trong số đó tôi chọn năm đơn, cô là người thứ năm mà tôi tiếp kiến.
- Tôi im lặng không nói gì nhưng chắc mẩm, có phần năm hy vọng rồi đấy! Phải chi lúc này tôi không nguyên rửa ông ta trên dốc núi.
- Công việc làm tính chất đơn giản, nhưng cũng không quá đơn giản. Phần cốt yếu là cô giúp tôi soạn lại một mớ tài liệu, tài liệu này là một cuốn gia-phả của dòng họ Thạch nhà tôi, trong ấy gồm có những văn cảo, nhật ký và thư từ của tổ phụ tôi, cần phải sắp xếp lại rồi căn cứ theo nhật ký của tổ phụ tôi, dùng một lối hành văn có hệ thống mà viết thành một quyển “Truyện ký”.
- Tôi xen vào nói:
- Tôi thiết tưởng, sao ông không mượn một nhà văn để làm công việc này?
 - Cô muốn nói...
- Trông dáng ông ta có vẻ bất mãn:
- Cô không muốn làm việc này ư?
 - Ồ! không! Tôi vội đáp. Có chứ ạ, nhưng tôi e không có đủ khả năng.
 - Cái đó phải đợi cô bắt tay vào việc mới rõ được.

- À! Thưa vâng! Dĩ nhiên!

Bỗng tôi cảm thấy tôi đã bị khuất phục và trở nên thụ động.

- Làm xong tài liệu của tổ phụ tôi, rồi đến lượt phụ thân và của... một người khác. Tôi sẽ trao cho cô xem rất nhiều thứ, kể đến là cô giúp tôi xem các thư từ và trả lời. Cô xem, liệu cô có thể làm được không?

- Vâng, tôi có thể làm được!

Tôi nói mà không khỏi nghi hoặc, có lẽ nào cái công việc mà ông ta vừa nói, không thể không làm được? Hay là ông ta có mục đích nào khác?

- Cô cần phải ở lại đây, vì thời gian có mặt ở nhà của tôi không nhất định, giờ làm việc cũng không nhất định nốt. Mỗi tuần lễ cô có một ngày nghỉ và những ngày nghỉ này sẽ do tôi quyết định, được chứ?

- Thưa được!

Tôi tự nhủ, có thể giảm bớt được gánh nặng cho chú thím tôi là được lắm rồi!

- Về số lương của cô...

- Ông ta trầm ngâm một lát:

- Tạm quyết định là hai ngàn một tháng.

- Dạ.

Tôi hơi kinh ngạc, vì số lương vượt quá xa dự liệu của tôi, tôi chần chờ chưa dám tin ở thánh giá của mình:

- Thưa thế nghĩa là... ông... ông đã bằng lòng tuyển dụng tôi?

Tôi lí nhí hỏi.

- Dĩ nhiên, hay là cô không muốn làm?

- Thưa không phải thế!

Tôi nói lớn và cảm thấy vui mừng khôn xiết.

- Thưa đến bao giờ tôi mới bắt đầu làm, thưa ông?

- Ngày mai!

Ông ta nói một cách giản dị và xô ghế đứng lên:

- Cô hãy về mang đồ đến đây, cần nhất là đến trước buổi trưa, vì chiều tôi bận đi khỏi. Ngay bây giờ, cô có thể về nhà sửa soạn đồ đạc.

Tôi cũng đứng lên nhìn ông ta với vẻ nghi ngờ, đối với tôi, tất cả đều như một giấc chiêm bao, không có vẻ gì là thực cả. Tôi lại lí nhí hỏi:

- Nhưng mà, như thế này... đã quyết định rồi ư?

Sắc mặt ông ta lộ vẻ khó chịu.

- Cô còn thắc mắc điều chi nữa?

Dĩ nhiên, còn có những vấn đề như là, người đàn ông này là ai? Thạch Phong, một cái tên hay là một biệt hiệu? Nghề nghiệp của ông ta là gì? Tất cả những điều này không khác thường? không đặt biệt ư? Trong ngôi biệt thự của ông ta còn có những con người như thế nào? Trong tương lai tôi sẽ sống chung một nhà với ai? Việc thắc mắc thì hẳn là nhiều rồi, nhưng tôi không dám hỏi tiếp, vì nét khó chịu càng lúc càng in rõ trên mặt chủ nhân tôi. Tôi cần phải biết điều một tí! Trừ phi tôi không muốn làm việc ở đây. Vì vậy tôi đành nuốt ực vào lòng tất cả những câu hỏi và khế nói:

- Thưa không! Không có chi thắc mắc cả. - Thế thì, ngày mai sẽ gặp lại.

Ông ta nói và quay người sang tìm kiếm sách. Tôi lảng lạng rời khỏi căn phòng. Tôi không phải là khách, nên không có quyền buộc chủ nhân phải tiễn đưa. Tôi bước chân đi một mình xuống chiếc thang lầu rộng rãi.

Thế là tôi đem hành lý đến sống trong “Vườn Thúy”.

2. Chương 2: Chương 2

Buổi sáng đầu tiên, chủ nhân đưa tôi đến một căn phòng trang trí và bày biện sẵn sàng. Đây là một trong sáu phòng ở trên lầu, cửa phòng vừa mở, tôi hơi kinh ngạc, vì đồ vật trong phòng rất đầy đủ bàn phấn, tủ áo, tủ sách, bàn viết, giường, đèn bàn và màn treo cửa sổ, thứ nào cũng chuẩn bị tuyệt hảo, hơn nữa, đó hoàn toàn là một căn phòng được trang bị cho phái nữ. Đồ vật tuy không mới, nhưng rất tinh vi, màn treo cửa bằng vải Nylon màu hồng nhạt, cùng một màu với tường, bên trên bàn phấn có gắn một mặt kính hình tròn chạm bằng cây có trổ hoa. Trong khuôn cửa kính; của chiếc tủ sách, chất đầy ăm ắp sách. Tôi kinh ngạc nhìn chủ nhân như để hỏi xem có phải căn phòng này được chuẩn bị cho tôi không?

- Cô cứ ở căn phòng này được rồi.

Ông Thạch Phong nói, không biểu lộ một vẻ gì trên sắc mặt.

- Căn phòng này trước kia của một cô gái khác, hiện giờ cô ấy đã đi khỏi, bây giờ nói thuộc về cô. Các thứ sách vở hoặc tiểu thuyết, nếu cô thích, cô có thể đọc. Dù sao đi nữa, những đồ vật trong căn phòng này cô đều có thể dùng được. Hôm nay ta chưa bắt đầu làm việc, cô nghỉ ngơi trước đã, tôi phải đi ngay bây giờ, ngày mai ta sẽ tiếp tục bàn chuyện.

Ông Thạch Phong không cho tôi cơ hội để hỏi thêm câu nào cả, ông cũng không tiếp tục giải thích gì cả. Ông quay gọi chị trẻ tuổi hôm qua lên, và bảo tôi:

- Đây là Thu Cúc, cô có việc gì cần cứ bảo chị ấy làm hộ!

Rồi ông dặn dò Thu Cúc:

- Hãy phục vụ cẩn thận Dư tiểu thư, đừng để cô ấy thiếu thốn một thứ gì!

- Vâng! Thu Cúc kính cẩn trả lời.

- Tôi đi nhé cô Hoàn.

Và ông quay người bỏ đi với những bước dài.

- Ô... Khoan đã, ông Phong?

Ông Thạch Phong đứng lại và quay đầu nhìn chăm chú vào tôi.

- Tôi... tôi muốn nói, xin cảm ơn ông. Tất cả đều quá tốt đẹp đối với tôi.

Ông Thạch Phong nhún vai, làm một cử chỉ có hơi đặc biệt rồi quay người bỏ đi không đáp lời tôi. Tôi thờ người ra mất mấy giây mới đi vào căn phòng... của tôi, tôi nhìn ngắm tất cả những đồ vật trong phòng với vẻ hiếu kỳ. Thu Cúc bước theo vào và mang chiếc valy quần áo của tôi để lên giường.

- Có cần em sắp xếp đồ đạc giúp cô không, Dư tiểu thư? Thu Cúc nói.

Ồ! Thôi khỏi, cứ để đây tôi. Em đi làm công việc của em đi.

- Vâng thưa cô!

Cúc lui ra khỏi phòng. - À! Khoan chờ tí! Tôi gọi giật Thu Cúc lại, nói:

- Tôi muốn hỏi, trong ngôi nhà này còn có những ai nữa nhỉ?

- Hiện giờ thì chỉ có ông Phong, em và chú Lưu tài xế.

- Hiện giờ?

- Đôi khi cậu Hai cũng về đây!

- Cậu Hai?

Tôi hỏi một cách hồ nghi.

- Cậu Hai là con của ông Phong ư?

- Không, là em của ông, nhưng chúng em quen gọi như thế.

- Thế còn bà Phong?

Tôi hỏi thế song không tin rằng Thạch Phong đã có vợ.

- Năm ngoái bà ấy có về một lần, năm nay thì chưa về!

- Bà ấy ở đâu?

- Hình như là ở bên Mỹ thì phải, em cũng không rõ lắm!

- Thế à.

Tôi dừng lại một lát:

- Thôi được rồi, em có thể đi xuống dưới nhà.

Nhưng tôi lại chợt nhớ đến một thắc mắc khác:

- À còn một việc nữa, căn phòng này trước kia của ai nhỉ?

- Của...

Thu Cúc do dự một lát xong lắc đầu nói:

- Em cũng không biết, lúc em lại làm, thì căn phòng này đã bỏ trống, em chỉ quét dọn nó hằng ngày.

Có lẽ Thu Cúc biết rõ nhưng không muốn nói ra, tôi nghĩ đã hỏi hơi nhiều, mà thiệt tình tôi không ngần được tính tò mò. Tôi cười nói với Thu Cúc:

- Thôi được, cảm ơn em, Thu Cúc!

Cúc mỉm cười mặt đỏ lên và đi ra. Cô gái này tính nết khá dịu dàng, có thể dễ cư xử. Tôi đóng cửa lại, đi đến khung cửa sổ và kéo màn lên, vừa đúng lúc trong thấy chiếc ô tô màu đỏ ban nãy từ con đường lát đá trong vườn chạy ra, chủ nhân của tôi đã đi khỏi.

Tôi bắt tay vào việc sắp xếp đồ đạc, đem quần áo mặc vào tủ, soạn những văn cụ ra để trên bàn viết, tất cả việc sắp xếp chỉ mất có 30 phút, thực ra đồ đạc của tôi quá giản dị. Tôi đi loang quanh trong phòng, hết sờ vật này đến ngắm vật kia. Trên bàn phần không có phần sơn chỉ cả, chỉ có một cây lược làm bằng ruột cây anh đào, trên cán có chạm trổ. Trong tủ sách phần nhiều là tiểu thuyết, sách phiên dịch, lại có cả một bản cổ Hồng Lâu Mộng và nguyên bản Tây Sương Ký, Đào Hoa Phiến, Mẫu Đơn Đình v... v... Ngoài những loại sách văn nghệ nói trên còn có một ít sách y học như Tâm tạng, Di truyền, Bệnh thái Tâm Lý Học và Nguyên do của hiện trạng quái thai vv.. Cứ theo các pho sách đó, thì người chủ trước của căn phòng nhất định phải học về y khoa hay văn khoa.

Tôi rút một quyển sách có cái nhan đề của Zola là “Câu chuyện viết cho Nina”, tôi chưa từng xem qua quyển này. Lật trang bìa, có vài hàng chữ đẹp nét viết trên trang để trống:

“Loại sách lưu trữ thứ 124 của Tiểu- Phàm”

Tiểu-Phàm? Tên người chủ trước của căn phòng này ư? Thuận tay lật sang trang kế, tôi phát giác ra là người đọc sách có tật viết, vẽ bậy bạ trên sách. Một con thỏ với hai chiếc tai dài làm che lấp cả mặt chữ, bên lề trang sách cũng viết ngoằn ngoèo mấy hàng chữ:

“Nina, văn gia đề tặng cho nàng như vậy không kiêu hãnh sao? Ôi! Đường đường một Zola!- ”Câu chuyện viết cho Nina” Có thể, một ngày nào đó cũng có một người viết cho tôi một quyển sách dày dầy! “Câu chuyện viết cho Tiểu-Phàm”. Chẳng đẹp và tuyệt lắm ư? Ai sẽ viết? Đông ư? Đông, Đông, Đông! Anh có yêu em không? Yêu em không? Yêu em không?- Mà không biết thiệt à, Tiểu phàm?”

Trên đầu một trang khác cũng viết:

“Đông thì chỉ có thể là Đông, Đông của mình chứ không phải Đông của người khác. Hãy chờ đợi, có lẽ mình sẽ viết một quyển ”Câu chuyện viết cho Đông”.

Rồi một trang khác:

“Ô! Mình không bao giờ tin việc này đâu! Cái hạnh phúc này không thể có một ám ảnh nào được, Đông cũng sẽ không tin đâu, nhỉ, Đông nhỉ?”.

Lại một trang khác:

“Nina, ta không ghen ghét với nàng đâu, ta cũng không ganh ghét với bất cứ một người nào. Không ai sung sướng bằng ta cả, vì ta đã có Đông!”.

Lại một trang khác:

“Mình hy vọng sẽ đẹp hơn tí nữa, từ ngày mình bắt đầu hiểu biết, thì mình chỉ vì Đông mà hy vọng mình đẹp hơn lên, Đông thường nói: ”Tiểu Phàm, em đẹp lắm rồi.” “Thật thế ư? Đông! Thật thế ư?”.

Cứ với những loại từ ngữ này, trên sách viết đầy dẫy cả những chữ, nào là Đông, nào là Tiểu Phàm, tôi đặt quyển sách này xuống và rút một quyển khác: “Gia Đình Quý Tộc”, trên trang đầu cũng viết những chữ tương tự:

“Loại sách lưu trữ thứ XXX của Tiểu Phàm”

Bên trong cũng có đủ cả nét vẽ và chữ. Cái cô tiểu Phàm rõ ràng cô ta rất quen đem nhân vật trong sách và bản thân mình hỗn hợp lẫn nhau.

“Lisa ơi! La Phu ơi! Như thế thì thật là tàn nhẫn, mình không thích những câu chuyện tàn nhẫn như thế. Mình đã để rơi không biết bao nhiêu là lệ. Cái tên Đồ Cách thật là đáng nguyên rủa. Nỡ nhẫn tâm chia rẽ tình họ. Mình và Đông sẽ ra sao? Đông! Anh đừng cười em! Em yêu anh đến điên khùng mất! Anh đừng lừa bỏ em nhé! Em sẽ... Làm sao mình đủ can đảm viết tiếp?”

Tôi để quyển sách xuống, ánh nắng buổi sáng từ ngoài rọi vào, trong phòng sáng sủa. Tôi không muốn tiếp tục xem những thứ sách kia nữa, vì trong mỗi quyển đều có viết đầy cả chữ, tôi bỗng dưng cảm thấy bị ám ảnh Tiểu Phàm, Đông! Những người này là ai? Họ không liên can gì đến tôi cả, thế nhưng họ cứ ám ảnh tôi! Tôi đến bên bàn viết, lơ đãng mở một chiếc ngăn kéo, trong đó có vài quyển nhật ký dày cũ kỹ, nhưng đều được bọc bằng giấy đẹp, bên trên đề mấy chữ: “Nhật ký của Tiểu Phàm năm Dân Quốc 48, 49 đến 50” Kế đó là năm 51- 52, bên dưới không còn nữa, mỗi năm một quyển, tôi rất muốn lật thử một quyển xem, nhưng tôi do dự một hồi rồi lại đóng ập ô kéo lại, đây là bí mật của người khác, tốt hơn hết là đừng nên tò mò. Hình ảnh của Tiểu Phàm đầy dẫy trong căn phòng này, khiến tôi cảm thấy lo ngại và thần trí nặng nề. Tôi mở một ô kéo khác, bên trong có một sợi dây chuyền bằng vàng với một mặt hình trái tim bên trên có khắc mấy chữ: “Tặng Tiểu Phàm, Đông của em” Tôi vội vã đóng ập ô kéo lại, toàn thân ớn lạnh, Tiểu Phàm này nhất định đã chết rồi, nếu không nàng chẳng bao giờ để chiếc dây chuyền của Đông mà không mang theo. Tôi đi đến bên giường, cảm giác ớn lạnh gia tăng. Chiếc giường này, Tiểu Phàm đã nằm qua và căn phòng này Tiểu-Phàm đã ở... mà Tiểu Phàm có lẽ đã chết rồi... Tôi lắc đầu không muốn nghĩ đến Tiểu Phàm nữa, tôi đi đến bên cửa sổ ngắm nhìn, những bông hồng cùng với các đóa hoa khác đang nở đầy vườn để khoe tươi, đua thắm dưới ánh dương.

Buổi sáng hôm đó cứ thế trôi qua, đến trưa Thu Cúc mời tôi xuống ăn cơm. Ở bàn ăn, chỉ có một mình tôi, chủ nhân vẫn chưa về.

Cả một buổi chiều dài dằng dặc, tôi rảnh rang chẳng có việc gì làm. Thạch Phong vẫn chưa về. Tôi đi ra vườn hoa, đứng bên hồ phun nước, đàn cá lia thia bơi lội qua lại, vườn hoa rất trống trải, không nơi nào có

thể dừng chân lâu được. Tôi không dám đi ra ngoài, sợ Thạch Phong về thành linh tìm không được tôi, dù sao đi nữa hôm nay là ngày làm việc đầu tiên của tôi kia mà!

Tôi trở về phòng và bắt đầu cảm thấy thì giờ đi quá chậm, cái lối “đi làm” này làm tôi khó chịu.

Từ bên khung cửa nhìn ra xa, tôi có thể trông thấy những cánh đồng, những nhà cửa, đường xe lửa và ruộng lúa màu xanh. Tôi thần thờ đi qua, đi lại, từ trưa đến chiều, bóng hoàng hôn đã lùa vào trong phòng, tôi tựa người bên cửa sổ, suy tư đến tính chất của việc làm mới này của tôi. Bỗng một hồi chuông mõ từ xa vọng lại, từng tiếng, từng tiếng, ngân nga, trầm bổng. Ở một nơi nào trên núi có chùa ư? Tiếng chuông mõ mang đến cho tôi một cảm giác đặc biệt lạ lùng. Tôi lắng tai nghe mà thần trí như rơi vào cảnh hư vô. Hồi sau đó tiếng còi xe vang lên, cuối cùng chủ nhân tôi đã về. Ông vẫn không cho người lên gọi tôi.

Đến bữa cơm chiều, tôi mới gặp lại ông Thạch Phong. Ông nhìn tôi với ánh mắt sắc bén và hỏi:

- Thế nào? Cô đã làm quen được với cái nếp sống ở đây chưa?

Tôi nhìn thẳng vào ông ta, và cứ thật tình nói:

- Tôi có cảm tưởng... Ông không cần phải có một thư ký.

- Cần thiết hay không thuộc quyền quyết định của tôi chứ? Ông nhìn tôi và nói tiếp:

- Tôi không thích lãng phí tiền bạc đâu, song tôi cũng không muốn, đem quá nhiều công việc ra, làm cho vị thư ký còn bỡ ngỡ của tôi kinh hoảng trong ngày đầu tiên.

- Việc làm quá ít cũng vẫn có thể làm cho người ta kinh hoảng!

- Rồi cô sẽ rất bận, nhưng cô hãy làm quen với hoàn cảnh ở đây trước đã... có thích căn phòng của cô không?

- Dạ có, nhưng hình như có một vài đồ vật thuộc về đời tư của một người khác, ông đã quên ang đi.

- Cô muốn nói đến đồ vật của Tiểu Phàm hẳn?

Rồi ông ta không ngần ngại nói tiếp:

- Tôi thiết tưởng các vật đó sẽ không làm phiền cho cô. Lúc nào cô thích thì cứ xem, cũng chẳng sao!

- Tôi không thích đi khai thác những bí mật của người tôi không quen biết.

- Thế ư?

Thạch Phong nhìn tôi với cặp mắt dò xét:

- Cô hơi khó tính đấy nha! Những đồ vật ấy đâu có gì làm bận lòng cô? Cô không thích xem thì thôi kia mà!

- Dĩ nhiên là những đồ vật ấy không làm tôi phải bận lòng song...

Tôi hơi do dự một tí:

- Nhưng thưa ông... Tiểu Phàm là ai?

Trong khóe mắt ông ta gợn lên một nét cười tinh nghịch, nhưng chỉ lóe lên một thoáng rồi tan biến đâu mất, ông ta trầm ngâm một hồi rồi nói:

- Hình như cô nên hỏi tôi là ai trước đã chứ?

- Vâng thế thưa ông! Ông là... ai?

- Một kiến trúc gia, hiện đang là Tổng Giám Đốc ột công ty nọ!

- Ông cần tôi làm việc gì để giúp ông?

- Hình như tôi có nói qua với cô rồi.

- Nhưng quả tình, tôi vẫn chưa hiểu được đến nơi, đến chốn.

- Cô nóng tính quá: Chỉ ít hôm nữa cô sẽ hiểu rõ.

Ông tự kết thúc câu chuyện và bắt đầu ăn cơm, gần như coi việc này là một việc không đáng phải đàm thoại thêm gì nữa.

Hai hôm nữa lại đã trôi qua, Thạch Phong vẫn cứ sáng đi, chiều về, rất khó gặp mặt ông ta. Cũng không thấy ông dặn dò điều gì! Nỗi nghi ngờ của tôi càng ngày, càng tăng gia, tôi không hiểu ông ta mượn tôi về đây để làm gì? Trong những ngày dài tẻ nhạt và những đêm vắng buồn tênh, chẳng có việc gì làm, tôi đành gở tập nhật ký thứ nhất của tiểu phàm ra đọc để cho nhân vật Tiểu-Phàm làm bạn với tôi.

Vào một buổi tối, tôi nằm trên chiếc giường mà Tiểu-Phàm đã từng nằm, lật quyển sổ tay có ghi rõ “Năm Dân Quốc 48” ra xem. Nó lòi cuốn tôi ngay. Bên ngoài cửa sổ, có ánh trăng trong vắt, bên trong cửa sổ một ngọn đèn mờ mờ đưa tôi đi vào cái thế giới mơ mộng của Tiểu-Phàm.

”Ngày... Tháng...

Không hiểu có một lực lượng vô hình nào khiến tôi nhất định viết nhật ký? Đối với tôi, Nghê Tiểu Phàm, lại yên tâm đi viết một cái gì, thì thực là việc lạ, nhưng tôi phải viết, có như thế, nếu một ngày kia tôi... Ồ! Thật là đáng sợ! Có bề nào ít ra tôi cũng có cái gì để lại cho Đông! Để Đông tưởng nhớ và hoài niệm đến tôi sau này. Đông ơi! Hình như em làm việc gì là cũng chỉ vì anh! Kể cả hơi thở và sự sinh tồn của em. Tất cả, tất cả những gì của em đều thuộc về anh. Đông ơi Đông!

Ngày... Tháng...

Hôm nay Đông đưa ra một đề nghị, anh bảo tôi đừng gọi mãi tên Đông nữa, anh nói: Tiểu-Phàm, em cứ gọi anh là Đông đến bao giờ mới thôi? Chẳng lẽ lúc chúng mình bảy tám mươi tuổi, thành cụ ông cụ bà cả rồi mà em vẫn cứ gọi anh là Đông sao? Tôi nói: Vâng, vì anh là Đông của em! Anh ôm tôi vào lòng và nói: Tiểu-Phàm, em nhắm mắt lại xem trong thấy những gì? Tôi nhắm mắt lại nói: Đông, vẫn là anh, em chỉ có thể trông thấy anh! Đông bảo tôi vẫn là cô bé thơ dại như lần đầu tiên mới gặp.

Lần đầu tiên ư? Hồi đó tôi bao nhiêu tuổi nhỉ? Năm tuổi thì phải, tóc bện bím ngồi chơi dưới gốc cây ở chân núi, Đông chợt xuất hiện đằng sau thân cây và chìa đầu một cây súng về phía tôi hô to: “Đùng đùng!”. Tôi òa lên khóc, Đông ôm lấy tôi dỗ dành: “Đừng khóc, đừng khóc, đùa với mày đây, tao đến chơi với mày mà!”. Tôi ngạc nhiên nhìn Đông, đến chơi với tôi ư? Xưa nay có ai bằng lòng chơi với tôi đâu? Tất cả đều nhìn tôi như nhìn một con rắn độc, tôi mỉm cười qua hai hàng nước mắt. Đông trêu tôi nói: “Vừa khóc vừa cười, lêu lêu...” thế là chúng tôi cùng cười dòn tan.

Từ dạo ấy, con tim tôi chỉ có Đông, anh con trai đã nói với tôi hai tiếng “đùng đùng” và từ đó tôi gọi anh là “Đông”

Hồi đó anh mấy tuổi nhỉ? Hình như là chín! Có lẽ đúng. Tại sao tất cả những gì có liên quan về Đông, mình đều nhớ một cách rõ ràng thế nhỉ?

Ngày... Tháng... (trên trang này có vẽ một khuôn mặt đàn ông có vầng trán rộng với nhiều nếp nhăn và miệng cười toe toét trong thật khô hài)

Đông, anh trong thấy chưa? Đây là khuôn mặt của anh đó, thêm hai chiếc tai dài vào là anh sẽ giống hệt như con thỏ con mà ngày xưa anh và em cùng nuôi chung với nhau đấy! Giống chứ? Anh bảo giống không Đông?... Gần đây đầu óc tôi cứ nghĩ vẩn vơ về thời thơ ấu, có lẽ vì viết nhật ký nên mới nghĩ nhiều như thế, chỉ có những gì thuộc về Đông và tôi mới đáng để tôi viết Đông, em thực có phúc mới được cha đem về quê, khiến em có thể gặp anh.

Năm tuổi đầu đã quen biết anh và trọn đời em, em chỉ biết có anh.

Ngày... Tháng...

Sáng nay nhặt được một đóa hoa hồng cài trên kẹp tóc là của anh tặng em.

Dĩ nhiên là của Đông! Tôi đưa nó lên môi hôn nhẹ từng cánh một rồi cài lên tóc. Lúc ở trên lầu xuống để dùng điểm tâm, Đông nhìn tôi luôn mồm khen đẹp, cái nhìn của anh mới thiết tha làm sao, tôi thật tình ước ao được chết đuối trong cái nhìn tha thiết ấy! Tôi xoay người một vòng trước mặt Đông hỏi:

“Em đẹp không? Đẹp không Đông?” Đông gọi “Tiểu Phàm! Tiểu-Phàm!” Giá không có anh cả ở đó, có lẽ Đông đã chạy đến ôm hôn tôi. Anh cả nhìn tôi với ánh mắt kỳ quặc làm sao, buồn thảm làm sao! Mỗi lúc nghĩ đến ánh mắt của anh cả là tôi cảm thấy như là sẽ có một ngày nào đó... Ồ! Đáng sợ quá đi. Đông ạ!

Ngày... Tháng...

Hôm nay tôi thấy chiếc bóng hiện lên một cách rõ rệt nó phủ xuống đầu tôi, rõ rệt quá! Kỳ quái! Sao Đông chẳng thấy chỉ cả Đông đi học suốt ngày, tôi vùi đầu trong sách vở. Tôi tìm xem tất cả những loại sách thuộc thuyết di truyền, tôi hoang mang đến cùng cực tôi không tìm hiểu rõ rệt được một việc gì cả. Tôi soi gương và ngắm bóng mình, mười bảy tuổi rồi, tôi đã đến cái tuổi 17. Lạy Thượng Đế! Tôi hy vọng được sống cũng chỉ vì Đông.

Ngày... Tháng...

Đông nói: “Anh phải hôn em, hôn cho em tan thành mây khói, hôn cho em chết từng thớ thịt lỏng xương” Cả ngày chúng tôi chỉ quấn quít bên nhau, trưa đến anh Cả nổi trận lôi đình mắng cho Đông một mánh: “Mày không thể cả ngày cứ rúc trong phòng của Tiểu-Phàm như thế được đừng quên mày còn có tương lai.” Ồ! Anh Cả, xin anh nhân từ một tí cho chúng em nhờ.

Ngày... Tháng...

Tôi và Đông đi chùa xin được một quả xăm như sau:

”Nhớ thuở xa xưa hợp một nhà.

”Mà nay âm tình vắng, đâu xa.

”Lòng thành những ước nên duyên nợ.

”Nào hay phong vũ mấy lần qua.”

Chẳng lẽ đây là viễn ảnh của tôi và Đông ư? Tôi lo sợ quá! Đông ôm tôi vào vòng tay, anh nói: “Mê tín! Tin dị đoan làm quái gì em.” Đông xé nát mảnh giấy xăm màu vàng và kéo tôi chạy vòng quanh từ đằng trước đến đằng sau chùa.

Lúc hoàng hôn xuống, tôi đứng trong ánh nắng chiếu phủ đầy trên núi, bỗng Đông hô lên: “Đứng yên, Tiểu-Phàm! Em là màu hoàng kim, cô bé màu hoàng kim!” Màu hoàng kim? Một linh cảm bất thường nào đó chợt đến trong tôi. Hôm nay tôi là màu hoàng kim! Thế ngày mai! Ngày mốt? Sẽ có một ngày tôi phải phai màu. Tôi ngã vào lòng Đông nói “Xin hôm nay đừng lại mãi mãi đừng lại!” “Thì hôm nay đừng lại đây!” Đông nói, giọng anh thật kỳ lạ. “Hôm nay vĩnh viễn nằm trong tay của chúng ta!” “Thật ư? Thật ư? Đông!”

Ngày... Tháng...

Tôi còn nhớ ngôi nhà của giòng họ Thạch ở dưới quê và căn gác tối om dùng để đựng cái quan tài màu đen bóng, cái quan tài đó để dành cho ông nội của Đông. Người còn sống đó sao lại chuẩn bị sẵn quan tài nhỉ?

Mỗi năm thợ sơn đến để sơn lại một lần, lớp dầu sơn sơ còn dày hơn lớp gỗ là khác.

Có một lần chúng tôi chơi cút bắt. Đông bắt tôi trốn trong quan tài, sau đó không biết chuyện gì đã xảy ra, hình như ông nội của Đông nổi trận lôi đình la hét dưới lầu hay sao đó, tất cả đều sợ chạy tán loạn chẳng còn sót một đứa! Chỉ có tôi kẹt nằm trong lòng cái quan tài vì không leo ra được, tôi nằm trong cái quan tài hoảng sợ đến khóc thét lên. Không bao lâu Đông lại lên trở về, đỡ tôi ra khỏi quan tài. Đông kinh sợ đến sắc mặt anh tái nhợt: “Em có sao không? Tiểu-Phàm, em còn sống chứ?” Tay Đông run run sờ lên mặt tôi. Tôi òa lên khóc nói: “Em sợ quá! Sợ chết đi được!” Đông ôm chặt tôi vào lòng, tìm anh đập liên hồi trong lồng ngực. Anh nói không ngừng: “Đừng khóc, đừng khóc, Tiểu-Phàm ngoan, Tiểu-Phàm!” Rồi bỗng dưng Đông hôn tôi. Đông đặt môi anh lên trán tôi.

Tôi im thin thít như bị ma nhập và nín khóc luôn, tôi ngẩng đầu lên nói với Đông một cách trịnh trọng. “Lớn lên Tiểu-Phàm sẽ lấy anh Đông”. Hồi đó tôi lên bảy còn Đông 11, thế mà tôi biết trước là tôi sẽ thuộc về Đông, mãi mãi thuộc về Đông.

Những kỷ niệm của thời thơ ấu mới đẹp làm sao. Đông, anh còn nhớ rõ như em không?

Ngày... tháng...

Đông lại đi học bên ngoài kia trời đang mưa, tôi ngồi tựa người bên song cửa sổ nhìn núi, nhìn mây và trong mưa rơi, đầu óc tôi nặng trĩu, vắng Đông thì giờ dài và vô nghĩa. Tôi không biết phải làm gì để giết thì giờ. (bên dưới vẽ hình hai quả tim nằm kề bên nhau).

Mưa, lúc nào cũng làm cho tôi rét mướt, ngày cắt đám cha trời cũng như thế này. Người ta bắt tôi và anh tôi mặc tang phục và kéo anh tôi đến trước mộ cha, anh chỉ biết cười, không ngớt mân mê những sợi dây trên tang phục với điệu bộ ngờ nghệch. Cha chết mà anh ấy cười, còn tôi thì ôm lấy quan tài không ngớt gọi “Cha ơi! Cha ơi!” Ông nội của Đông kéo tôi đứng lên và xoa đầu tôi bảo “Từ nay cháu về nhà ông ở, ông coi cháu như con cháu của ông vậy” Đông một bên cũng khóc thút thít và dụi mắt nói “Phải đấy, Tiểu-Phàm! Em hãy về ở chung với anh. Đừng khóc nữa. Em không có cha mẹ, anh cũng không có cha mẹ vậy, nhá” Và ông nội của Đông cũng khóc theo, chúng tôi khóc như mưa gió, chỉ có anh tôi cười.

Hôm ấy tôi ở trong căn nhà của Đông và sau thì sống hẳn ở đó! Đêm đến Đông lên vào phòng tôi, tôi khóc, Đông cũng khóc theo.

Ba năm sau ở Đài Loan, ông nội của Đông mất, tội nghiệp ông không được nằm trong cái quan tài đã được sơn lại mười mấy lần của ông... Đêm đêm tôi cũng lên vào phòng Đông, Đông khóc tôi cũng khóc theo.

Ồ! Tại sao tôi lại nhớ tới toàn chuyện những việc đau lòng? Chỉ tại cái đêm mưa đáng ghét này!

Ngày... tháng...

Họ Thạch và Họ nghệ, không thể nào giải thoát nổi một nghiệp chướng đời đời, kiếp kiếp. Ngày trước những người ở cổ hương nói như thế, họ còn nói thêm vào một câu:

“vĩnh viễn không có thiện quả”

Thật thế ư? Đông bảo đó là những lời nói ma quái. Nhưng tại sao trong dòng họ Thạch và Nghệ, mỗi đời đều có hai kẻ yêu nhau? Và cũng đều bị ly tán và bắt đắc thiện chung? Không lẽ tôi và Đông cũng... a! Tôi sợ quá! Tôi sợ tất cả những điều này.

Đông! Đông ơi! Em yêu anh đến thế, nếu một ngày nào đó, cái ngày đáng sợ ấy sẽ đến, em van anh, em van anh đừng bỏ em, đừng bao giờ bỏ em, nhá Đông?

Đây là một bộ phận nhật ký mà tôi đã đọc đêm hôm đó. Đông! Tiểu Phàm! Tôi đi vào thế giới tình yêu của họ. Quyển nhật ký đầu tiên đo tôi xem đến nửa đêm. Đầu tôi nặng trĩu, mắt tôi hoa lên. Cả đêm hôm đó, hình ảnh của Đông, và Tiểu-Phàm cứ lớn vồn trước mắt tôi, không thể nào xua đuổi đi được.

Bắt đầu từ quyển nhật ký đầu tiên này, tôi đã qui nạp. được một mẫu chuyện tình giản dị, nhưng thật cảm động Tiểu-Phàm và Đông, là một đôi tình nhân gần gũi nhau từ lúc còn thơ ấu. Giữa hai họ Thạch và Nghệ có một mối thâm giao, nên khi cha mẹ của Tiểu-Phàm mất đi, nàng được họ Thạch nuôi dưỡng và trưởng thành trong gia đình họ Thạch, ngày ngày họ sống bên nhau nên tình yêu cũng càng ngày càng nảy nở trong tim họ. Nhưng có một ám ảnh huyền bí nào đó cứ luôn luôn bao trùm lấy họ một thứ ám ảnh mà cả hai đều không thể dùng năng lực của họ để loại trừ. Nó vây chặt lấy họ, làm họ hoang mang, đau khổ, hơn nữa, cuộc tình này còn bị một trở ngại khác là người “anh cả” thường xuyên xuất hiện trong quyển nhật ký! Đây là một mẫu chuyện mà tôi góp lại còn cái “ám ảnh” kia là gì, tôi không làm sao hiểu được Đông và Tiểu-Phàm là ai, tôi cũng không biết nốt. Nhưng mỗi lúc, tôi mỗi quen thuộc với họ hơn, trong hai ba ngày rã rã vô sự kể tiếp.

Cuối cùng tôi đã đọc xong toàn bộ nhật ký của Tiểu-Phàm. Thực ra, trong quyển nhật ký cuối cùng gần như không phải ghi lại những sự thật nữa, mà là những lời lẽ lảm nhảm, những câu văn không đầu không đuôi, không ý nghĩa giăng đầy cả mỗi trang giấy. Lại còn những hình vẽ rùng rợn, như sợ người, một khuôn mặt dữ dằn được nhuộm đầy mực đỏ như những giọt máu, những nét gạch ngoằn ngoèo và những khoảng giấy rách thủng bởi ngòi viết máy! Thế này là thế nào? tôi chẳng biết. Lật đến trang cuối cùng có một đoạn Tiểu-Phàm viết hơi rõ rệt và suông sẻ như sau:

”Những ý nghĩ thật quái gở những đôi mắt to, thật to đang nhảy múa trong phòng tôi. Tôi thù ghét chúng nó, suốt đêm tôi bị những con quỷ nhỏ vồ lấy, chúng nó rút gân, lột da tôi, lấy muôn ngàn mũi kim đâm vào

người tôi. Ôi, đau đớn quá! Đông! Đông là ai? Tôi dùng đủ cách để nghĩ nhưng nghĩ không ra. Họ đòi bắt tôi, tôi biết, có rất nhiều, rất nhiều người hỏi tôi rất nhiều chuyện hỏi không ngừng. Hỏi không thôi.

Trời ơi! Tôi phải... Tôi phải làm thế nào bây giờ!”

Đang sau không còn nữa, từ trang này trở đi không có trang nào đọc được tôi ném quyển nhật ký sang một bên, đầu óc hoang mang kinh sợ tại sao lại có việc quái gở như thế này? Tôi đến đây để làm thư ký ột người, nhưng người này không có việc cho tôi làm, mà lại đặt tôi vào một căn phòng chứa đầy huyền bí và chiếc bóng ám ảnh của Tiểu-Phàm. Thế này là nghĩa làm sao? Tôi không thể nào giải đáp được nỗi thắc mắc giăng trước mặt tôi. Chủ nhân tôi vẫn sáng đi chiều về và không đá động gì tới việc làm của tôi. Tôi càng nghĩ càng cảm thấy tình trạng này có mùi không ổn. Cuối cùng tôi quyết định phải hỏi thẳng chủ nhân. Thì cũng ngày lúc ấy, chủ nhân lại ời tôi “tiếp kiến” với ông.

3. Chương 3: Chương 3

Sáu ngày sau khi tôi đến “Vườn Thúy” vào một buổi sáng mát trời, Thu Cúc lên báo cho tôi biết là ông Thạch Phong ời tôi đến phòng sách gặp ông.

Tôi vào đến nơi, Thạch phong đang ngồi ở bàn viết, trên bàn chất đầy cả những dụng cụ và bản đồ kiến trúc, tay Thạch Phong cầm cái “côm-ba” và một cái lượng giác quy hình như đang làm một bài toán tỷ mỉ lắm. Thấy tôi bước vào, ông chỉ một chiếc ghế đặt trước bàn nói:

- Mời cô ngồi.

Tôi ngồi xuống và đưa mắt dò xét nhìn Thạch Phong nhưng ông lại tiếp tục vui đầu vào công việc tôi ngồi như thế một hồi lâu, tôi ho lên một tiếng và nói:

- Ông Phong, Thu Cúc bảo ông cho gọi tôi xuống?

- Vâng!

Ông nói nhưng không ngẩng đầu lên.

- Tôi muốn được biết, có phải ông đã có việc cho tôi làm không?

Lần này, Thạch Phong ngẩng đầu lên nhìn tôi bằng ánh mắt kỳ lạ, rồi đưa cây côm- ba lên môi cắn, khẽ chau mày ra chiều nghĩ ngợi một hồi lâu rồi mới nói:

- Tôi thiết tưởng đã đến lúc mà chúng ta phải bàn về chuyện này.

- Tôi cũng nghĩ thế, thưa ông!

Ông ta khẽ liếc nhìn tôi, môi mím một nụ cười, xong ông ta ném cái côm-ba sang bên cạnh, ngồi ngay người lại nói:

- Được rồi, Dư tiểu thư này! Cô đã xem xong nhật ký của Tiểu-Phàm rồi chứ?

- Ồ...

Tôi sững sốt nhìn ông ta một thoáng chẳng biết trong bụng ông ta đang bày cái trò gì đây? Ông ta chậm rãi đốt một điếu thuốc, phà một ngụm khói và nhoẻn miệng cười... Tôi phát giác ra rằng rất ít khi thấy ông ta cười, nét mặt ông ta lúc nào cũng lạnh lùng, nghiêm khắc. Nụ cười của ông ta mang nét gì khích lệ và an ủi, không bắt buộc tôi trả lời, ông ta nhìn vào đốm lửa trên đầu điếu thuốc:

- Tôi biết cô đã xem qua, mấy hôm nay, cô rồi, chẳng có việc gì làm, cô lại có tính hiếu kỳ, thế tất cô đã chấp nhận Tiểu-Phàm. Tôi đoán rằng cô đã quen thuộc với nàng. Cô cũng đã xem những quyển sách đã được Tiểu-Phàm viết loạn lên đó chứ?

- Tôi... Tôi nghĩ ông đã âm thầm theo dõi tôi?

Ông ta lại cười:

- Quả đúng như thế, cô đoán không sai!

Tôi phần nộ nói:

- Tôi vẫn chưa hiểu, ông muốn tôi về đây để làm gì? thưa ông?

- Điều thứ nhất, tôi cần cô xem nhật ký của Tiểu-Phàm, điểm này cô đã làm xong.

- Nhưng mà ông cần gì phải bí mật như thế, nếu đây là một phần trong công việc làm của tôi, ông cứ việc giao thẳng cho tôi đọc.

- Đẳng này thì khác, nếu cô xem nó như là một việc làm cô sẽ không thể nào chấp nhận Tiểu-Phàm một cách tự nhiên, và bây giờ Tiểu-Phàm cũng không thể nào được lạc ẩn trong tâm não cô. Xin cô cho tôi biết, cô có một ấn tượng thế nào về Tiểu-Phàm?

- Nàng là một cô gái khả ái, hoạt bát và si tình, và có đôi chút ngoan cố với bộ thần kinh thất thường. Tôi nói.

- Đúng thế, cô đã khám phá ra Tiểu-Phàm một cách rất chu đáo.

- Nhưng mà tôi vẫn không hiểu, nhật ký của Tiểu-Phàm và việc làm của tôi có một sự liên quan mật thiết gì kia ạ?

Thạch Phong mở ô kéo bên trong hông bàn lấy ra một tấm ảnh và đặt ở trước mặt tôi, rồi nói:

- Xin cô nhìn cẩn thận hình bóng của người này xem.

Tôi cầm lên, đó là một tấm ảnh của một cô gái có đôi mày đẹp với đôi mắt sáng quắc và đôi môi thật mỏng, hai bên má có lúm đồng tiền, chiếc miệng hơi mỉm cười với vẻ tình quái. Lật qua sau lưng tấm ảnh có một hàng chữ “Tiểu-Phàm, chụp vào mùa xuân năm Dân quốc 50”

Thạch Phong vừa hỏi vừa nhìn tôi với ánh mắt khó hiểu:

- Cô có cảm thấy người trong ảnh có hơi quen quen không?

Nghe Thạch Phong nhắc như vậy, tôi mới cảm thấy quả đúng như thế. Người trong tấm ảnh này quen thuộc, nhưng mà thật sự thì chưa gặp qua lần nào.

Tôi nghi hoặc ngẩng đầu lên thì thấy Thạch Phong đang nhìn chăm chú vào tôi.

- Cô không nhận ra sao?

Ông hỏi xong lại đưa ra và đặt ở trước mặt tôi tấm ảnh khác.

- Vậy cô hãy xem thêm tấm ảnh này.

Tôi cầm tấm ảnh thứ hai lên thì lại là tấm ảnh của tôi, tấm ảnh mà tôi kèm theo đơn xin việc, lúc đem hai ảnh so sánh với nhau tôi chợt hiểu ra, đây là nguyên nhân khiến tôi cảm thấy quen thuộc. Giữa tôi và Tiểu-Phàm có nhiều nét thật giống nhau, nếu xem kỹ thì dĩ nhiên là có rất nhiều nét khác biệt.

Chỉ nhìn thoáng qua thì quả nhiên là có bốn, năm điểm tương tự nhất là đôi mắt và khuôn mặt. Tôi nghi ngờ nhìn Thạch Phong nói:

- Tôi hao hao giống nàng, phải không?

- Vâng, cô giống nàng, nhưng không phải là kẻ giống nhất!

- Ông nói sao?

- Trong số hơn một ngàn người xin việc, còn có người giống nàng hơn cô. Sở dĩ tôi chọn cô, là vì cái đơn xin việc của cô, lời văn hoạt bát, tư tưởng sắc bén. Thêm vào đó, cô còn có một chỗ rất giống Tiểu-Phàm, đó là cô cũng mồ côi.

- Tôi hiểu ra rồi!

Với hơi thở bỗng nhiên trở lên gấp rút, vì bị kích động quá mạnh, tôi hỏi:

- Theo tôi không phải ông cần một người thơ kỹ! đó chỉ là một cách để che mắt thiên hạ, mà chính là ông cần tìm một người để thay thế Tiểu-Phàm, và nhân vật Đông chính là ông. Ông không có cách nào làm cô Tiểu-Phàm sống lại nên ông ráp tâm tìm một Tiểu-Phàm khác. Bởi vậy ông đã sắp đặt cho tôi ở phòng của Tiểu-Phàm, để cho tôi đọc nhật ký của nàng, và cái thâm ý của ông là ông muốn cho tôi thay hồn đổi xác, để trở thành Tiểu-Phàm của ông nhưng ông đã lầm, trong thiên hạ, không bao giờ có hai người giống nhau cả về tâm hồn lẫn thể chất, tôi cũng không thể và không ưng biến thành Tiểu-Phàm. vậy tôi xin ông tôi thôi.

- Xin cô hãy bình tĩnh một chút, Dư tiểu thơ!

Thái độ của ông ta bỗng trở nên thâm trầm và nghiêm túc, ông nói:

- Óc liên tưởng của cô tuy già dặn nhưng phần xét đoán không được chu đáo, vì lẽ thứ nhất, Tiểu-Phàm vẫn còn sống! Thứ nhì tôi không phải là Đông.

-Ồ! Thế ư?

Tôi bàng hoàng hỏi.

- Cô thử nghĩ xem Đông chỉ lớn hơn Tiểu-Phàm có 4 tuổi mà Tiểu-Phàm năm nay chẳng qua mới có 22, thì Đông cũng chỉ vào khoảng 27 gì đó. Còn tôi, tôi đã 37 rồi, đâu là một bằng chứng khá rõ rệt.

- Thế...

Tôi dừng lại một hồi, mới hỏi.

- Thế ông bảo tôi phải làm cái gì? nếu Tiểu-Phàm chưa chết, tại sao ông phải tìm một người giống Tiểu-Phàm?

Ông trầm ngâm giây lát, điều thuốc trên tay cháy một đoạn dài, đôi mắt ông nhìn ra ngoài cửa sổ trong có vẻ mơ màng, não nột. Trên vầng trán dưới mày chứa đựng nét ưu tư, khiến gương mặt ông ta trở nên nghiêm trang, lạnh lùng như một pho tượng sung mãn linh hồn và sinh khí của nhà điêu khắc vĩ đại, khiến cho người nhìn vào cảm thấy rung động.

- Câu chuyện cần phải kể từ đầu, tôi hy vọng cô sẽ có đủ nhẫn nại để nghe.

Thạch Phong chậm rãi nói, tôi có thừa sức nhẫn nại vì thú thật, thần sắc của Thạch Phong làm tôi cảm động, giọng nói của ông ta làm tôi say sưa. Tôi lắng lặng ngồi nghe Thạch Phong thuật lại câu chuyện:

- Trước khi bắt đầu câu chuyện, tôi cần phải nói rõ sự liên hệ giữa họ Thạch và họ Nghê.

Ngày xưa, ở quê tôi có hai họ Thạch, Nghê, hai gia tộc lớn nhất vùng. Từ năm đời trước đây họ Thạch và họ Nghê, giàu có ngang nhau, với bao ruộng vườn bát ngát và con cháu đầy đàn.

Cả hai họ đều là dòng dõi nho gia lễ giáo và cùng giữ nghiệp nông, trong họ đều có con cháu tài ba, họ giỏi đỗ cao, lại nữa hai họ vốn có tình giao hữu và đã làm xuôi gia với nhau. Cứ thế, đến đời của tổ tiên tôi, đã có một cuộc hôn nhân trắc trở xảy ra. Một người con trai họ Thạch, có thể là ông cố hoặc ông sơ của tôi gì đó, để ý một cô con gái của họ Nghê. Nhưng có cái là vị này đã có vợ từ sớm, thanh danh của họ Nghê lại không thể nào gả con làm thiếp. Vì thế, ông sơ của tôi mới tìm đủ trăm phương ngàn kế đem người vợ chính thức trả về gia đình bên vợ. Dĩ nhiên là ông tìm cách nói xấu hoặc kiếm chuyện đuổi vợ đi để dễ bề cưới cô con gái họ Nghê. Người vợ chính thức này uất ức phần hận nên nuốt á phiện tự vẫn. Lúc lâm chung, bà ta còn nguyền rủa nguyền rủa:

- Họ Nghê sẽ đời đời bất đắc thiện chung; nếu con cháu họ Nghê và họ Thạch yêu nhau, Trời sẽ phạt họ phải chia lìa nhau!

Nghe đâu, cũng bắt đầu từ đó. họ Thạch và họ Nghê mắc phải lời nguyền, không sao thoát khỏi những vận mệnh ác nghiệt đeo đuổi. Dĩ nhiên, đây chỉ là lời đồn, và những truyền thuyết không làm sao giải thích được. Nhưng quả thật là từ đó họ Nghê cũng suy đồi lụn bại, và giữa họ Thạch và họ Nghê bắt đầu những nghiệp chướng không giải thoát. Càng khó hiểu hơn nữa là cũng bắt đầu từ đời ấy về sau, hai họ Thạch, Nghê cơ hồ như đời nào cũng có hai kẻ yêu nhau, và cũng đều có một kết cục, vô cùng bi thảm. Người đầu

tiên là ông sơ tôi. Sau khi vợ chết, ông cưới người con gái họ Nghê, làm kế thất, ba năm sau, người con gái ấy mắc bệnh điên mà chết, người chồng vì hối hận và đau khổ nên cũng lìa đời, giữa tuổi trẻ trung. Người dân quê đều tin chắc rằng: lời trù ếm kia đã trở thành ác quỷ nó bám riết lấy con cháu Nghê gia. Và mỗi đời, họ Nghê đều có một người mang bệnh điên. Cứ thế, nhân số mỗi ngày mỗi ít đi. Đến đời ông nội tôi thì chỉ còn mỗi một người con trai độc nhất. Ông nội tôi và ông nội Tiểu-Phàm, từ nhỏ đã là bạn thân với nhau. Lớn lên hai người đã từng học chung một trường và kết làm anh em kết nghĩa.

Cũng như đời trước, ông nội của Tiểu-Phàm yêu bà tổ cô tôi, tức là em gái của ông nội tôi. Ông nội tôi vì ghi nhớ những truyền thuyết, nên không bằng lòng gả bà tổ cô tôi về làm dâu bên nhà họ Nghê. Rốt cục họ dặt nhau đi trốn, vào thời kỳ đó câu chuyện này đã là nguyên nhân của không biết bao nhiêu bão tố và thảm cảnh. Ông nội của Tiểu-Phàm và bà tổ cô tôi sống với nhau được 10 năm thì ông nội Tiểu-Phàm chết, chết như thế nào không ai hiểu. Bà tổ cô tôi bèn dẫn hai đứa con, một trai và một gái về quê. Người con trai là cha của Tiểu-Phàm, còn người con gái rất xinh đẹp, nhưng đến năm 17 thì cũng chết vì bệnh điên. Cha của Tiểu-Phàm lớn lên, thì câu chuyện xưa lại tái diễn, ông lại yêu người cô tôi. Lần này, bà tổ cô tôi nhất quyết phản đối cuộc hôn nhân, bà dùng giọng nói hải hùng lập đi lập lại câu:

“Họ Thạch và họ Nghê tuyệt đối không thể kết hôn, không thể nào kết hôn; không những lời nguyên xưa còn đó, mà huyết duyên cũng quá gần”

Vì thế, cuộc hôn nhân của hai người bị cản trở, cô tôi vì nhất thời quẫn trí, treo cổ tự vẫn. Cha của Tiểu-Phàm cũng vì quá đau lòng mà lìa bỏ quê hương. Cả cái ngày bà tổ tôi mất, ông cũng không về mai táng. Trước khi lâm chung, bà tổ cô tôi mới bảo với ông nội tôi rằng:

- Hãy để cho con cái họ Thạch tránh xa họ Nghê, huyết thống của họ Nghê vừa mang bệnh tật, vừa mắc phải lời trù ếm, nên không bao giờ con cái khoẻ mạnh được.

Bà vẫn không nói đến cái chết của chồng bà. Sau này, chúng tôi nghe nói là ông vẫn chưa chết, mà bị giam cầm trong một nhà thương điên.

Và rồi, không biết bao nhiêu năm nữa trôi qua, cha của Tiểu-Phàm lại dắt ba anh em Tiểu-Phàm trở về quê, nhưng không dắt theo mẹ của Tiểu-Phàm. Nghe nói mẹ nàng đã sớm qua đời. Ba anh em Tiểu-Phàm là một người anh và một người chị của Tiểu-Phàm.

Thạch Phong dừng lại một lát, điều thuốc đã cháy gần đến đầu ngón tay, ông dụi tắt tàn thuốc và tiếp tục mỗi một điều khác, thần sắc ông ngưng đọng, ánh mắt hoang mang và đôi mày chau lại, ông đang suy tư, đang hồi tưởng. Tôi không làm kinh động ông, mãi một lát lâu sau, Thạch Phong lại tiếp tục kể:

- Ba người con ấy, cô có thể tìm được một ít yếu tố trong nhật ký của Tiểu-Phàm. Anh của nàng là một gã khùng còn chị nàng... là một cô gái đẹp một cách kỳ dị, nhan sắc của Tiểu-Phàm không bằng một phần mười nhan sắc của cô chị. Nhưng mà, tôi không biết phải nói làm sao bây giờ? Họ Nghê mắc phải lời nguyên thật ư? Người ta bắt nàng nhốt trên một căn gác nhỏ tôi thường nghe thấy tiếng khóc và tiếng la cuồng loạn của cô ta. Năm 16 tuổi cô ta dùng một cây kéo cắt đứt cuống họng rồi chết.

Tôi bắt rùng mình, Thạch Phong nhìn tôi hỏi:

- Cô còn muốn nghe nữa không?

- Dạ có, xin ông cứ kể vì tôi cảm thấy có lẽ từ đây trở đi, câu chuyện trở nên kỳ dị hơn

- Còn các chuyện khác, cô có thể hiểu rõ qua nhật ký của Tiểu-Phàm. Tôi là người “anh cả” mà trong nhật ký thường nhắc đến! Đông là em trai của tôi. Tôi lớn hơn em tôi đúng 10 tuổi, tên của nó là Thạch Lỗi. Anh em tôi từ bé đã mồ côi cả cha lẫn mẹ nên được ông nội chúng tôi đem về nuôi. Sau khi cha mẹ của Tiểu-Phàm chết, ông nội tôi nhận nuôi dưỡng luôn Tiểu-Phàm... Nàng là giọt máu cuối cùng của giòng họ Nghê đấy! Tính ra thì cũng còn chút ít tình quyến thuộc. Còn ông anh khùng của Tiểu-Phàm, chúng tôi đã đưa ông ấy vào một bệnh viện thần kinh. Từ khi chúng tôi sang Đài Loan thì không còn được tin tức gì về ông ấy cả! Và rồi họ Thạch và họ Nghê lại bắt đầu ghi thêm một tấn bi kịch Tiểu-Phàm và Thạch Lỗi... Tôi thường gọi nó là Tiểu Lỗi, nhưng Tiểu-Phàm cứ gọi nó là Đông. Tình yêu của họ bắt đầu rất sớm, gần như là từ lúc còn thơ ấu. Ngày trước, những người ở quê thường gọi họ Nghê là “Đồng họ điên” nên thường ngăn cấm con cái không cho chơi với Tiểu-Phàm. Từ lúc bé Tiểu-Phàm đã cô độc mà anh của Tiểu-Phàm lại càng là đối tượng trêu chọc của bọn trẻ Thạch Lỗi đã vì Tiểu-Phàm mà đánh nhau mấy lần. Nó bảo vệ

Tiểu-Phàm, thương yêu chiều chuộng Tiểu-Phàm. Tấm tình của nó đối với Tiểu-Phàm thiết là thủy chung như nhất. Còn Tiểu-Phàm từ lúc bé đã chỉ biết có mỗi mình Tiểu Lỗi. Điều này cô đã thấy rõ trong nhật ký của Tiểu-Phàm. Cái năm đến Đài Loan, Tiểu-Phàm chỉ mới lên 7. Không bao lâu, ông nội mất. Trước khi nhắm mắt, ông gọi tôi đến bên giường dặn dò đôi ba lượt là “Anh cả như cha”, từ nay ta giao Tiểu Lỗi cho con, nhưng tuyệt đối không nên cho nó tiếp cận với Tiểu-Phàm. Sức khỏe con bé không được tốt lắm”. Dĩ nhiên là tôi hiểu ý ông, nhưng mà tôi đã thất bại. Nhấn lãnh trách nhiệm nuôi dưỡng và giáo dục Tiểu Lỗi, tôi đã từng trải qua một giai đoạn hết sức khốn khổ. Hai anh em và Tiểu-Phàm, sống nương tựa vào nhau. Tiểu Lỗi là một đứa trẻ rất ngoan và có óc cầu tiến, tôi có thể làm cho nó hướng thượng, có thể nhìn thấy cái viễn ảnh tốt đẹp huy hoàng của nó trong tương lai, nhưng mà nó đã yêu Tiểu-Phàm một cách quá sâu đậm. Nó không tin những lời lẽ nào có hại đến Tiểu-Phàm, nó cho đó là mê tín, là nói bậy. Tôi càng phản đối thì trái lại tình cảm của chúng nó càng khăng khít hơn. Còn Tiểu-Phàm thì.... Thật tôi không biết nói sao bây giờ?

Thạch Phong đưa tay lên chống lấy trán, ra chiều nghĩ ngợi, gương mặt ông thật trầm lặng thật cảm động, đó là một khuôn mặt nặng tình cảm giàu suy tư. Rồi ông nói tiếp:

- Tiểu-Phàm quả thật là một cô bé dễ thương. Năm nó 14 tuổi, tôi đem nó đi khám sức khỏe lần đầu tiên. Bác sĩ chứng thực màng óc và tâm lý của nó không được bình thường. Hay nói đúng hơn, dù cho nó vẫn bình thường từ trước đến nay, nhưng trong huyết quản của nó vẫn tiềm phục những nhân tử của bệnh tật. Ngoại trừ vấn đề ấy ra, nó còn mang trong người một tâm bệnh. Bác sĩ bảo Tiểu-Phàm không thể sống lâu. Tôi không cho Tiểu-Phàm biết về kết quả cuộc khám nghiệm nhưng nó vẫn thường lo sợ vì hoài nghi. Tôi đưa tờ kết quả cho Tiểu Lỗi xem, nó vẫn không tin mà lại còn cho đó là những chuyện quái gở khôi hài. Cứ như thế cho đến hai năm trước đây, bệnh của Tiểu-Phàm đã bộc phát. Đáng thương hơn nữa là năm ấy Tiểu Lỗi mới vừa tốt nghiệp đại học lòng đang chứa chan hy vọng về cuộc lương duyên của nó với Tiểu-Phàm; nỗi đau buồn đó làm cho Tiểu Lỗi đến bây giờ cũng không ngẩng đầu lên nổi.

- Còn Tiểu-Phàm, cô ấy ở đâu? Tôi ngắt lời hỏi.

Thạch Phong im lặng nhìn tôi, xong dụi tắt điếu thuốc trong cái gạt tàn, chậm rãi đáp:

- Ở tại nhà thương điên!

Tôi lại rùng mình nhìn Thạch Phong. Tôi không biết phải nói gì? Câu chuyện thật khủng khiếp! Nó làm ối dây thần kinh của tôi bị chấn động và chuyển dịch từng hồi cảm trong tôi. Nhất là tôi đã xem nhật ký của Tiểu-Phàm, đã đọc qua tiếng lòng của nàng, biết đến tình yêu tha thiết của nàng. Một cô gái ngăn nắp và có tư tưởng như thế kia mà nay lại trở thành một người điên. Lúc nàng chào đời, cao xanh đã tước đoạt ngay cái quyền hạnh phúc của nàng. Một sinh mạng bất hạnh như thế mà còn bắt sinh ra cõi đời này thật là vô cùng oan khốc!

Tôi ngừng ngại hỏi:

- Cô ấy... điên tới mức độ nào, thưa ông?

- Nếu cô ưng ý để rồi, hôm nào tôi sẽ đưa cô đi thăm nàng. Nàng không còn nhìn được ai nữa cả, cũng như chị nàng hồi trước, nàng cũng ca hát gào thét cuồng loạn. Nếu cô gặp Tiểu-Phàm của ngày trước, rồi bây giờ gặp lại trong cái trạng thái này thì...

Thạch Phong lắc đầu và chau mày.

- Thật là nẫu lòng. Vì thế, tôi không muốn cho Tiểu Lỗi đi thăm nàng nhưng nó vẫn lên đi. Mỗi lần đi thăm Tiểu-Phàm về, nó giam mình trong phòng, uống rượu, rồi khóc lóc rất thảm thiết.

- Thưa thế, bây giờ... Tiểu Lỗi đâu?

- Trước kia, ở đại học nó học sinh ngữ, bây giờ lại nhảy vào Viện khảo cứu Văn học Trung Hoa. Nó thường ở lại trường, rất ít khi về đây, nơi đây gọi cho nó quá nhiều đau thương.

Tôi im lặng không nói gì, câu chuyện này thật là thê thảm, một đôi tình nhân tha thiết yêu nhau mà phải bị chia lìa bởi một định mệnh tàn khốc. Tôi như bị chìm đắm trong câu chuyện và cơ hồ như quên cả việc của chính mình, Thạch Phong cũng không nói gì và cứ yên lặng hút thuốc. Một lúc sau, tôi mới chợt giật mình ngẩng đầu lên hỏi:

- Như thế thì... tôi có thể làm được việc gì?

- Cứu vớt Tiểu Lỗi!

Tôi nghi hoặc nhìn Thạch Phong:

- Tôi không hiểu ý ông.

- Như thế này...

Giọng Thạch Phong trầm xuống xót xa.

- Tiểu Lỗi rất thực tế, rất chịu khó và siêng năng, chúng tôi đã từng sống cơ cực bên nhau ai đến khi tôi có cơ sở ổn định về ngành kiến trúc tình trạng mới bắt đầu thay đổi. Đối với Tiểu Lỗi, tôi có rất nhiều hy vọng. Lúc ông nội tôi còn sống, nó được ông cưng chiều nhất; lúc lâm chung ông giao nó lại cho tôi, tôi có thể khoe rằng nó là một đứa em hoàn toàn nhất. Thế mà bây giờ...

Thạch Phong đưa mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, khói thuốc quện tròn trước mặt ông.

- Tiểu-Phàm đã phá hoại tất cả hy vọng và hoài bão của tôi!

- Có nghĩa là, Tiểu Lỗi không còn có chí phấn phát như xưa nữa?

- Tròn vòng hai năm nay, tôi đã dùng hết mọi cách...

Rồi ông nói tiếp:

- Không phải tôi mong Tiểu Lỗi nhất định phải thành đại danh hay lập đại nghiệp nhưng dẫu sao, tôi tuyệt đối không thể nào để nó sa ngã. Bây giờ, nó đi học chỉ là một cái cớ, như vậy nó không phải ở đây, lại không phải đi làm việc. Thực ra bây giờ nó chẳng học hành chi cả, nó chỉ uống rượu chè, cờ bạc, phóng lãng ở chốn ăn chơi và tìm đủ mọi cách để mê hoặc mình, để chạy trốn thực tế. Tôi không thể nào tiếp tục nhìn nó tự hủy, tự tiêu diệt như vậy.

- Bởi thế ông mới nghĩ ra cái cách tuyển dụng nữ thư ký này và để tìm người thay thế Tiểu-Phàm chứ gì?

- Vâng!

Tôi nhìn Thạch Phong với một vẻ mặt không có gì thiện cảm và nói:

- Thật là một ý nghĩ quá ư hoang đường thưa ông? ông định bỏ tiền ra để mua cho em ông một người yêu, nhưng thưa ông, tình cảm của con người đâu có thể mua bằng tiền được.

Thạch Phong ngẩng lên nhìn tôi. Ánh mắt của ông ta sắc bén lạ lùng. Tôi có cảm giác là hai luồng nhỡn tuyến ấy trực tiếp chiếu vào nội tâm sâu kín của tôi. Cái con người này, có lẽ đã lột trần được tư tưởng và cảm giác của tôi.

- Việc này đối với cô chẳng có gì bất công và quá lắm cả.

Thạch Phong bình tĩnh nói và trao cho tôi một tấm ảnh và nói:

- Đây là ảnh của Tiểu Lỗi.

Tôi nhìn qua và hiểu ngay ngụ ý của Thạch Phong vì người trong ảnh có một khuôn mặt khôi ngô tuấn tú, với đôi mày rậm, cặp mắt sáng mang vẻ ngang tàng với đôi môi hơi mỉm cười che lấp phần nào vẻ ngang tàng ấy, và cũng làm gia tăng cái tính chất thư sinh nho nhã. Đẹp hơn hẳn ông anh của y. Nếu đem tôi mà phối hợp với y thì e rằng có hơi quá phận một tí.

Tôi “hừ” một tiếng lạnh nhạt rồi nói:

- Trông cậu ấy lịch sự đấy.

- Thưa thế ạ. Dư tiểu thư?

Thạch Phong cười và có vẻ đắc ý vì cho rằng lập trường của mình đứng vững, ông ta nói tiếp:

- Dẫu sao, tôi không dám nài ép cô đâu. Cô có thể suy nghĩ cho chín chắn xem có bằng lòng tiếp tục công việc hay không.

Tôi nhìn Thạch Phong.

- Hình như ông đã tin chắc rằng tôi sẽ ưng thuận.

- Vâng!

Thạch Phong nhìn tôi, tôi hỏi:

- Vì sao?

- Vì tôi nhận thấy cô có một tính tình đôn hậu, nhân từ và thứ nhất, cô cũng đang ở trong cảnh cô đơn.

Tôi hơi bị xúc động và ngược nhìn Thạch Phong ánh mắt ông ta ôn hòa và thành khẩn ông tiếp tục nói:

- Cô cứ yên tâm đi, tôi không dám bắt buộc cô phải thay thế Tiểu-Phàm. Nếu cô có thể chữa trị Tiểu Lỗi, khiến nó không sa ngã, đó là sự thành công. Tùy cô dùng phương thức nào cũng được, nếu việc này mà thành công, thì gia đình họ Thạch sẽ là nơi yên tĩnh để cô nương tựa và sẽ không có ai bạc đãi cô. Vả lại rồi cô sẽ rõ, Tiểu Lỗi có rất nhiều ưu điểm, nó... rất xứng đáng được thương mến.

- Nhưng... nhưng xin ông nhớ cho, hy vọng thành công rất mong manh.

Thạch Phong hỏi:

- Có nghĩa là... đáng được thử thách?

- Ông làm thế nào để biết được và khẳng định là Tiểu Lỗi sẽ để ý đến tôi?

- Vì cô giống Tiểu-Phàm.

Thạch Phong hạ thấp giọng đáp một cách thẳng thắn như vậy.

Tôi cảm thấy bàng hoàng, cả một việc đã xảy ra một cách hết sức đường đột. Tôi đến đây để nhận một chân nữ thư ký, bây giờ hóa ra là... là gì nhỉ? Một người trị bệnh tâm linh? kể cũng là có phần vẻ vang! Lòng tôi nhất thời rối tơ vò, không biết nên chấp nhận không? thì Thạch Phong lại cất tiếng:

- Sao? Hay là cô bằng lòng đợi đến mai sẽ trả lời?

Tôi hỏi.

- Ngoài trừ cái điểm giống Tiểu-Phàm ra ông còn dựa vào nguyên do gì để chọn lựa tôi?

- Đó là lý trí lẫn cảm của cô, cô thông minh lắm!

- Nhưng ông có biết không... Tôi nhìn thẳng vào Thạch Phong:

- Lý trí bắt buộc tôi phải thừa với ông là tôi xin từ chối, việc làm này không thích hợp với tôi.

- Còn tình cảm của cô?

- Không phải tình cảm - Tôi nói với giọng nghẹn ngào và đượm buồn:

- Vì hiếu kỳ tôi sẽ bằng lòng gặp Tiểu Lỗi một lần, gặp “Đông” của Tiểu-Phàm, nhưng đây chỉ là tôi giúp ông, chứ không phải là một việc làm có tính chức nghiệp, xin ông hiểu cho.

- Vâng tùy cô..

Thạch Phong nói rất nhanh, trên mặt thoáng hiện một nét chiến thắng.

- Nếu cô thấy có điều chi không vừa ý cô có thể rời bỏ nơi đây, lúc nào cũng được.

- Thừa, nhất định thế. Tôi nói.

- Vâng, nhất định thế. Thạch Phong đáp.

4. Chương 4: Chương 4

Sáng chủ nhật, hoa hồng nở đầy cả một khu vườn từ lúc sáng sớm, tôi đã xách một chiếc giỏ nhỏ ra vườn cắt hoa, tôi phải cắt đầy một giỏ để cắm trong mỗi phòng của ngôi biệt thự “Vườn Thúy” tôi vừa đi, vừa cắt, vừa ngân nga hát.

Có tiếng động cơ xe máy dầu nổ dồn ở cổng. Chuông vừa reo, chú Lưu đã ra mở cổng, tôi đang đứng ở một góc vườn. Ai nhỉ? “Vườn Thúy” gần như không có khách, tôi quay đầu lại trên tay còn cầm một cành hoa hồng mới cắt. Một thanh niên đang vịn chiếc xe mô tô đứng ngăn người nhìn chòng chọc vào tôi. Tôi hơi ngạc nhiên nhưng chợt hiểu ra ngay, đây là hấn, Thạch Lỗi. Cả hai chúng tôi đều ngăn người ra mắt một lúc, Tiểu Lỗi vì anh chàng tưởng rằng đang chìm đắm trong ảo giác, tôi vì Tiểu Lỗi quả thật đẹp trai, đẹp hơn cả trong ảnh. Một lúc lâu tôi mới chợt tỉnh và mỉm cười chào Tiểu Lỗi.

Tiểu Lỗi trao xe cho chú Lưu và bước những bước dài về phía tôi, đứng một nơi cách tôi không xa và dùng ánh mắt như bốc lửa nhìn tôi từ đầu đến chân, rồi nhếch môi khẽ nói:

- Quái lạ!

Và rồi Tiểu Lỗi hỏi tôi:

- Thưa cô, cô là ai?

- Dư Mỹ Hoàn. Tôi trả lời.- Còn ông, có phải ông là Tiểu Lỗi, không? Tôi đã được nghe anh ông nói đến ông

nhiều lắm.

Tiểu Lỗi dùng răng cắn lấy môi, trên mặt lộ nét bức dọc và bất mãn. Gã nhìn tôi một lần nữa và nói:

- Cô ở đây làm gì?

- Cắt hoa hồng? tôi nói.

- Tôi muốn hỏi cô làm gì ở Vườn Thúy này?

- Tôi là thư ký của anh ông.

Rồi tôi mỉm cười nhìn Tiểu Lỗi và nói tiếp:

- Ông làm ơn cầm hộ tôi chiếc giỏ này một tí? Tôi còn phải cắt thêm mấy cành hoa nữa mới cắm đủ các bình.

Tôi không đợi Tiểu Lỗi trả lời và cứ trao chiếc giỏ cho gã, gã ngoan ngoãn cầm lấy với cặp mắt nhìn tôi, chòng chọc không chớp. Đúng như sự dự đoán của Thạch Phong, dung nhan của tôi đã gây được sự chú ý của Tiểu Lỗi, nhưng cái nhìn soi mói của gã làm tôi cảm thấy khó chịu đồng thời tôi có cái cảm giác là mạo phạm một kẻ khác để mê hoặc người thanh niên này, một nỗi buồn man mác lướt qua tâm tư tôi, tôi buột miệng nói, không kịp. suy nghĩ:

- Có phải xưa nay gặp bất cứ ai ông cũng nhìn chòng chọc người ta như thế không?

Gã hơi bối rối đáp:

- O, xin lỗi, vì... vì cô giống y như một người bạn của tôi...

Trong đám hơn một ngàn người ứng tuyển mà được chọn thì dĩ nhiên là phải giống rồi. Tôi nhìn gã, nét bức dọc đã tiêu tan trên gương mặt gã, thay vào đó là một ít băn khoăn và vài nét bối rối, thần thờ. Tôi bỗng cảm thấy thương hại gã thương hại một cách sâu đậm “Đồng” của Tiểu-Phạm! Đã là con người ai có thể thần nhiên nhìn cái thể giới thơ mộng của mình bị tàn phá và hủy diệt? Và một khi nó bị tàn phá và hủy diệt thì còn làm thế nào để xây đắp lại? Không hiểu tại sao tôi bỗng thấy chua xót giùm gã, gã làm tôi cảm động, tôi trở nên ôn hòa và dùng một giọng nhỏ nhẹ bảo hấn:

- Thế à! Giống lắm ư?

- Vâng... Rồi gã cúi đầu nói như vừa để mất một cái gì:

- Cô đến đây bao lâu rồi? Không hiểu sao anh tôi lại mượn thư ký?

Tiểu Lỗi lầm bầm, rồi lại ngẩng lên nhìn tôi. Trông thần sắc gã như kẻ mất hồn:

- Cô nên mặc áo hồng! Gã nói thật khề.

- Vì nàng thường mặc áo hồng phải không?

Tôi hỏi gần như băng quơ và cắt thêm hai cành hoa hồng để vào chiếc giỏ trên tay Tiểu Lỗi.

- Nàng? Gã chau mày.

- Vâng, nàng... Tiểu-Phàm, có đúng không?

- Tiểu-Phàm... Tiểu Lỗi giật bắn người lên hỏi:

- Làm sao cô biết được tên nàng? Cô còn biết những gì nữa?

- Câu chuyện nói về Tiểu-Phàm và Đông, tôi vô tình biết được vì ông Thạch Phong đã để cái phòng trước đây của nàng cho tôi dùng.

Nét âu lo của gã đã tiêu tan và nhường chỗ ột vẻ mơ màng nào nuốt, gã nói:

- Chắc là cô đã đọc xong nhật ký của Tiểu-Phàm rồi thì phải?

- Vâng!

Tôi đặt cành hoa cuối cùng vừa cắt vào chiếc giỏ. Ánh nắng sáng tươi, gió thu thoang thoảng bắt giắc tôi đưa cao hai cánh tay lên nói:

- Cứ đến mỗi độ tiết trời tươi mát như thế này, tôi cảm thấy toàn thân thư thái. Chúng ta cứ tự nhiên chấp nhận rất nhiều những sự đổi thay nhĩ. Hoa nở, rồi tàn. Trời tạnh rồi mưa và còn biết bao sự biến thiên khác mà chúng ta cứ phải chấp nhận.

Tiểu Lỗi nói xen vào:

- Nhưng cũng có sự đổi thay mà chúng ta không thể cam tâm chấp nhận!

Tôi nhìn Tiểu Lỗi nói:

- Đúng! Đó là lúc mà những sự đổi thay có liên lạc mật thiết với tình cảm.

Tôi hít một hơi dài không khí rồi chuyển hướng câu chuyện:

- Đi, ta đi về đi... à, ông có vui lòng giúp tôi cắm những đóa hoa này vào bình không?

Tiểu Lỗi nhún vai không nói gì. Chúng tôi bước vào trong phòng khách, ở đây vừa rộng vừa lờ mờ tối và có vẻ lạnh lạnh. Tôi đặt giỏ hoa trên bàn. Thu Cúc biết ý đã thu thập tất cả những bình hoa lại một chỗ. Tôi ngồi ở một cái ghế sa-long trước bàn, cắt gọn những nhánh hoa, rồi cắm vào bình.

Gian phòng thật yên tĩnh. Tiểu Lỗi ngồi một bên, buồn bã nhìn tôi cắm hoa. Không biết gã đang nghĩ gì? Một lúc sau, khi tôi đặt một bình hoa đã cắm xong sang một bên và bắt đầu cắm một bình khác, Tiểu Lỗi bỗng khề ngâm:

Mưa tạnh trời quang, vườn rực sáng

Hôm sớm đầu xuân lại sắp sang

Danh hoa tựa bóng rừng hoang

Phấn hương thoang thoảng, nhụy vàng sơ khai...

Tôi liếc mắt nhìn Tiểu Lỗi rồi mỉm cười ngâm tiếp đoạn sau:

Hái về nâng dất trên tay

Càng nhìn, càng ngẫm, càng say đắm lòng

Cánh hoa mơn mớn thức hồng

Tựa vòng tay áo thẹn thùng lằng lằng

Tiểu Lỗi nhướn mày nhìn tôi:

- Đây là một bài “Tù” đời Mãn Thanh mà cô cũng thuộc nhỉ?

- Thế còn ông?

Tôi mỉm cười hỏi lại Tiểu Lỗi.

- Ồ, tôi, tôi học về văn học Trung-Hoa ở viện khảo cứu mà.

- Tôi cũng học về môn này ở Đại Học.

Tôi nói, Tiểu Lỗi trố mắt nhìn tôi, tôi cũng yên lặng nhìn lại gã. Ánh mắt gã có vẻ trở nên thành thực. Sau đó, gã ngồi dựa vào ghế yên lặng nhìn lên trần nhà, tôi không nhìn gã, lo cắm hoa vào bình cho xong, một lát sau tôi mới bảo gã:

- Tôi đi lên lầu, có lẽ anh ông cũng sắp về và sẽ giao việc cho tôi làm, còn ông?

- Cô cứ để mặc tôi!

Gã nói cộc lốc với giáng điệu bất cần, rõ là một con người tính nết thay đổi thất thường, khó mà đối phó. Tôi mang hai bình hoa đi lên lầu, đến đầu cầu thang, tôi quay đầu lại nói:

- Thạch tiên sinh à, có lẽ ta không nên sống mãi mãi với dĩ vãng! Có nhiều việc ta có thể không chế được cũng có rất nhiều việc ta chịu bất lực trước nó. Chúng ta không làm sao có thể xoay chuyển được ý trời, có phải không? Dù sao đi nữa, nhân loại chúng ta quá bé nhỏ, quá yếu ớt, không làm sao đương đầu được với những định mệnh ác nghiệt mà chúng ta không trông thấy. Ông làm sao có thể đương đầu với những sự huyền bí và những sức mạnh vô hình? Đừng tự làm khổ mình, hãy quên đi. Trong đời chúng ta, chúng ta còn phải quên đi rất nhiều, rất nhiều việc cơ mà!

Những lời nói của tôi thật là ngu ngốc. Từ lúc bắt đầu gặp Tiểu Lỗi tôi đã thấy mình ngu ngốc, lẽ ra tôi phải giả vờ không biết một tí gì về việc Tiểu-Phàm.

Tôi trong thấy vẻ giận dữ lộ hẳn trên mắt gã, gã đứng nhồm lên, nói như hét:

- Cô là ai? Cô lấy tư cách gì để nói với tôi những lời này? Cô thật là to gan lớn mật, tốt hơn hết là cô nên cút lên lầu đi, cút đi!

Tôi bơ thờ bỏ đi lên lầu, tôi nghe gã đang mở tủ lấy rượu ra uống. Tôi làm gì? Mà tại sao tôi lại đi dây vào các việc này chứ? Tôi lên đến cầu thang thì bắt gặp Thạch Phong hình như ông ta đứng đó lâu lắm rồi và đã nghe thấy tất cả, vừa chạm phải ánh mắt điềm nhiên của ông tôi nói ngay:

- Tôi xin ông cho tôi thôi việc.

Bàn tay của Thạch Phong đặt trên vai tôi, ánh mắt ông ta ôn hòa như ánh nắng bên ngoài cửa sổ, ông khẽ nói:

- Không, tôi chẳng nghe thế, cô hãy cứ ở lại đây Dư Tiểu thư.

Không biết có phải giọng nói khẩn khoản của ông ta hay ánh mắt tha thiết của ông ta đã làm tôi cảm động mất hết tự chủ tôi đứng ý ra đó, ông ta lại khẽ nói thêm:

- Cô hãy ở lại đây, chúng tôi cần có cô.

Thế ư? Thế ư? Cả một đời tôi đây là lần đầu tiên tôi nghe thấy người khác nói “cần” mình, một sự kích động không thể nào giải thích bằng phát trong tôi. Tôi hỏi:

- Vâng tôi sẽ ở lại!

Những đóa hoa hồng trên tay tôi tỏa hương ngào ngạt tôi ung dung, lần lượt mang hoa vào phòng của Thạch Phong và của Tiểu Lỗi.

Đêm hôm ấy tôi mất ngủ. Nằm trên giường, tôi không tài nào chợp mắt đi được. Tôi dùng đủ mọi cách để ru giấc ngủ, nhưng vẫn không sao ngủ đi được. Tôi bật ngọn đèn nhỏ trên đầu giường và rút một quyển nhật ký của Tiểu-Phàm để đọc tôi không thể không chú ý đến những nét chữ viết đá thảo rất đẹp. Tôi đọc :

“Nếu quả thật là sẽ có cái ngày khủng khiếp đó. Đông sẽ ra sao? Dù mình có chết đi cũng chẳng sao. Nhưng còn Đông? Đông! Thượng đế ơi! Nếu quả thật cái ngày ấy sẽ đến, xin Ngài hãy thương xót Đông và ban cho Đông có đủ nghị lực để chàng sống, để chàng có thể tiếp tục yêu đời và tái tạo hạnh phúc...”

Tôi bỏ quyển nhật ký sang một bên, khoác chiếc áo choàng vào và đi ra đứng bên cửa sổ, ngoài trời, vầng trăng sáng đang treo lơ lửng trên không. Trong vườn, bóng hoa lay động, ánh sáng dịu dịu soi vào khung cửa sổ, hương thơm thoang thoảng tỏa ngát trong không gian, đây về quyền rũ. Tôi kéo cánh cửa phòng và bước ra ngoài khe khẽ đi dọc theo hành lang về cuối dãy bên kia, ở đó có một cánh cửa kính ăn thông lên sân thượng.

Tôi vừa để tay lên cánh cửa kính tôi bỗng khựng lại có một bóng người đang đứng tựa bên lan can của sân thượng với ánh lửa trên đầu điều thuốc lóe lên trong bóng đêm. Ai thế nhỉ, Thạch Phong hay Tiểu Lỗi? Tôi đẩy cửa bước ra, người ấy đứng dựa nghiêng nghiêng dáng người dong dỏng cao với đôi chân dài đứng yên bất động. Lúc tôi đến gần y nhẹ nhàng lên tiếng:

- Không khí về đêm thật trong lành có phải không Dư tiểu thư?

Tôi nghe ra là giọng của Thạch Phong.

- Vâng, không những trong lành, mà còn đượm cả mùi thơm của hoa nữa.

Tôi tựa người vào lan can nhìn ra vườn hoa đắm dưới ánh trăng. Tôi ngẩng đầu lên nhìn vầng trăng, nói:

- Khi còn bé, tôi cứ tin tưởng rằng có một đêm nào đó, sẽ có một chiếc thang nhiệm màu ngã từ trên cung trăng thông xuống và một nàng tiên hiện ra và ban cho tôi rất nhiều đồ vật để tôi thực hành tất cả những ước vọng của tôi.

Thạch Phong hút một hơi thuốc và hỏi:

- Hồi đó, ước vọng của cô là những gì nhỉ?

- Là được yêu thương...

Rồi tôi mỉm cười nói tiếp:

- Được tất cả lũ bạn bè, ai cũng mến yêu tôi.

- Cô có quá tham lam không nhỉ?

Tôi không đáp, nhìn lên vầng trăng khẽ nói:

- Cho đến bây giờ vẫn chưa có nàng tiên nào hiện xuống cả.

- Có lẽ có rồi mà cô không để ý đấy thôi.

- À á?

Tôi nhìn Thạch Phong trong bóng tối lơ mơ gương mặt ông không quá nghiêm trang và khó tiếp xúc như lúc ban ngày.

- Nếu nàng tiên xuống đây thì cũng vì người khác mà xuống chứ còn tôi thì...

- Theo tôi, có một tính tình cao ngạo và lòng tự tôn quá sâu đậm đó là một trở ngại lớn cho cô.

- Thế còn ông, ông đã chẳng như vậy sao?

Tôi nói, ánh trăng làm tôi trở nên bạo dạn. Im lặng một lúc rồi ông ta cười nói:

- Có lẽ chúng ta đều nên gạt bỏ những sự chướng ngại ấy đi thì hơn.

Tôi không nói gì nhưng cảm thấy hồi hộp một cách khó hiểu, câu nói này mang ý nghĩa gì? Tôi không thể nào cân nhắc được, Thạch Phong cũng không nói gì. Một lúc lâu sau, ông ta mới chậm rãi nói:

- Từ lúc bé, cô không có anh em, chị em sao?
- Thưa không!
- 10 tuổi mồ côi cha, 11 tuổi mồ côi mẹ?
- Vâng!
- Nếu thế cô cũng đã làm quen với sự cô độc đã từng bị sự tịch mịch áp bức cùng là nếm mùi vị của sự ức phần nó thôi thúc cô phải đập tung những ràng buộc ấy, để la hét vùng vẫy cho thỏa thích?
- Vâng, vâng đúng như vậy đấy! ông cũng thế sao? Tôi nói một hơi.
- Trong một thời gian khá lâu tôi là con một, mãi lâu lắm sau, mẹ tôi mới sinh Tiểu Lỗi, rồi cha mẹ nối tiếp nhau qua đời, kết quả tôi cơ hồ không phải là một người anh cả, mà gần như một người cha của Tiểu Lỗi.
- Tuổi thơ của ông cũng không có lấy một nụ cười?
- Chỉ có cô đơn, với quá nhiều những chết chóc và bi thương. Đến lúc khôn lớn thì trách nhiệm lại đè nặng vai, nhưng mà... Cũng như cô nói đó, trong đời con người cần phải quên rất nhiều cơ mà!
- Nhưng... Những nỗi bi thương, ta không làm sao quên được.

Thạch Phong nhìn tôi, ánh mắt ngời lên trong đêm tối.

- Cô có nhiều ý nghĩ nó vượt lên khỏi tuổi của cô.
- Thế ư? Cái tuổi của tôi, nên phải có thái độ như thế nào?
- Mơ mộng, tuổi của cô là tuổi mơ mộng.
- Lúc ở vào lứa tuổi của tôi, ông có mơ mộng không?
- Không, lúc ấy ông nội tôi đang đau, trên vai tôi là cả một gánh nặng gia đình. Đi học đi làm và tìm việc làm ban đêm, tôi bận quá đâu còn có thì giờ để mơ mộng.
- Đến lúc có thời giờ để mơ mộng thì ông đã mơ mộng chưa?
- Đã! Một giấc mộng rất hoang đường.

Thạch Phong cắn môi, những đường nét trên mặt ông đột nhiên răn lại.

- Một giấc mộng rực rỡ đầy màu sắc như một cái cầu vồng, nó làm tôi ngất ngây cả người nhưng rồi nó cũng tan đi và tiếp theo sau là đêm tối dày đặc.
- Ông muốn ám chỉ... Tôi buột miệng hỏi, bà vợ của ông ư?

Thạch Phong giật nảy người lên như vừa bị điều thuốc làm cháy tay, ông ta quay phắt người lại nhìn tôi, sự an điềm tiêu tan đâu mất, nằng tiên đã vụt trở lên cung trăng, giọng ông ta trở nên lạnh nhạt và đầy cảm tức:

- Cô đừng tò mò tìm hiểu những việc cô không nên biết, Dư tiểu thư!

Lòng tôi bỗng giá lạnh hẳn đi, cái lạnh ở đâu từ ánh trăng, từ hương hoa và từ những viên gạch dưới chân truyền đến, tôi đứng ngay người lên, giọng nói của tôi răn lại đanh thép:

- Tôi sẽ nhớ lời ông dạy, thưa ông Thạch Phong và tôi cũng sẽ không làm một điều gì quá phận nữa.

Tôi nói thật nhanh, đồng thời, quay lưng rời bỏ sân thượng và đi thẳng về căn phòng của tôi.

Tôi lại càng không thể nào ngủ được nữa. Tôi ngồi trên chiếc ghế để ở cửa sổ, đưa tay ôm lấy đầu, không biết có ma quái gì nhập mà tại sao tôi lại đi đắm nhận một việc làm quái gở như thế này? Định mệnh nào dun dủi tôi đến đây? Để rồi bị dây dưa vào cái câu chuyện kỳ quái của nhà này!

Chiếc đèn trên đầu giường tôi mờ mờ ảo ảo, tôi cứ ngồi yên như thế không động đậy. Lâu lắm, cho đến lúc có một loạt tiếng chân người làm tôi kinh động, có người đang đi ở hành lang, tiếng bước nặng nề không đều, ai vậy há? Tôi còn đang ngơ ngác thì cửa phòng của tôi bị bật mở, một bóng đen bước vào, tôi suýt

nữa đã hết lên, nhưng ngay lúc ấy tôi nhận ra Tiểu Lỗi. Gã quần áo xốc xếch, bước chân gã chênh choạng, nhất định gã đã uống quá nhiều rượu.

Tôi đứng lên đến gần đưa tay đỡ gã.

- Ông say rồi! Tôi khẽ nói vì không muốn đánh thức cả nhà.

- Ông nên về phòng đi nghỉ đi!

Gã nhìn tôi với đôi mắt đỏ ngầu. Gã đưa tay lên, run run sờ vào mặt tôi, mồm lí nhí gọi đi gọi lại:

- Tiểu Phàm! Tiểu-Phàm! Tiểu-Phàm!

Lòng tôi se lại, sự run rẩy gã hình như đang truyền sang tôi, tôi cảm thấy gã thanh niên đó đang bị tình yêu dần vật đến độ đang đi dần vào cõi chết. Tôi nghe thấy tiếng kêu đau đớn, quằn quại và khao khát của gã, nhưng tôi không phải là Tiểu-Phàm! Song tôi không nỡ nói trắng ra, không nỡ làm tan giấc mộng của gã.

- Tiểu Phàm!

Gã lại gọi và choàng tay qua tôi, rồi trong một thoáng tôi bị gã ôm vào lòng, môi gã khao khát đặt lên môi tôi. Đầu tôi choáng váng, nhưng tôi vẫn chưa mất hẳn lý trí. Đây là chiếc hôn đầu tiên trong đời tôi, lần đầu tiên tôi bị một gã đàn ông ôm vào lòng, mà tôi lại là kẻ thay thế một người con gái khác!

Đột nhiên gã buông tôi ra, ánh mắt gã trở nên hung hãn cuồng nộ:

- Cô là ai? Gã gầm giọng hỏi.

- Dư Mỹ Hoàn!

Giọng tôi vừa khô khan vừa chua chát. Khuôn mặt gã đành lại và tái hẳn đi.

- Không phải quỷ quái mà là người! Tôi uể oải nói.

- Cô từ đâu đến đây? Tại sao, cô lại giả dạng là Tiểu-Phàm? Cô nói đi! Cô nói đi!

Hắn gào thét, tôi trấn tĩnh tinh thần đi bật sáng ngọn đèn lớn giữa phòng.

Tôi biết, tôi cần phải đánh ngã gã, nếu cứ để cho gã tìm hình bóng Tiểu-Phàm trên con người tôi thì không thể nào cứu được gã. Tôi quay phắt người lại nhìn gã, dùng một giọng nói ngoài sự dự liệu của tôi, tôi hét lên:

- Ông thật kỳ! ông Lỗi, tại sao ông lại vào phòng tôi giữa lúc đêm hôm tăm tối như thế này? Tôi không biết Tiểu-Phàm nào cả, tôi chẳng bao giờ quen biết Tiểu-Phàm. Ông đừng nói năng nhảm nhí, tôi là thư ký của anh ông. Giữa đêm khuya như thế này, ông đến đây là nghĩa lý gì? ông nói tôi nghe?

Giọng nói của tôi quả tình làm gã sợ hãi, gã ngẩn người ra trở mắt nhìn tôi. Tiếp theo đó, gã thần thờ cúi mặt, giống như dáng điệu lúc tôi gặp gã ở vườn hoa. Gã bối rối, loạng choạng mồm lí nhí nói:

- Tôi... Tôi xin lỗi, tại tôi say quá. Tôi nhìn lầm người, tôi ngỡ, tôi ngỡ... Dù sao đi nữa... Tôi rất hối hận tôi đã làm một việc vô ý thức. Tôi xin lỗi cô.

Gã lui về phía cửa phòng, nét mặt thảm hại của gã làm tôi đau lòng, tự nhiên tôi đi theo gã ra đến cửa vịn tay lên cánh cửa nhìn gã ngã xiêu, ngã vẹo bước về phòng mình. Sau đó, tôi trong thấy Thạch Phong đứng ở hành lang, hai tay thọc vào túi áo của bộ đồ ngủ yên lặng đứng nhìn tất cả. Chúng tôi bốn mắt nhìn nhau một lúc thật lâu, Thạch Phong mới khẽ nói:

- Khá lắm! Dư tiểu thư!

Với nỗi phẫn nộ đột nhiên bộc phát trong lòng, tôi không còn kiềm chế được nữa, với giọng giận dữ và bất bình, tôi nói:

- Ông không nên đẩy tôi vào câu chuyện này, để tôi lùì không được mà rơi vào cạm bẫy của ông. Ông đừng tưởng rằng tôi thích làm công việc này. Tôi không đi, là vì tôi thương hại gã.

Thạch Phong đến gần tôi, ánh mắt linh động dừng lại ở gương mặt tôi.

- Sao? Tôi đã làm tổn thương đến lòng tự ái của cô ư?

- Tôi...

Bỗng nhiên, ánh mắt tôi bị một lớp lệ trào lên phủ lấy! Tôi bị tổn thương đâu phải chỉ mỗi lòng tự ái mà thôi?

- Thật một trăm ngàn lần tôi không nên đến chốn này, không biết ma quỷ gì xui khiến tôi ưng thuận làm cái công việc này.

- Không phải ma quỷ gì đâu, mà là lòng thương người của cô!

Ông ta nhại lại câu tôi nói với Tiểu Lỗi khi nãy. Tôi nhìn Thạch Phong một thoáng chẳng biết nói gì hơn là lắc đầu chậm rãi đóng cửa phòng lại. Trời đã sắp sáng, ánh hồng đã ló dạng ngoài đầu núi xa xa. Ngày thứ hai, Thạch Lỗi không đi ra trường mà cứ ở lì trong Vườn Thúy. Thứ ba, thứ tư, thứ năm, một tuần lễ đã trôi qua. Gã không còn nhắc đến việc trở ra trường nữa, rồi chúng tôi đã trở thành một đôi bạn. Thạch Phong trông vui mừng hiện trên nét mặt. Tiểu Lỗi coi bộ trở nên sinh động, vui tươi hơn, chỉ có tôi là như bị chìm trong một hồ sâu vô tận. Tôi không hiểu tôi đã làm được những gì cho anh em nhà họ Thạch. Tôi chỉ có một thứ trực giác là cảm thấy cả một vấn đề không được tự nhiên lắm, là tôi cần phải rời bỏ nơi đây, và trong tình trạng yên lặng này đang tiềm ẩn những cơn giông tố phủ phàng. Nhưng tôi vẫn không rời bỏ nơi này được, cứ hình như có một sự ràng buộc vô hình nào bầu níu tôi lại. Tôi đã yêu “Vườn Thúy” và tất cả những gì của “Vườn Thúy” hay sao?

5. Chương 5: Chương 5

Hôm nay mới sáng sớm, Tiểu Lỗi đã đi ra ngoài, tôi không biết gã đi đâu.

Đến chiều, gã và chiếc xe máy dầu chạy như gió đã trở về. Vào đến nhà, gã ném bao tay và kính đen ở phòng khách, chạy đến cạnh tủ lòi ra một chai rượu, chưa bao giờ tôi thấy sắc mặt gã trắng nhợt như bây giờ.

Gã cầm chai rượu xông thẳng lên lầu, bắt giắc tôi chạy theo gã và kêu lên:

- Thạch Lỗi!

- Cút... đi!

Gã gào lên và tiếp tục xông lên, Thạch Phong từ phòng sách chạy ra và đứng ở đầu cầu thang, chau mày gọi:

- Tiểu Lỗi!

- Cút đi, cút đi, các người hãy cút cả đi!

Hắn gào thét đến thất thanh, gã xô Thạch Phong sang một bên và chạy vào phòng của gã. Đóng cửa đánh “rầm” một cái, tiếp theo đó trong phòng vang lên tiếng gào khóc, đau khổ đến cực điểm.

Tôi và Thạch Phong im lặng nhìn nhau. Sắc mặt Thạch Phong đầy vẻ thảm não, một lúc lâu chàng mới cất giọng nói:

- Nó lại đi thăm Tiểu Phàm về đấy!

- Nàng ở đâu? Tôi hỏi.

- Cũng ở gần đây, trong một dưỡng đường tư nhân mà vị bác sĩ Giám Đốc là bạn của tôi.

- Nàng không có... hy vọng chữa khỏi được sao? Tôi do dự hỏi.

- Nếu những bệnh loạn óc do những sự xúc động gây nên, thì có hy vọng chữa khỏi nhưng bệnh của nàng là do di truyền như cô biết.

Tôi biết, hay nói đúng hơn, đây là một chứng bệnh bất trị. Tại sao trời già ác nghiệt lại gieo cho con người quá nhiều khổ não, đau thương?

Thạch Phong đi đến trước cửa phòng của Tiểu Lỗi. Trong phòng, Tiểu Lỗi vẫn còn đang thẫn thức, một giọng thẫn thức thương đau của nam tính, khiến người ta không thể cầm lòng cho được.

Thạch Phong gõ cửa gọi:

- Tiểu Lỗi, Tiểu Lỗi! Mở cửa Tiểu Lỗi!

- Xéo đi!

Tiểu Lỗi gào lên và tiếp theo, là tiếng thủy tinh bị đập vỡ, không biết gã đã đập vỡ vật gì. Rồi tiếp theo đó, rất nhiều đồ vật bị ném lên cửa, lên tường, trong phòng vang lên những tiếng vật bị ném và tiếng đổ vỡ, lẫn trong những tiếng ấy, có tiếng khóc, gào cuồng loạn của hắn:

- Tại sao lại thế này? Tại sao? Tại sao? Trên thế gian này, có thần linh không? có công bình không?

Sau một lúc, tiếng kêu la yên hẳn, căn phòng trở nên tĩnh mịch. Nhất định là gã đã ném vỡ tất cả những gì có thể ném vỡ, rồi gã khóc lạng người đi chẳng?

Thạch Phong ngao ngán nhìn tôi nói:

- Chúng ta hãy đi chỗ khác để nó khóc một hồi cho đã.

Tôi đi theo Thạch Phong vào phòng sách tôi ngồi xuống ghế thở dài rồi nói:

- Đây là một câu chuyện bi thảm trên cõi đời. Nhìn người yêu mình bị định mệnh nghiệt ngã áp đảo còn bi thảm hơn thấy tình yêu của mình bị hủy diệt!

- Không hẳn thế! Tình yêu của họ còn bị một sức tiêu hủy huyền bí của một ngoại giới, nó mãnh liệt hơn sự giao động của bản chất tình yêu.

- Ông muốn nói...

Tôi không hiểu và chỉ nhìn Thạch Phong. Thạch Phong ngồi nghiêng mình bên chiếc bàn, một tay tỳ vào cằm, một tay để lên trán nói:

- Lúc Tiểu Lỗi hồi tưởng đến đoạn tình này, dĩ nhiên là ở đó có chỗ rất đẹp, rất cảm động; mối tình này sẽ mãi mãi tú lệ trong ký ức của nó, đó là một sự an ủi cái tình cảnh hiện tại tuy rằng tàn nhẫn nhưng cũng không tàn nhẫn bằng khi Tiểu Phàm thay lòng đổi dạ. Hoặc là Tiểu Lỗi phát giác ra Tiểu-Phàm không hoàn toàn là một mẫu người như sự phát họa của lòng nó mà chỉ là một ảo tượng, thì sự đổ vỡ sẽ tai hại không biết đến đâu mà kể.

- Một ảo tượng đổ vỡ?

Tôi nhắc lại câu nói của Thạch Phong và nhìn chàng. Đột nhiên Thạch Phong xúc động nói:

- Tôi có một người bạn, hắn yêu một người con gái và cho rằng nàng là hiện thân của sự hoàn mỹ, cao thượng, thanh khiết và phi thường. Hắn đã tìm đủ mọi cách để đeo đuổi, và cuối cùng hắn cưới nàng, thì lại phát giác ra nàng là một người giả dối và cũng đua đòi, ham danh vọng, tham tiền tài, không có một tí gì gọi là cái đẹp ở bên trong. Cô có thể thấu hiểu sự đổ vỡ đó ra sao không?

- Cứ bình tĩnh mà nói, người bạn của ông cũng có một ít trách nhiệm. Tại sao nhà ông ta không dò xét cẩn thận trước khi cưới nàng?

- Tình yêu rất dễ làm cho người ta mù quáng!

Tôi nói:

- Rất có thể ông bạn của ông có một óc tưởng tượng quá phong phú nên đã gán cho người yêu những cái mà nàng không hề có.

- Ừm! Thạch Phong nhìn chòng chọc vào tôi.

- Như vậy, không phải nàng đã lừa dối người yêu mà chính người yêu nàng đã tự mình lừa dối mình.

- À thế à?

Thạch Phong quay đầu đi nơi khác khẽ lẩm bẩm nói với hàm răng cắn chặt lấy đầu điều thuốc. Tôi đứng lên đi ra phía cửa, nói:

- Tôi đi thăm Tiểu Lỗi một tý!

- Khoan đã!

Tôi đứng dừng lại, Thạch Phong đi đến bên tôi, nhìn tôi chăm chăm. Tâm trí tôi hơi mông lung. Thạch Phong đứng sát bên tôi. Khuôn mặt ông ta rất nghiêm nghị. Tim tôi đập mạnh, hơi thở tôi gấp rút và thần trí tôi mê man. Ông ta nhẹ nhàng đưa tay lên vuốt tóc tôi, ánh mắt ông như phủ nhẹ một lớp sương mờ màng trông nó sâu thẳm thẳm. Giọng nói ông nhẹ nhàng êm êm, thoang thoảng bên tai tôi:

- Cô cũng có một thứ tình cảm quá dồi dào như tôi vậy.

Thế ư? Tôi không thốt nên lời. Đột nhiên Thạch Phong dùng hai tay nâng mặt tôi lên, tôi cảm thấy người ông ta run run, tôi trong thấy ánh lửa thiêu đốt trong đôi mắt ông, ông ta nghiêng đầu về phía tôi lí nhí nói trong cổ họng:

- Cô chẳng cần có một nàng tiên của cung trăng hiện xuống, vì cô, cô chính là nàng tiên ấy rồi!

Tôi chẳng hiểu thế là thế nào, nhưng mà tay tôi đã vòng sang lưng của Thạch Phong, người tôi ghé sát vào người ông ta, mắt tôi nhòa lệ tim tôi ứ nghẹn những cái gì đang cần phải tuôn tràn ra nhanh chóng... Tôi ngẩng nhìn lên, khuôn mặt của Thạch Phong cách tôi quá gần, hơi thở của ông phả lên mặt tôi nóng hổi. Tôi chờ đợi... Chờ đợi... Chờ đợi. Phút chờ đợi lâu như một thế kỷ.

Đột nhiên Thạch Phong khẽ đẩy tôi ra và dùng giọng mũi nặng nề nói nhanh:

- Cô đi đi! Đi thăm Tiểu Lỗi đi!

Tôi tiến ra phía cửa, nhất thời, thấy thất ý và uất phần... Bao nhiêu nổi tức giận dồn đến tâm não tôi. Thạch Phong là cái thá gì? Chủ nhân của tôi ư? Còn tôi? Tôi là cái gì? Kẻ được hấn mướn về để mua vui cho em hấn ư? Tại sao tôi lại cứ ở lý ở đây để nhận lãnh cái công việc nhục nhã này? Tại sao tôi lại không thể điềm nhiên bỏ Tiểu-Phàm lẫn Tiểu Lỗi! Vì cái gì mà tôi lại lưu lại đây? Tiềm thức tôi đang mong mỗi linh hồn tôi đang chờ đợi.

Tôi biết... Tôi hiểu là tôi đang... chờ đợi, tôi đang mong mỗi từ lúc tôi đặt chân đến Vườn Thúy, từ cái lần đầu tiên tôi đặt chân vào phòng sách của Thạch Phong, tôi đã mong mỗi một điều gì. Chờ đợi một cái gì. Nhưng mà, tôi đã nhận được những gì?

Tôi chạy ra khỏi phòng sách, không đi thăm Tiểu Lỗi mà lại về thẳng phòng mình, tôi cần phải bình tĩnh một lúc, tôi cần phải suy nghĩ cái đã! Tôi suy nghĩ rất lâu, suy nghĩ đến mãi khi trời tắt nắng, suy nghĩ đến mãi xế bóng mà cũng chẳng suy nghĩ được điều gì điều gì. Rồi bỗng tiếng chuông thu không của chùa trên núi vang lên “Boong! Boong! Boong!” với tất cả sự trang nghiêm, nín tĩnh, những tiếng chuông chùa kia bỗng đánh tan hết bao nỗi ưu tư, sầu hận, uất kết ở trong tâm hồn tôi.

Tôi có cái cảm giác như vừa được một sức mầu nhiệm. giải thoát và tôi tự nhủ: “Tại sao ta lại đi đòi hỏi ở kẻ khác những điều quá phận? ta đến đây chẳng qua như một sứ giả để phủ úy một linh hồn đau khổ” Bỗng có tiếng gõ cửa. Tôi cất tiếng hỏi

- Ai đấy?

- Tôi, Tiểu Lỗi đây ạ!

Tôi mở cửa Tiểu Lỗi đứng sừng sững ở cửa phòng, gương mặt tái nhợt với ánh mắt uể oải mệt mỏi, gã nhìn tôi nói như cầu cứu:

- Mời cô hãy đi ra ngoài với tôi một lúc có được không ạ?

- Được.

Tôi nói nhanh và với vội lấy chiếc áo khoác ngoài. Tôi đi theo Tiểu Lỗi xuống nhà dưới. Ra khỏi vườn thúy, nơi chân trời, ráng chiều đỏ rực sáng ngời. Gió thu lành lạnh, lá của hàng cây phượng bên đường bay lả tả.

Chúng tôi đi dọc theo con đường đó ra đến đầu con lộ tráng nhựa, nơi đây có một cổ thụ, dưới gốc cây có một chiếc ghế đá với hàng chữ “Vườn Thúy kính tặng”. Đây tức là nơi tôi đã từng ngồi nghỉ chân trong lần đầu tiên đến chốn này. Chúng tôi cùng ngồi xuống chiếc ghế đá.

Tiểu Lỗi giọng rầu rầu nói:

- Ngày trước, cứ mỗi buổi hoàng hôn là tôi và Tiểu-Phàm đi bách bộ ở nơi đây.

Tôi mơ hồ nhớ lại, lần đầu tiên ngồi ở đây, tôi đã từng cảm như thoáng có bóng người rình rập. Có phải là giác quan thứ sáu của tôi linh cảm cho tôi làm quen với Tiểu-Phàm không? Tôi mơ hồ, không tin hẳn như thế và đưa tầm mắt ra mãi phía chân trời để ngắm dải ráng chiều còn đỏ rực và nhuộm hồng cả cỏ cây ở ven núi đồi.

- Chiếc ghế này do anh cả anh ấy làm ra đấy! Những ngôi nhà gần “Vườn Thúy” cũng là do anh ấy xây cất cả.

Thạch Lỗi nói như ôn lại chuyện xưa.

- Hồi đó đất ở vùng này còn hoang vu, anh Cả anh ấy xây cất nhà rồi bán ra, nên nơi này mới trở thành đông đảo thế này, và cũng do đó, tôi mới có thể hoàn tất được việc học của tôi. Lúc đầu sự kinh doanh thật vô cùng chật vật khó khăn.

Tôi trầm ngâm nói:

- Thế con đường này cũng do ông ấy làm ư?

- Dĩ nhiên! Lúc trước ở đây chỉ toàn là rừng hoang và chỉ có độc một con đường đá nhỏ đi lên Miếu Ni Cô thôi.

Tôi nhớ lại lần đầu tiên gặp Thạch Phong và cuộc đấu khẩu giữa chúng tôi mà suýt nữa bật lên cười. Tiểu Lỗi còn đang theo đuổi ý nghĩ của hẩn, hẩn khẽ chau mày nói:

- Trước kia, tôi và Tiểu Phàm thường dắt tay nhau đi bách bộ từ con đường này lên đến Miếu. Chúng tôi vào miếu thắp hương, khấn vái, và xin xăm. Tiểu-Phàm thường gọi con đường nay là “Thiên Đường Lộ” ấy thế mà bây giờ...

Mặt gã xịu xuống:

- Nàng ở dưới địa ngục!!!

- Không! Tôi nói: cái thế giới hiện thời của nàng, chúng ta không làm sao hiểu được. Nàng không hề đau khổ... Đau khổ chẳng là chúng ta! Đối với một người thần chí thất thường thì hẩn là không có tư tưởng, mà cũng không có tình cảm.

- Làm sao cô biết được?

- Tôi đoán thế!

Chúng tôi đứng lên, cùng nhau bước theo con đường ấy. Hai bên đường, rừng thông reo vi vu, lá trúc kêu xào xạc. Chúng tôi yên lặng đi không nói gì. Gió mát hiu hiu, hoàng hôn ngả bóng. Chúng tôi đi đến một cái hang đá với những tảng đá to lớn khiếp người, tôi kinh ngạc hỏi:

- Những tảng đá to lớn thế này, làm sao mà đem lên được tới đây?

Tiểu Lỗi phì cười, nhìn tôi đáp:

- Ngay đến “Tôn Hành Giả” cũng không sao khiêng nổi để đem lên tới đây chứ đừng nói. Ngay từ khi khai thiên lập địa đã có chúng rồi thì phải. Ngọn núi này đầy đầy những tảng đá khổng lồ.

- Thế ư? Tôi cứ ngỡ là nhân tạo.

- Cô này thật vớ vẩn quá!

Xuyên qua khối hang đá thì đến một ngôi miếu nho nhỏ, trước miếu có một cái sân, trong miếu có xây điện Phật Bà Quan Âm và bái đường. Khói hương nghi ngút quện nhị trong không gian và tỏa ra một mùi

thơm ngào ngạt chúng tôi đi vào và dừng lại trước cửa miếu một lát. Một thứ yên tĩnh dị thường lần lần tràn ngập cả tâm hồn tôi. Tôi đứng yên lặng giờ lâu chiêm ngưỡng bức tượng của đức Phật Bà Quan Âm. Tiểu Lỗi hỏi:

- Cô làm chi thế?

- Tôi cầu đảo!

- Cô cầu điều gì?

- Nếu quả có thần linh, xin các ngài hãy phù hộ, độ trì cho chúng sinh.

Tiểu Lỗi chỉ nhìn tôi không nói gì. Qua một dãy hành lang bên hông miếu, chúng tôi đi đến một bãi trống, ở đây có ba cô bé vào khoảng 7,8 tuổi, đang nhảy dây, vừa nhảy vừa hát:

“Xe ba bánh, chạy như giông,”

“Trên xe có bà lão ngồi,”

“Xin năm cắc, trả một đồng,”

“Tụi bây bảo, có lạ không?”

Tôi quay đầu nhìn Tiểu Lỗi bắt chước lũ trẻ nói:

- Anh bảo, có lạ không?

Tiểu Lỗi bật cười thành tiếng, cười xong lại yên lặng nhìn tôi. Tôi nói:

- Tiểu Lỗi, đừng đau khổ vì Tiểu-Phàm nữa. Nếu nàng có tri giác, nàng sẽ không muốn anh như thế, nếu nàng không có tri giác thì sự đau khổ của anh cũng không giúp ích được gì cho nàng, có phải thế không?

Tiểu Lỗi nhìn sững tôi giây lát, rồi đưa tay nắm lấy tay tôi.

- Mỹ Hoàn, tôi có thể gọi cô bằng tên như thế không?

- Vâng, được! Tôi gật đầu.

- Cô quả là một người “có lòng” Mỹ Hoàn.

Với cặp mắt sáng ngời, nét mặt Tiểu Lỗi như lắng xuống, bình tĩnh và an tường.

- Tôi không hiểu anh Cả tôi đã tìm ở đâu được ra cô?

- Ông ấy đăng báo rao: Cần một nữ bí thư và tôi là một trong số hơn 1000 người xin việc.

- Cần một nữ bí thư?

Tiểu Lỗi hơi nhướn mày rồi nói tiếp:

- Đây chỉ là một cách để che mắt thiên hạ, chứ thật ra là anh ấy vì tôi, có phải không?

Mặt tôi bắt đầu đỏ... Thì ra gã đã đoán biết tất cả, từ lúc đầu. Tôi thành thật nhìn vào mắt gã khẽ gật đầu:

- Vâng, đúng thế đấy! Đến sau này, tôi mới hiểu rõ dụng ý của ông ấy, nhưng mà tôi lưu lại đây không phải để tìm một nơi nương thân mà là...

- Tôi biết!

Tiểu Lỗi ngắt lời tôi:

- Cô đã đọc nhật ký của Tiểu-Phàm. Cô là một kẻ có lòng biết mến thương những người đau khổ, tôi cảm ơn cô đã lưu lại đây...

Tôi cảm thấy có rất nhiều điều cần phải giải thích, song lại không biết giải thích như thế nào cũng không biết giải thích những gì? Tôi lú lỏi nói:

- Nhưng mà... Tiểu Lỗi! Tôi... Tôi nghĩ...

- Thôi Mỹ Hoàn, Mỹ Hoàn đừng nói gì thêm nữa, tôi đã hiểu cả rồi.

Tiểu Lỗi cắt ngang lời tôi, trong ánh mắt sáng quắc của gã có hàm ẩn một nét cười bí mật, và gã ân cần bảo tôi:

- Cô ạ! Tôi cần phải phấn khởi lên mới được vì tôi có một người anh quá tốt, đã khổ tâm vì tôi.

Chúng tôi im lặng nhìn nhau, mặt tôi lúc ấy vẫn nóng bừng, tim tôi đập mạnh. Người con trai này đã thấu hiểu tất cả lòng tôi.

Bỗng Tiểu Lỗi kéo tay tôi nói:

- Chúng ta đi về thôi!

Đến Vườn Thúy, thì đèn đuốc đã sáng choang. Thạch Phong đang ngồi trong phòng ăn đợi chúng tôi. Bằng một ánh mắt khác thường, ông xẵng giọng hỏi:

- Hai người đi đâu về đấy?

- Chúng tôi đi bách bộ. Thạch Lỗi giành trả lời trước.

- Đi thẳng một hơi lên đến tận miếu Ni Cô. Bên ngoài trời thật đẹp, tốt, không khí thanh sảng làm cho con người vô cùng phấn khởi. Hừ em đói quá!

Ánh mắt Thạch Phong dán chặt vào tôi, ông ta hỏi tôi một cách đột ngột và miu mai:

- Vui lắm hả?

Tôi trả lời với một nụ cười hồn nhiên:

- Vâng, vui lắm!

Thạch Phong cắn môi, đột nhiên nói lớn:

- Bữa ăn nguội lạnh hết rồi!

Chúng tôi liền cùng ngồi xuống, bắt đầu dùng cơm.

Tuần lễ kế tiếp, Tiểu Lỗi lại đi ra trường đại học nhưng cứ đến lúc không có giờ học hay là thứ bảy chủ nhật thì nhất định là gã trở về Vườn Thúy. Chúng tôi cư xử với nhau rất dung hòa vui vẻ. Tôi nghĩ, càng ngày tôi càng thấy yêu Vườn Thúy hơn lên. Đồng thời tôi cũng thật sự bắt đầu sắp xếp những văn cảo và nhật ký của Tổ phụ Thạch Phong.

Việc làm này, gợi cho tôi rất nhiều hứng thú. Từ những văn tự linh tinh và rối loạn này tôi đã đọc được tư tưởng của thời đại ấy. Cũng như những mùi vị và phong tục nông thôn truyền thống của Trung Quốc. Những loại văn cảo và thi, từ đời ấy cũng rất đẹp khiến tôi không muốn dừng tay, điểm này cho tôi ý thức được học lực của hai anh em Thạch Phong và Tiểu Lỗi, một thì học kiến trúc, một thì học sinh ngữ, nhưng cả hai đều có một tầm hiểu biết sâu rộng về văn học cổ truyền của Trung Quốc. Họ có một người ông điển hình, và lớn lên trong hoàn cảnh và sự ảnh hưởng giáo dục đó. Hoàn cảnh và giáo dục là hai yếu tố tạo nên con người mà.

Tôi mê mải với cái công việc đọc và sắp xếp này, ngoài ra tôi lại đắm mình trong cái tình hữu nghị mỗi ngày một gia tăng giữa tôi và hai anh em Thạch Phong. Ngày tháng cứ thế trôi đi một cách êm đềm. Thạch Phong thường thường làm việc đến tận khuya, tôi cũng thường đọc sách đến khuya. Có một đêm, Thạch Phong đến gõ cửa phòng tôi và bưng vào một cái khay trên có hai ly cà phê, một cốc sữa và một hũ đường. Ông ta đứng dừng ở cửa, mỉm cười nói:

- Tôi thấy trong phòng cô còn có ánh đèn, tôi chắc cô sẽ vui lòng uống cà phê với tôi.

Tôi niềm nở mở rộng cửa phòng, Thạch Phong đi vào, chúng tôi ngồi đối diện nhau, vừa uống cà phê vừa nói chuyện, bắt đầu từ đời tổ phụ đến thời thơ ấu của anh em Thạch Phong, đến những người con cháu điền của giòng họ Ngô và Tiểu-Phạm... Rồi tôi cũng kể cho Thạch Phong nghe cả cái thời thơ ấu của tôi, cha mẹ tôi, chú thím tôi và sự cô độc của tôi. Cà phê đã cạn, trăng chiếu đầu song cửa, hơi thu lạnh lùa vào đầu phòng Thạch Phong đứng lên vịn tay lên thành cửa nhìn tôi e dè nói:

- Mỹ Hoàn! Tôi... Tôi muốn nói với cô nhưng thôi, để lần khác, chào cô nhé!

Thạch Phong quay phắt người bước thật nhanh. Tôi đứng chờ người ra đó giây lâu, rồi cả một đêm dài tôi mất ngủ.

Ngày tháng cứ thế trôi qua, tôi và Tiểu Lỗi thường thường đi dạo và chuyện vãn với nhau trong rừng trúc, rừng thông, hoặc đi lên miếu ở trên núi, để xin xăm, và nghe các Ni cô tụng kinh niệm Phật. Chúng tôi cũng rất thích nghe tiếng chuông tiếng mõ lúc hoàng hôn.

Lúc nào chuyện vãn với tôi Tiểu Lỗi cũng luôn luôn nhắc tới Tiểu-Phàm và “anh cả” của gã, hình như đó là hai nhân vật trung tâm trong đời gã. Những gì về Tiểu-Phàm tôi đã biết gần như thuộc lòng tất cả. Còn về ông anh của gã thì sao?

- Tám năm trước đây, anh cả anh ấy cưới vợ.

Tiểu Lỗi nói. Chúng tôi đang đứng trong cánh rừng thông, một chân Tiểu Lỗi gác trên phiến đá, trên tay cầm một nhánh thông vừa quét quét những chiếc lá vàng dưới đất vừa nói:

- Anh ấy đã dùng đủ mọi cách để đeo đuổi chị ấy. Anh mê chị như điên, nhưng cưới nhau không đầy một năm thì họ trở thành địch thủ. Một cuộc chiến tranh lạnh kéo dài rồi ai đi đường nấy. Anh cả thì vẫn là anh cả, chỉ có một điều là anh ấy trở thành tiêu tụy rõ ràng. Còn chị ấy thì dùng tiền của anh cả để đi mua vui cho riêng mình.

- Tại sao họ không ly dị?

Tôi lơ đãng hỏi.

- Chị ấy buộc anh cả phải đưa ra một số tiền lớn, không phải là anh cả không có nhưng anh ta không chịu thua. Thế nên cứ kéo dài mãi, nhưng theo tôi thấy thì vấn đề nay sắp được giải quyết.

- Như thế nào?

- Có người bạn từ bên Mỹ gửi thư về bảo chị ấy đã tìm được đối tượng khác.

Tiểu Lỗi mỉm một nụ cười khinh miệt:

- Một hoa kiều sinh trưởng trên đất Mỹ có hai hiệu ăn ở Nữ Ước. Chị ấy đã không còn cần số tiền cấp dưỡng của anh cả nữa, có lẽ không đến cuối năm nay chị ấy sẽ về để làm thủ tục ly dị.

- Chẳng lẽ nào ông ấy đối với bà vợ lại không còn một tý tình cảm nào nữa hay sao?

Tiểu Lỗi nhìn tôi chớp mắt thật nhanh rồi nói:

- Chẳng những không có cảm tình mà thôi, có một dạo anh ấy thù ghét tất cả đàn bà. Anh ấy bảo đàn bà toàn là những thứ động vật giả trá, tình yêu dễ thay đổi như màu sắc của cầu vồng. Anh không tin tình yêu và đàn bà nữa.

Tiểu Lỗi chau mày:

- Ngay cả Tiểu-Phàm, anh ấy cũng hoài nghi nữa.

- Thế ư? Tôi trầm ngâm hỏi:

- Vâng, nhưng bây giờ...

Đột nhiên Tiểu Lỗi ngừng nói.

- Bây giờ thì sao? Tôi hỏi.

- Chẳng sao cả.

Gã vắt nhánh thông đang cầm trên tay, phỉu phỉu áo nói:

- Ta về thôi.

Chúng tôi về đến Vườn Thúy vừa vào lúc ráng chiều nhuộm đỏ rực cả một bên cửa kính của phòng khách. Thạch Phong ngồi trên chiếc ghế mây tròn, tay cầm một ly rượu nhỏ, thần sắc khác thường, yên lặng nhìn

chúng tôi. Ánh hồng bên ngoài ửng đỏ trong khóe mắt ông ta như một ánh lửa kỳ dị.

6. Chương 6: Chương 6

Sáng nay, Tiểu Lỗi đi ra trường, tôi ở nhà sắp soạn những bút ký của ông nội Thạch Phong. Cả một khu Vườn Thúy yên lặng như tờ. Hôm nay, bầu trời u ám, mây kéo dày, trong gió có mùi vị của mưa. Trong nhà có vẻ tối tăm, lạnh lẽo. Từ sáng sớm thức dậy, tôi đã có một cảm giác lo ngại nó thuộc về giác quan thứ sáu. Nhưng vào khoảng 10 giờ hơn, Thạch Phong đẩy cửa vào phòng tôi, sắc mặt trầm lặng, ánh mắt lo ngại, với một giọng đặt biệt ông nói:

- Mỹ Hoàn cô có vui lòng đi ra ngoài với tôi một tí không?

- Thưa đi đâu ạ?

- Đi thăm Tiểu-Phàm.

Tôi nghe ớn lạnh xương sống. Người con gái ấy có nét mặt giống tôi, tôi chưa hề gặp mặt. Cô ta loạn thần kinh, tôi muốn đi thăm cô ta vì bản tính hiếu kỳ, nhưng có một cái gì... không được ổn lắm!

- Thưa, hiện cô ấy ra sao?

- Tôi cũng không được rõ. Bác sĩ vừa gọi điện thoại lại bảo tôi phải đến ngay, tôi nghĩ... có lẽ cô ấy đã trở bệnh!

Tôi vừa lấy chiếc áo choàng trong tủ ra vừa nói:

- Vâng tôi xin đi với ông.

Chúng tôi xuống lầu, Chú Lưu đã lái xe hơi đến trước cửa phòng khách. Chúng tôi ngồi lên xe.

Xe chạy vọt ra khỏi Vườn Thúy, đi hết con đường đá nhỏ, quẹo sang con đường nhựa rồi chạy thẳng xuống núi. không bao lâu, chiếc xe rẽ sang một con đường khác rồi lại bắt đầu lên một con đường núi khác. Tôi nhớ lại Thạch Phong từng nói, bệnh viện của Tiểu-Phàm ở cách Vườn Thúy không xa lắm. Quả nhiên, xe chạy không quá nửa giờ chúng tôi đã đến nơi.

Đây chỉ là một bệnh viện tư nhân kiểu nhỏ. Có vườn hoa rộng lớn có nhiều sân cỏ, ở giữa là một nhà lầu hai tầng vuông vức. Trước cổng có một tấm bảng đề: "Bệnh viện Tâm an chuyên điều dưỡng tinh thần". Chiếc xe chạy thẳng vào vườn hoa và dừng trước cửa bệnh viện, một nữ y tá với bộ đồ màu trắng ra đón tiếp chúng tôi. Nàng đưa ánh mắt hiếu kỳ và ngạc nhiên nhìn tôi một thoáng và cung kính gật đầu chào Thạch Phong nói:

- Thạch tiên sinh, bác sĩ chúng tôi đang chờ ông đây ạ!

Chúng tôi đi vào phòng, ông ta trạc độ 40 ngoài gì đó, mang đôi kính cận trong rất uy nghiêm, đỉnh đạc dễ mến.

Thạch Phong lo lắng nhìn ông ta và hỏi ngay:

- Thưa Tiểu-Phàm thế nào ạ?

Ông trầm ngâm đáp:

- Kể về bệnh tình thì Tiểu-Phàm hiện thời đang ở tình trạng khả quan.

- Ông nói... Thạch Phong chau mày tỏ vẻ không hiểu.

- Như ông đã biết, đối với chứng bệnh của Tiểu-Phàm, tôi đã dùng đủ mọi phương pháp nên bệnh tình của nàng đã khá nhiều. Chắc ông còn nhớ, lúc trước nàng không chịu mặc quần áo, đựng tới cái gì là xé cái đó, bây giờ nàng đã bằng lòng bận quần áo và không đập phá đồ đạc nữa, càng đáng mừng hơn nữa là một sự việc không thể tưởng tượng được...

- Thưa sao? Thạch Phong vội vã hỏi.

- Lúc này nàng thường ngồi lặng lẽ một mình, dường như là đang suy nghĩ điều gì. Mỗi lúc như thế, nàng ngồi đến hằng giờ, không đánh người cũng không đập đồ đạc chưa bao giờ nàng ngoan ngoãn như vậy. Có một hôm lúc tôi đến thăm nàng, đột nhiên nàng lại hỏi một câu: “Đông ở đâu?”

- Hả? Thạch Phong vừa ngạc nhiên vừa vui mừng:

- Thế có nghĩa là, trí nhớ của nàng đang phục hồi?

- Nhưng tôi mời ông đến đây không phải vì việc này.

Thạch Phong trở mắt nhìn ông ta với vẻ nghi ngờ.

- Về phương diện tinh thần, tuy Tiểu-Phàm có vẻ đỡ nhiều, nhưng về phương diện sinh lý thì tôi đành bó tay. Hôm qua, tôi có chiếu kính và thăm mạch cho Tiểu-Phàm một lần nữa, ông Thạch tôi sợ Tiểu-Phàm không qua khỏi được mùa Đông này!

- À á! Thạch Phong kêu lên.

- Nàng thiên bẩm đã mất chứng đau tim thứ bệnh này còn đáng sợ hơn bệnh thần kinh di truyền nữa ông ạ! nàng có thể sống đến ngày nay cũng là một điều may mắn lắm rồi!

Gương mặt Thạch Phong tái nhợt ông quay đầu đi nơi khác lẩm bẩm:

- Một giòng họ bị trừ ếm!

Bác sĩ họ Lý dừng lại một hồi rồi tiếp tục nói:

- Vì thế nên tôi mời ông đến đây để giàn xếp việc này, tiếp tục để nàng ở lại đây, hay là chuyển đến một bệnh viện chuyên khoa khác?

Thạch Phong im lặng không nói gì, chỉ ngồi rít những hơi dài khói thuốc, lâu lắm ông ta mới ngẩng đầu lên, ánh mắt ông mang đầy vẻ đau xót:

- Thưa bác sĩ... Chứng bệnh của Tiểu-Phàm không còn hy vọng chữa được sao?

Ông lắc đầu nói:

- Tôi nghĩ là không còn hy vọng nhưng tôi không phải là một bác sĩ chuyên khoa về tim.

- Tôi hiểu ý ông! Thế thì ông có nhận thấy cần phải mang Tiểu-Phàm đi nhà thương khác không?

- Tôi không dám nói chắc, ông đã biết lúc nàng nổi cơn lên thì thật là đáng sợ, hại cho người thì ít mà hại mình thì nhiều, trừ khi ông muốn người trông coi nàng từ sáng đến tối.

Thạch Phong trầm tư giây lát rồi nói với giọng quyết định:

- Xin ông hãy cứ để Tiểu-Phàm ở lại đây. Ngày mai tôi sẽ đi mời một bác sĩ chuyên khoa về tim đến khám cho nàng. Bây giờ ông đang chích thuốc trợ tim cho nàng phải không?

- Vâng!

- Ông là một vị bác sĩ luôn luôn tận tâm với bệnh nhân. Chúng tôi xin bái phục.

Ông mỉm cười nói:

- Hai anh em ông làm tôi cảm động.

- Bây giờ chúng tôi đi thăm Tiểu-Phàm.

Bác sĩ đứng lên, chúng tôi bước theo ông ra khỏi phòng đi dọc theo hành lang xuống phòng bệnh. Đây là lần đầu tiên tôi vào một bệnh viện thần kinh. Hai bên hành lang là những phòng bệnh hình thức như cái chuồng. Những người bệnh nhẹ đang buồn bã xê dịch trong hành lang. Những kẻ đau nặng thì ngồi co ro trong phòng có cửa khoá, còn những con bệnh khác, kẻ thì ngồi thu hình trong một góc tường, người thì nằm trên giường kêu la, gào thét. Trông thật tàn nhẫn. Tôi không thể đừng không hỏi:

- Tại sao không cho chặn cho họ đắp? Họ đã mắc phải chứng bệnh tinh thần, có lẽ không nên để họ mắc thêm chứng bệnh của thể xác.

- Họ xé rách tất cả. Duy chỉ có thứ áo bằng bao gai này là họ không thể xé rách được.

Con người còn lầm than đến nỗi nước này ư? Cái thể giới của người điên thiệt là bi thảm đáng thương! Nhưng khi tôi thấy một bệnh nhân đang mân mê một sợi dây bằng giấy trên tay và vui cười hồn nhiên như một đứa trẻ, tôi lại đổi ý. Có thật là họ bi thảm không?

Chúng tôi dừng lại trước một phòng bệnh và đẩy cửa vào, một cô y tá đang ngồi trong đó. ông bác sĩ hỏi cô y tá:

- Cô ấy hôm nay thế nào?

- Cũng khá, thưa bác sĩ!

Thế là tôi đã trong thấy Tiểu-Phàm, tôi cơ hồ như không tin ở mắt mình. Đây là Tiểu-Phàm đó sao? Nàng ngồi trên một chiếc ghế, người mặc chiếc áo trắng rộng thùng thình của y viện, nàng gầy guộc đến chỉ còn da bọc xương, mái tóc khô khốc bị bệnh viện cắt ngắn đi, ánh mắt nàng cuồng loạn, sống mũi gầy, nhô lên và đôi môi không còn tí máu... Nàng chỉ là một vong linh, một hồn ma, hay một chiếc xác đã bị ép khô. Nàng ngồi im lìm, không cử động, mắt chòng chọc nhìn vào chúng tôi. Thạch Phong bước đến gần khẽ đưa tay chạm vào vai nàng và cất tiếng gọi:

- Tiểu-Phàm!!!

Nàng nhảy đánh thót một cái xong chạy về phía góc tường như đi trốn rồi nép sát người vào tường trở mắt đối địch nhìn Thạch Phong.

- Đừng ông Phong, nàng không được bình tĩnh, ta hãy để nàng nghỉ, chúng ta đi thôi.

Thạch Phong uể oải buông thông tay xuống, chúng tôi im lặng lui ra phía cửa, đột nhiên Tiểu-Phàm xông ra, nhưng chúng tôi đã bước ra ngoài rồi.

Nàng đưa tay nắm lấy chần song nhìn chúng tôi buông một giọng cười quái gở nghe như tiếng cú kêu đêm, tôi nghe toát mồ hôi và chân lông dựng hắc lên, gương mặt nàng ép sát chần song, một gương mặt tái nhợt, khô đét, mồm há hốc. Không! Không! đây không phải là Tiểu-Phàm đây không phải là cô gái si tình, ngây thơ, nghịch ngợm mà tôi đã quen biết trong nhật ký của nàng. Chúng tôi trầm mặc đi ra đến cửa bệnh viện, sắc mặt Thạch Phong thật là thảm đạm. Ông ấy trao cho ông bác sĩ một số tiền và khẽ nói:

- Tôi cảm thấy cái chết đối với nàng cũng chưa hẳn là một bi kịch.

- Tuy vậy, bệnh thần kinh của nàng có hy vọng chữa khỏi.

Chúng tôi lên xe và vẫy tay chào bác sĩ. Chiếc xe nổ máy và chạy vọt đi. Tôi quay đầu đi nơi khác. Thạch Phong đưa tay sang nắm lấy tay tôi hỏi:

- Cô làm sao thế?

- Tôi thấy hơi khó chịu trong người.

- Kể ra hôm nay, Tiểu-Phàm đã khá hơn nhiều, chứ những lần trước còn tệ hơn nữa.

Rồi ông rành rọt an ủi tôi:

- Xin lỗi cô, đáng lý tôi không nên đưa cô đến đây.

Tôi đáp:

- Tuy cuộc gặp mặt này có làm tôi bị xúc động một cách quá mãnh liệt, nhưng quả tình chính tôi, tôi cũng muốn gặp Tiểu-Phàm từ sau khi đọc tập nhật ký... Chỉ tội nghiệp cho Tiểu Lỗi.

Tôi chưa nói hết lời, hình như Thạch Phong đọc được ý của tôi, ông thở dài nói:

- Nó còn đáng thương hơn Tiểu-Phàm, nếu nó biết được sự thật...

- Sự thật gì kia, thưa ông?

Thạch Phong lặng thinh, mãi một lúc sau mới nói:

- Tôi muốn nói, cô đừng đem việc đi thăm Tiểu-Phàm hôm nay, và sự thật về tin nàng không còn sống được bao lâu nữa nói cho Tiểu Lỗi biết.

- Vâng... Tôi hiểu...

Tuy tôi thốt ra: Tôi hiểu, nhưng kỳ thực lòng tôi vô cùng áy náy, không biết còn có điều bí ẩn gì khác mà Thạch Phong chưa chịu nói ra.

Chiếc xe lướt nhanh, trong cơn gió lạnh của bầu trời ảm đạm với làn mưa bay lất phất.

Trời mưa mấy hôm liên tiếp, thời tiết thành linh trở lạnh, bên ngoài cửa sổ lúc nào cũng giăng đầy mây mù, không khí trong phòng trở nên lạnh lẽo tiêu điều. Thu đã đến từ lúc nào không ai hay biết.

Trong mấy ngày qua, Thạch Phong rất đổi bận rộn, sáng đi tối về, về đến nhà thì lại tỏ ra rất mệt mỏi và ưu sầu. Thời gian Tiểu Lỗi ở nhà lại mỗi ngày một gia tăng. Gã bắt đầu giúp tôi xếp lại bút ký của tổ phụ. Mỗi lúc nhìn gã, tôi lại nhớ đến Tiểu-Phàm. Tội nghiệp Tiểu-Phàm, cũng tội nghiệp Tiểu Lỗi, tôi không làm sao nói lên được cái cảm tưởng của mình. Nhắm mắt lại tôi lại tưởng tượng đến cái thờ thơ ấu của Tiểu-Phàm và Tiểu Lỗi. Một đôi trẻ thơ ngây đang cùng nhau vui đùa ở chân đồi bên bờ suối, hồn nhiên chẳng hiểu gì đến định mệnh ác nghiệt của tương lai... Ôi! Đáng tạo hoá, xin hãy rủ lòng từ ái thương lấy chúng sinh.

Tối hôm nay, Thạch Phong lên phòng của tôi, ngồi trước bàn viết, ông bình tĩnh báo cho tôi biết:

- Tiểu-Phàm không thể nào cứu được nữa!

- Ông đã mời bác sĩ chuyên môn khám cho nàng? tôi hỏi.

- Đã, mấy vị bác sĩ đã đến khám, sinh mạng của nàng chỉ còn duy trì được nhiều lắm là sáu tháng. Cái việc thương tâm nhất là Tiểu-Phàm là người cuối cùng của giòng họ Nghê.

- Thế ra, cả một gia tộc của họ đều đã đoản mệnh. Tôi lẩm bẩm nói:

- Đây không phải là mắc lời nguyên, mà là di truyền.

Thạch Phong không nói gì nữa, trong phòng thật yên lặng, chỉ có tiếng mưa rơi ngoài song. Lâu lắm, Thạch Phong mới thở dài nói:

- Tôi không hiểu, sinh mệnh là cái gì? Tiểu-Phàm đã làm nên tội tình gì mà phải sinh ra ở cõi đời này? Tôn giáo giải thích rằng thần linh điều khiển sinh mệnh, thế thì vì lẽ gì mà thần linh lại an bài một cách khắc nghiệt một sinh linh như Tiểu-Phàm? Mỹ Hoàn có bảo vì tội tình chi?

Tôi không trả lời. Những giọt mưa rơi trên mặt kính vang lên những tiếng tí tách. Ánh sáng của cây đèn cầu ở bàn chiếu sáng gương mặt Thạch Phong. Ông bật diêm và mời điếu thuốc, đóm lửa trên đầu điếu thuốc cháy sáng lập lòe, nhìn cảnh này, tôi mơ mơ màng màng như là hiểu ra được cái gì. Lâu lắm tôi mới nói:

- Tuy Tiểu-Phàm chẳng sống được bao lâu trên cõi đời này, nhưng ta đừng quên rằng nàng đã yêu, con người chỉ cần yêu một lần, là cuộc sống đã có đủ ý nghĩa rồi!

- Thế ư? Thạch Phong giương cặp mắt nghi ngờ nhìn tôi.

- Chắc ông cũng đồng ý rằng: Mỗi sinh mệnh mỗi khác, mỗi người trong chúng ta có một cuộc sống riêng biệt, không ai giống ai, mỗi người đều có ở tâm não một hào quang, một nhiệt lực, đó là ái tâm, ái tâm có thể dài hay ngắn, lâu hay mau, cái ấy không quan hệ; một que diêm, một cây nến, một ngọn đèn, một lò than hay một vùng thái dương cũng đều đã lóe sáng và tỏa ra sức nóng.

Tôi có cái ấn tượng là tôi đã hơi lạc đề, song Thạch Phong trái lại tỏ ra rất hiểu tôi. Ông nhìn tôi thật lâu không chớp mắt, rồi ông dùng giọng nói đặc biệt bảo tôi:

- Cô Mỹ Hoàn, tôi không rõ là vô tình hay cố ý, cô đã tìm cách để huyền hoặc tôi.

Mặt tôi bỗng nóng lên bừng bừng, tim tôi đập mạnh như đang mong mỏi và đợi chờ một cái gì, một cái gì khá quan thiết trong thâm tâm của tôi.

Rồi Thạch Phong đột nhiên bước đến trước mặt tôi, một tay ông nắm lấy tay tôi, lòng bàn tay ông nóng hổi, mà tay tôi thì lại lạnh giá. Với ánh mắt long lanh, ông ta nhìn thẳng tôi và nói nhanh:

- Cô Mỹ Hoàn từ lúc xem bài tự thuật của cô, từ cái giây phút đưng xe vào cô trên dốc núi, tôi... tôi đã...

Ông không nói được nên lời nữa, ông tha thiết gọi tên tôi:

- Mỹ Hoàn...

Hơi thở tôi ngưng hẳn lại, tâm linh tôi bỗng bay vút ra ngoài cửa sổ, để lướt theo làn mưa giữa núi rừng. Đột nhiên Thạch Phong bỏ tôi đó và đi ra đứng ở bên khung cửa sổ, ông cất giọng lạnh lùng nói:

- Vừa rồi chúng ta đáng nói về Tiểu-Phàm phải không nhỉ?

Tôi nhắm mắt lại, nước mắt lăn dài trên gò má, tôi cắn chặt hai hàm răng hồi lâu rồi mới đáp:

- Vâng về Tiểu-Phàm. Giọng tôi cũng cứng rắn và lãnh đạm chẳng kém:

- Ông có cho tôi biết nàng không thể sống quá sáu tháng nữa.

- Cô hãy nhớ giữ kín đừng cho Tiểu Lỗi biết nghe không cô?

- Vâng!

- Thôi, tôi xin kiêu cô, Dư Tiểu thư!

- Chào ông, Thạch Tiên sinh.

Thạch Phong đã lui ra, và hai cánh cửa kiên cố, dày đặc, đã ngăn cách hai người chúng tôi.

Ngày hôm sau tôi cùng Tiểu Lỗi đi lên Miếu, chúng tôi đi trong mưa bay, đầy vẻ thơ mộng, nào rừng thông, nào đá núi. Lá trúc càng tăng vẻ nghiêm trang trong cơn mưa, sau buổi hoàng hôn, chúng tôi về Vườn Thúy. Thu Cúc báo cho chúng tôi biết là ở nhà có khách, đang ở trong phòng sách của Thạch Phong nói chuyện khá lâu rồi:

- Ai vậy? Chị có nhận ra không?

Tiểu Lỗi ngạc nhiên hỏi như thế, vì thường rất ít khách tìm đến Vườn Thúy. Họ đến thẳng văn phòng của Thạch Phong ở trong thành phố.

- Thưa ông Phương, luật sư Phương!

- À!

Chúng tôi đứng ở phòng khách trong khi tôi cởi chiếc áo mưa ra, Tiểu Lỗi suy nghĩ giây lâu rồi nói:

- Cô đợi tí tôi đi xem coi!

- Gã vội vã chạy lên lầu, tôi hơi lấy làm lạ, đây là một người khách đặc biệt? một lát sau, Tiểu Lỗi trở xuống và hối hả gọi tôi:

- Mỹ Hoàn! Anh cả đã ly dị được với chị ấy rồi.

Tôi ngăn người tỏ vẻ không hiểu biết gì về việc đó. Tiểu Lỗi nói tiếp:

- Ông Phương là luật sư của chị ấy, ông mang giấy ủy quyền và giấy ly dị đến để anh Cả ký. Thế là dứt khoát từ nay anh cả đã lấy lại được tự do làm lại cuộc đời.

- À! Tôi nhìn ra ngoài mưa trời mưa.

- Tội nghiệp anh cả.- Tiểu Lỗi nói, giọng của gã vừa chân thành vừa nồng nàn. - Suốt đời anh ấy chỉ biết sắp đặt cho kẻ khác. Lo lắng cho kẻ khác, mà không biết sắp đặt ổn thỏa cho chính mình.

Tiểu Lỗi nhìn tôi, nói tiếp như để phân trần:

- Trong thâm tâm anh ấy không cứng cõi như ngoài mặt đâu, anh hơi quá tự ái, đối với tình yêu, anh ấy còn bị tổn thương hơn tôi nhiều.

Tôi nhìn thẳng vào mặt Tiểu Lỗi.

- Lỗi nói cho tôi biết những việc này để làm gì? Tôi hỏi.

- Cô đã biết rồi phải không?

Tôi chỉ thần thờ nhìn gã, không đáp.

Gã lại hỏi.

- Chúng ta đều hiểu lòng nhau, phải không Mỹ Hoàn?

Gã ngừng lại một lát rồi lại nói:

- Tôi đang cố trấn áp lòng mình, rồi thế nào tôi cũng sẽ thắng, Mỹ Hoàn cứ yên tâm đi!

Tôi ngần ngại nhìn gã, gã đưa tay lên nắm lấy tay tôi nói:

- Tôi không biết nói gì hơn để cảm ơn cô!

Giọng của gã thấp xuống ôn hoà:

- Tôi cũng không biết nói gì để tạ lại lòng quảng đại bao dung của anh cả. Tôi cũng nghĩ như cô đã nói: Nếu Tiểu-Phàm có hiểu được nàng cũng không muốn tôi sa ngã, và nếu Tiểu-Phàm không hiểu được, thì sự đau khổ của tôi cũng không giúp được gì cho nàng. tôi cần phải tự cường chế, vì cô vì anh cả.

- Tiểu Lỗi. Khóe mắt tôi như nhòa lệ.

- Cô đừng nói gì cả, Mỹ Hoàn tôi hiểu, tuy cô còn trẻ hơn tôi, nhưng tôi vẫn coi cô như một người chị cả, vì lẽ, sự nhớ thương Tiểu-Phàm đã chất chứa trong tim tôi quá đầy. Cô cứ yên tâm, tôi không hề thất chí mà cô phải ái ngại cho tôi.

Chúng tôi nhìn nhau, trong giây phút ấy, lòng tôi tràn trề cảm động, vâng, chúng tôi đều hiểu lòng nhau. Tiểu Lỗi vẫn nắm chặt lấy tay tôi. Chúng tôi đứng như thế bên khung cửa sổ trong trời chiều đang ngả bóng. Sau đó tôi bỗng nghe có tiếng chân ở thang lầu. Tôi và Tiểu Lỗi vừa toan buông tay nhau ra nhưng không kịp. Thạch Phong và ông khách đã đứng ở đầu cầu thang. Thạch Phong đã trông thấy chúng tôi “tay cầm tay, âu yếm bên nhau”.

Đưa khách về xong, Thạch Phong trở vào, mặt lộ vẻ giận dữ và xẵng giọng hất hàm nói:

- Các người không nên chọn nơi phòng khách để biểu diễn cái trò âu yếm đó!

- Thế à, thưa anh? Tình yêu cũng cần phải chọn nơi, chọn chốn và chọn thời gian nữa hay sao anh?

- Các người đừng có ngụy biện để tìm cách che đậy!

Thạch Phong chau mày, sắc mặt ông ta rần rần và đột nhiên trở nên tiêu tụy như già thêm hẳn đi đến 10 tuổi. Bỗng ông to tiếng gọi Thu Cúc bảo mang bữa ăn lên lầu cho ông và ông lại dặn thêm:

- Và mang luôn một chai Brandi lên cho ta.

Tôi nhìn Tiểu Lỗi tại sao lại làm như thế? tại sao lại đi lừa dối ông ấy?

Tiểu Lỗi chỉ cười với một nụ cười đầy ẩn ý:

- Từ trước đến sau, bao giờ tôi cũng yêu kính anh cả. Sở dĩ tôi cố tình trêu tức anh ấy, là vì anh ấy là người trong cuộc, nên thiếu sáng suốt. Tôi bắt buộc phải tàn nhẫn, để anh ấy mở mắt ra mà ý thức cuộc lương duyên của mình... Thưa vâng, tôi biết rõ, anh ấy tha thiết yêu chị. Chị Mỹ Hoàn à... còn về phần chị, chị thử tự hỏi lòng mình xem.....

Tiểu Lỗi nói đến đấy thì im lặng và vụt chạy thẳng về phía cầu thang, để lên lầu. Tôi đứng thừ người ra với trăm mối ngổn ngang trong lòng. Bỗng tối tỏa vào căn phòng và vây chặt lấy tôi.

Qua một đêm gió mưa, đến sáng bầu trời lại trong sáng hẳn ra. Ánh nắng rực rỡ khiến cho lòng người trở nên phấn khởi, tôi đi xuống thang lầu, với cả một niềm vui. Tôi chạy thẳng ra vườn trong làn hương hoa ngào ngạt trên mỗi đóa hoa hồng còn ngưng đọng những hạt mưa đêm. Tôi cắt một mớ to hoa hồng, ôm trên tay, vui vẻ trở lên lầu, vừa đi vừa cất giọng hát ngân nga. Đi ngang qua phòng sách của Thạch Phong tôi dừng lại, trong phòng yên lặng như tờ, không một tiếng động. Có lẽ ông ta còn ngủ. Tôi biết hình như đêm qua ông ta đã uống rượu mãi đến khuya. Nhìn những đóa hoa hồng trên tay, tôi do dự giây lát. Bỗng tôi vụt có ý định cầm hẳn một bình hoa tươi trong phòng sách để tặng ông một buổi sáng đầy hương thơm bất ngờ. Tôi mỉm cười đẩy cửa phòng bước vào, nhưng ngay lúc ấy, tôi ngăn người ra. Thạch Phong đang ngồi trong chiếc ghế, hai chân gác lên mặt bàn, trong chiếc khay bên tay ông còn có cả chai rượu và chiếc ly. Trên bàn, tàn thuốc, tro thuốc, chồng chất bừa bãi, chẳng biết ông đã uống biết bao nhiêu rượu, hút hết bao nhiêu điếu thuốc? Đèn điện trong phòng vẫn còn sáng trưng, nhưng dưới ánh mặt trời tràn đầy cửa sổ, ánh điện trở nên vàng vọt đáng thương. Đầu Thạch Phong dựa ngửa trên lưng ghế, hai mắt mở to, tròng trắng đỏ ngầu. Sắc mặt tái xanh của ông chứng tỏ ông đã thức suốt đêm, không ngủ.

- Ô, tôi... tôi ngỡ không có ai ở đây!

- Khép cửa lại, đến đây!

Thạch Phong lạnh lùng nói, với cái giọng như ra lệnh lúc trước. Tôi khép cửa lại một cách máy móc, tay chân tôi có vẻ thừa thãi ngờ nghệch, sắc mặt Thạch Phong cho tôi cái cảm giác sợ hãi, ông ta cứ nhìn tôi chòng chọc rồi hỏi:

- Cô từ đâu đến đây? Có phải từ cung trăng không?

- Không phải đâu.

Nói xong ba tiếng đó, tôi đã bình tĩnh trở lại và bước sang đặt bó hoa hồng trên bàn, thản nhiên nói thêm:

- Trên cung trăng làm gì có hoa hồng. Vả lại lúc này không có trăng, mặt trời đã lên tới đỉnh đầu rồi!

Tôi đi kéo tấm màn cho phân nửa cửa sổ, ánh nắng tràn vào sáng rực. Tôi tắt hết đèn đi. Mùi rượu và thuốc lá xông lên đầu phòng, tôi thâu thập tất cả ly, chai, gạt tàn lên chiếc khay đem ra để ở thành lang, để Thu Cúc sẽ đem đi rửa. Tôi bận rộn quay trước quay sau, để dọn dẹp cho căn phòng gọn ghẽ và để xua đuổi cái không khí ngột ngạt. Thạch Phong nhìn tôi xê dịch trong phòng yên lặng không nói gì, cho đến lúc tôi định lướt qua ông ta để với lấy chiếc bình hoa thì ông ta bỗng nắm lấy tay tôi gọi:

- Mỹ Hoàn!

- Dạ!

- Cô đã thành công rồi phải không?

Hơi thở của Thạch Phong dồn dập, giọng ông không có vẻ gì thân thiện cả.

- Thành công, việc gì cơ? Tôi bình tĩnh hỏi lại.

- Lại còn việc gì nữa? Cô đừng có giả bộ việc chinh phục Tiểu Lỗi ấy!

- Việc chinh phục Tiểu Lỗi? Là nhĩ.

- Chẳng lạ lùng gì cả, cứ trông cái vẻ thân cận của hai người, ai chả hiểu cô đã yêu hẳn rồi.

- Tôi chả yêu ai hết!

- Tôi thì cho rằng, cô đến đây lúc này, là để báo cho tôi biết cô sẽ kết hôn với Tiểu Lỗi?

- Ông làm, tôi không có điều gì để báo cho ông biết cả.

Những ngón tay của Thạch Phong ấn vào da thịt tôi làm tôi đau đớn, ánh mắt ông ta hùng hực đỏ như lửa.

- Cô xứng đáng được lên lương, Mỹ Hoàn. Cô làm việc có hiệu quả ngoài sự tưởng tượng của tôi. À nhân tiện để tôi phát lương cho cô.

Ông ta mở ngăn kéo lấy ra một xấp bạc vất trước mặt tôi.

Tôi ngăn người ra mắt mấy giây, và cảm thấy chung quanh tôi đều xầm lại, và sau đó, người tôi bắt đầu run bần lên, không làm sao kiềm chế được.

Nước mắt tôi trào ra khiến tôi không còn trông thấy rõ vật gì cả. Tôi há miệng định nói lên một điều gì đẹp đẽ, nhưng tôi chẳng thốt được nên lời. Trong giây phút này tôi đã thấy rõ trước mắt tôi chẳng còn gì cả, chỉ có tình cảm và tự ái bị lãng nhục mà thôi!

Tôi vùng vẫy để gỡ khỏi tay Thạch Phong quay người đi ra cửa, bước chân tôi quá nặng nề, thân thể tôi yếu đuối, đầu óc tôi mê man và tim tôi... đau nhói như bị cứa xé. Trong nháy mắt, tất cả đã sụp đổ quanh tôi, tôi gục đầu lên cánh cửa nghẹn ngào thổn thức. Thạch Phong vội vàng chạy đến bên tôi, ông ta nắm chặt lấy hai cánh tay tôi, bắt giắc ôm tôi vào lòng, và giọng nói gấp rút, hối hận và đau khổ của ông vang lên bên tai tôi:

- Mỹ Hoàn! Mỹ Hoàn! Không phải tôi cố tình như thế. Cô tha lỗi cho tôi, tôi đã uống quá nhiều rượu... sợ dĩ tôi nói lên những lời ấy là vì... tôi quá thương cảm. Cô không hiểu được, không phải tôi cố tình làm khổ cô...

Tôi không nghe tôi không nghe thấy chi cả, tôi vùng vẫy để thoát khỏi vòng tay ông ta, để đi ra ngoài, đi thật xa, xa hẳn Vườn Thúy, để rồi không bao giờ còn trở lại nữa! Không bao giờ! Tôi đẩy Thạch Phong ra, vừa mở cửa căn phòng vừa nói qua hai hàng nước mắt:

- Ông tránh ra, tránh ra cho tôi đi!

- Không, Mỹ Hoàn hãy nghe tôi... Hãy nghe tôi...

- Ông buông tôi ra! Tôi vừa la vừa vùng vẫy:

- Chúng ta đã có một lời hẹn quân tử là tùy tôi muốn rời bỏ nơi đây lúc nào cũng được, bây giờ đã đến lúc tôi phải đi. ông hãy để cho tôi đi.

- Không, Mỹ Hoàn! Thạch Phong vẫn nắm chặt lấy cánh tay tôi:

- Tôi có việc cần nói với cô, cô không thể nào bỏ đi như vậy được. Tôi không bao giờ để cho cô đi, không bao giờ.

- Ông không có quyền cản trở tôi. Tôi xin nói cho ông rõ, thời hạn mà ông muốn tôi làm việc đã kết thúc. Tôi không làm nữa!

- Cô nói thế thì tàn nhẫn quá. Thạch Phong kêu lên:

- Tôi xin nhận lúc này tôi có hơi quá lời, cô hãy lưu lại đây, chúng ta mãi mãi là đôi bạn, có phải không?

- Không! Tôi gào lên.

- Cô phải biết điều một tý!

- Biết điều? Tôi phần nộ nhìn ông ta chòng chọc rồi nói:

- Ông Thạch Phong, ông biết tôi cô độc, đau khổ, ông biết tôi nghèo nên ông đã tìm đủ mọi cách để lừa tôi về đây, yêu cầu tôi làm một việc mà tôi không thể nào chấp nhận tôi lưu lại đây là vì nghĩ chúng ta thông cảm lẫn nhau. Tôi muốn giúp ông tôi muốn tận tâm để cứu vớt một kẻ đau khổ, chứ không phải vì tiền! Tôi có nghèo khổ đến đâu đi nữa, cũng chưa đến nỗi phải mang thanh xuân và tình yêu của mình đi bán. Ông còn có thể nhục mạ tôi đến thế nào nữa không?

- Tôi đã hiểu rằng vì lẽ gì mà cô lưu lại đây, tôi đã rõ, cô là một người nhân hậu, nhiệt thành...

- Thế thì tại sao ông lại nở lòng nhục mạ tôi?

- Vì... tôi yêu cô. Tôi không muốn cô ngã vào lòng của Tiểu Lỗi.

Thạch Phong nói trong hơi thở dồn dập, tôi bàng hoàng ngăn người ra. Căn phòng đột nhiên trở nên yên lặng, mắt tôi mở to và chỉ nhìn thấy mỗi khuôn mặt của Thạch Phong. Tôi đắm đắm nhìn ông ta. Chúng tôi cứ thế nhìn nhau, và rồi đột nhiên Thạch Phong ôm ghì lấy tôi từ cổ họng ông ta bộc phát ra tiếng gọi nóng ran:

- Mỹ Hoàn, anh yêu em!!

Đồng thời môi của Thạch Phong cũng đặt lên môi tôi, tay tôi bất giác ôm lấy cổ Thạch Phong, trong giây phút ấy, nỗi vui mừng từ đáy tim tôi bùng lên nóng ran cả người. Tôi không sao diễn tả nỗi bao nỗi đắng cay, ngọt bùi trong lòng tôi. Đây là mối tình mà tôi đã ước mơ chờ đợi. Lúc Thạch Phong ngẩng đầu lên, nước mắt tôi nhễ nhại trên gò má. Đôi mày Thạch Phong chợt nhìn lại Thạch Phong buông tôi ra và lao đảo đi về phía bàn viết, mồm lẩm bẩm nói:

- Xin lỗi, Mỹ Hoàn tôi lại gây nên một lỗi lầm nữa! Thôi bây giờ cô hãy đi đi... tôi muốn nói cô hãy đi sang bên ấy với Tiểu Lỗi. Đi đi! đi đi!

Tôi tựa lưng lên cánh cửa, lòng tôi tràn ngập niềm vui, tôi đứng yên nhìn Thạch Phong không nói. Một lúc lâu sau, Thạch Phong quay sang trở mắt nhìn tôi:

- Sao cô còn chưa đi?

- Đi đâu?

- Đi sang bên ấy với Tiểu Lỗi chứ còn đi đâu?

- Tôi sang bên ấy để làm gì? Tôi nhượng mày rồi nói tiếp:

- Tôi đâu có yêu gã, gã cũng không làm sao dung nạp được tôi, vì trái tim gã đã quá đầy hình ảnh của Tiểu-Phàm.

Thạch Phong nhìn tôi trong dáng điệu thật đáng thương, trong đáy mắt có đầy vẻ khẩn cầu như một đứa trẻ ngây thơ yếu đuối đang đợi người ta phù trì.

- Có phải cô nói thế là cô có ý muốn an ủi tôi phải không?

Tôi vội đáp:

- Không, ông không hiểu, sở dĩ Tiểu Lỗi đã tự trấn áp được không phải vì có một tình yêu khác, mà vì gã có một người anh đáng kính.

- Thế ư? Thạch Phong kéo dài giọng hỏi.

- Vâng!

- Sao cô biết?

- Gã đã từng thành khẩn nói với tôi như vậy.

Chúng tôi nhìn nhau thật khá lâu, thật lâu và đôi mày Thạch Phong không còn chau lại nữa, ánh mắt trong sáng hẳn lên. Rồi Thạch Phong dang đôi cánh tay cho tôi ngã vào lòng chàng, và một Thạch Phong cô độc, một Dư Mỹ Hoàn đơn chiếc, không còn buồn khổ vì cảnh lẻ bạn nữa. Ngoài kia, mặt trời đang rực rỡ chiếu xuống cả khu Vườn Thúy.

7. Chương 7: Chương Kết

Tối hôm ấy, trăng sáng vàng vạc. Tôi và Thạch Phong quấn quít bên nhau trên sân thượng. Chúng tôi tựa vào lan can dõi trong về phía xa. cánh đồng trải dài mông lung dưới ánh trăng vàng. Những dãy núi ẩn hiện ở phía chân trời, rồi rừng thông, rừng trúc, gần đó, khoe màu xanh biếc như mặt nước đại dương. Chỉ có ở Vườn Thúy là có thể trong thấy rõ rệt, bao đóa hoa lung linh như được mạ một lớp bạch ngân.

- Anh có trông thấy gì không? Tôi hỏi.

- Không!

- Kia kìa! Từ cung trăng đang thòng xuống một chiếc thang, nàng tiên của chúng ta đang từ trên đó bước xuống.

Chàng cười đáp:

- Em đâu còn phải cần có nàng tiên nào nữa, vì chính em là nàng tiên đó.

Thạch Phong nói xong vòng tay qua lưng tôi, đầu tôi tự nhiên tựa lên vai chàng, chàng nghiêng đầu hôn nhẹ lên trán tôi:

- Em là cô gái lơ đãng đi trên đường bị xe anh đụng phải và kêu la như con mèo nhỏ sợ hãi sùng sục với anh.

Tôi cười nói:

- Còn anh, anh là gã đàn ông ngang tàng tự cao, tự đại nhưng lại giống như con ngựa hoang bị trói buộc bằng rất nhiều sợi dây và điên cuồng gào hí vang trời!

- Ê, em lại cố ý trêu chọc anh đó phải không?

- Thế còn anh, anh đừng quên là anh đã ngang nhiên trêu chọc em từ trước đến nay thì sao?

- Anh trêu chọc em?

- Chứ lại còn không ư? anh đã giao cho em một việc làm khá ngộ nghĩnh!

- Không phải vậy đâu Mỹ Hoàn!

Nụ cười bỗng tan biến trên môi Thạch Phong, chàng nghiêm trang bảo tôi:

- Thoạt đầu tiên, anh cứ nghĩ rằng... có thể dùng một người con gái khác thay thế Tiểu-Phàm, để cứu vớt Tiểu Lỗi! Nhưng anh có ngờ đâu, em đã nhảy xổ vào trái tim anh. Quả tình từ trước đến nay, anh chưa từng gặp người con gái nào như em, lúc sắc bén, thì như một lưỡi dao, lúc nhu mì thì phẳng lặng như mặt nước hồ thu. Anh phải dùng hết cách tự kiềm chế để che chở trái tim anh.

Thạch Phong áp má lên má tôi, tôi nhắm mắt dùng gọng mũi hờ lên một tiếng nói:

- Anh thật là một người anh vĩ đại, dám đem cả tình yêu nhường cho đứa em út của mình!

- Em lại hướng mũi dao về phía anh rồi!

Tôi bật cười nép sát vào Thạch Phong. Lòng tôi rộn rã niềm vui, cho đến giờ phút này, tôi mới cảm thấy rõ rệt là tôi lưu lại Vườn Thúy không những do sức thu hút của Tiểu-Phàm, không những vì Tiểu Lỗi, cũng không những vì câu chuyện cảm động kia, mà chính là gã đàn ông bên cạnh tôi. Tôi ngẩng mặt nhìn lên trời, vầng trăng sáng đang ẩn mình trong một lớp mây mỏng. Có phải nàng tiên huyền ảo của tôi đã đưa tôi đến Vườn Thúy không? Tâm trí tôi bàng hoàng, tất cả tâm linh tôi đang đắm chìm trong lớp sóng say sưa dào dạt của tình yêu.

- Mỹ Hoàn! Thạch Phong khẽ gọi.

- Dạ.

Thạch Phong có vẻ không yên tâm nói:

- Em không có hảo cảm đối với Tiểu Lỗi sao?

- Anh nói chi?

- Tiểu Lỗi nó còn trẻ, lại đẹp trai, lại tài ba hơn anh, em lại có thể không thương hấn được sao?

- Dĩ nhiên là em thương hấn vô cùng!

- À!

Thạch Phong như ghen ngào rồi vội nói:

- Nếu thế thì em còn đợi gì mà không chọn nó làm phối ngẫu?

- Không anh lầm rồi, em thương hẳn như một người chị thương một đứa em...

Tôi ung dung giải thích thêm:

- Đó không phải là tình yêu, có phải không anh? và lại em đâu có phải là Tiểu-Phàm!

- Thì đã hẳn thế. Thạch Phong nói nhanh để công nhận.

- Anh xem thường Tiểu Lỗi quá... riêng em, em đã hiểu rõ, mối tình của Tiểu Lỗi thiệt là thủy chung như nhất và rất cao cả, bởi vậy không ai thay thế được Tiểu-Phàm. Giả sử sau này, Tiểu Lỗi có một tình yêu khác đi nữa, thì trong tâm khảm của nó vẫn còn có một vị trí, mãi mãi dành cho Tiểu-Phàm.

Tôi thở dài nói tiếp:

- Mối tình này rất đổi thê lương, nhưng cũng vô cùng mỹ lệ!

- Thật ra nó không đẹp như sự tưởng tượng của em đâu, Mỹ Hoàn!

- Sao? Tôi ngạc nhiên nhìn Thạch Phong hỏi.

- Tất cả những gì có cái đẹp ở bên ngoài chưa hẳn là cũng có cái đẹp ở bên trong.

Tôi hơi chau mày nói:

- Anh nói thế là vì anh có cái tâm trạng của một con chim bị bắn, đâm sợ cả làn cây cong. Anh đã nếm trải một cuộc tình duyên bất mãn, nên anh nghi ngờ Tiểu-Phàm chứ gì?

Thạch Phong vội cãi:

- Tiểu-Phàm không thuần nhất như trong nhật ký của nàng đâu! Trước khi bị điên, có một đoạn thời gian nàng không viết nhật ký. Chính thời gian này mới là khúc quanh đáng tiếc của cuộc đời nàng.

- Em không hiểu anh muốn nói gì?

- Câu chuyện này chỉ có mình anh và Tiểu-Phàm biết mà thôi.

Anh dùng đủ mọi cách để giấu Tiểu Lỗi. Cảm ơn thượng đế, Tiểu Lỗi vẫn tin tưởng rằng trong tim của Tiểu-Phàm chỉ có mỗi một mình hắn. Anh chỉ mong cái sự bí ẩn này không bao giờ bị tiết lộ.

- Em hiểu ra rồi, vì sau này, Tiểu-Phàm lại yêu anh, phải không?

Thạch Phong trở mắt nhìn tôi và sau đó chau mày bật cười:

- Mỹ Hoàn, em tưởng rằng ai cũng không có cặp mắt xanh như em để dám yêu một con ngựa hoang bị dây trói buộc như anh sao?

- Thế thì thế nào?

- Là thế này, nếu không xảy ra việc ấy, thì Tiểu-Phàm không đến nỗi bị điên cuồng, rồ dại.

Thạch Phong nghiêng nửa người vào lan can, ngửa mặt nhìn lên trời, mặt chàng bỗng sa sầm xuống và chàng khẽ nói:

- Kể ra, anh cũng phải gánh lấy trách nhiệm. trong việc này, cho đến bây giờ anh còn thấy ân hận.

Tôi không nói gì. Thạch Phong đốt một điếu thuốc rồi tiếp tục nói:

- Tiểu-Phàm theo học đến năm thứ hai ban trung học thì sau đó anh mới được biết nàng mang chứng bệnh đau tim thiên bẩm và chứng loạn óc, nàng rất yếu đuối và không thích để tâm vào việc học. Vì thế nên từ năm 14 tuổi nàng ở luôn nhà, không đi học nữa. Anh thì bận rộn luôn nên Tiểu-Phàm ngày ngày học chữ Trung- Hoa do Tiểu Lỗi dạy, ngoài ra nàng chỉ có một thứ tiêu khiển là đọc tiểu thuyết. Như vậy hoàn cảnh sinh hoạt của Tiểu-Phàm rất đổi nhỏ hẹp. Trừ anh và Tiểu Lỗi, nàng không còn có người thân hay bạn bè nào khác. Nếu không có Tiểu Lỗi, có lẽ nàng cũng không bao giờ được đi xem phong cảnh hay dạo phố gì cả. Tình yêu giữa nàng và Tiểu Lỗi thế tất đã do hoàn cảnh tạo nên. Đối với đời sống của Tiểu-Phàm... anh thật ân hận. Bây giờ mỗi lúc hồi tưởng lại anh vẫn cảm thấy mình có lỗi, vì đã để cho nàng chịu thiếu

thốn rất nhiều, đối với sự giao du, sự vui tươi cần phải có ở cái tuổi thanh xuân của nàng, cũng vì thế mà trước lúc nàng điên loạn, một người con trai đã đi vào cuộc đời nàng.

Thạch Phong dừng lại rít một hơi thuốc dài nhìn tôi hỏi:

- Em thường hay lên ngôi miếu nhỏ ở trên núi phải không?

- Vâng!

- Lúc ấy Tiểu Lỗi đã tốt nghiệp đại học và đang phục vụ tại Đài Nam. Vì nó không có ở nhà, em có thể tưởng ra là Tiểu-Phàm cô độc biết bao nhiêu, ngày nào nàng cũng đi lên ngôi miếu ấy đàm đạo với các ni cô hay mang một quyển sách vào rừng thông ngồi đọc hoặc đi bách bộ. Cứ thế, có một lần, một bọn con trai sinh viên đại học tìm lên núi mở cuộc “picnic” họ bắt gặp Tiểu-Phàm và mời nàng gia nhập cuộc vui của họ. Cũng nhân đó mà nàng quen với một thanh niên. Họ thường hẹn hò để gặp nhau tại ngôi miếu nhỏ kia.

Bắt đầu từ lúc bấy giờ, thần trí của Tiểu-Phàm có vẻ thần thờ. Anh nghĩ, nhất định là giữa Tiểu Lỗi và anh con trai nọ đã phát sinh một sự xung đột trong tim nàng, mà bản tính hiền lành của nàng lại không cho phép nàng phản bội Tiểu Lỗi. Tóm lại đến lúc anh phát giác có người con trai này, thì nàng đã giao du với hắn rất mật thiết. Lúc ấy anh rất lo sợ, cũng không biết phải làm thế nào. Điều thứ nhất, anh sợ khổ cho Tiểu Lỗi vì hắn tha thiết yêu nàng, điều thứ hai, anh sợ khổ cho Tiểu-Phàm. Thực tình mà nói anh không tin nhiệm người con trai kia, hắn là một anh con trai nông cạn và xảo quyệt, anh không tin rằng hắn sẽ mang lại hạnh phúc cho Tiểu-Phàm. Tiểu-Phàm được anh nuôi dưỡng từ tấm bé đến lớn khôn, anh vẫn coi nàng như một đứa em ruột của mình, hơn nữa nàng lại mang bệnh, anh không thể để cho người nào khác lừa dối nàng, nên anh đã đi tìm gã con trai kia.

Thạch Phong ngừng lại với những nếp nhăn trên trán và một vẻ mặt vô cùng đau khổ, chàng nói tiếp:

- Anh kể hết cho hắn nghe, về gia đình của Tiểu-Phàm. Anh bảo với hắn là nếu hắn thực tâm yêu Tiểu-Phàm thì hắn phải chu toàn việc trăm năm với Tiểu-Phàm, bằng không thì phải cắt đứt việc dan díu này đi. Kết quả, người con trai nọ từ đấy không tìm đến nơi hẹn hò nữa. Còn Tiểu-Phàm những ngày đầu, thần trí chỉ mê man như người mất hồn. Anh mời bác sĩ, nhưng vẫn không thể chữa trị được cho nàng. Từ đó nàng bắt đầu điên loạn.

Thạch Phong chăm chú nhìn tôi với ánh mắt bi ai và chua xót:

- Đó là câu chuyện mà anh vẫn giấu kín. Mỹ Hoàn em nghĩ xem có phải anh đã gây nên tội ác không?

Tôi nhìn Thạch Phong vẻ chân thành của chàng có chứa đựng sự phân vân nghi hoặc Khuôn mặt chàng dưới ánh trăng, trở nên trang nghiêm. Tôi nắm lấy tay chàng, khẽ lắc đầu nói:

- Không, anh không có tội gì cả, nhưng giá anh đừng nói cho nghe câu chuyện này thì hay hơn, vì nó quá tàn nhẫn, nó phá hoại cả sự hoàn mỹ trong tim em, vì nó làm cho tình yêu của Tiểu-Phàm không còn cảm động nữa!

- Thì cũng vì thế, mà anh tìm đủ mọi cách để giữ kín, nếu Tiểu Lỗi biết. Tiểu-Phàm đã điên loạn thì chỉ làm cho nó càng thêm nát lòng vì tình yêu của nó đối với Tiểu-Phàm tha thiết quá.

Tôi trầm ngâm suy nghĩ. Có một áng mây che phủ vàng trắng, bỗng nhiên tôi cảm thấy lạnh lạnh.

- Không, em tin rằng nàng vẫn còn chung thủy với Tiểu Lỗi. Nàng có thể viết lên những trang nhật ký như thế kia thì không đời nào nàng lại dối dạ thay lòng được.

Thạch Phong nhìn tôi mĩa mai nói:

- Mỹ Hoàn em quá tin vào sự hoàn mỹ!

- Vâng, quả như thế. Tôi tựa đầu vào vai Thạch Phong, không muốn nghĩ đến Tiểu-Phàm nữa. Chúng tôi đứng như thế một lúc rất lâu. Áng mây che phủ mặt trăng giấy lát bay qua, gió lạnh đêm khuya phảng phất thổi. Sau đó, tôi khẽ ho lên một tiếng rồi nói:

- Anh à!

- Gì em?

- Cái điều nó làm cho em cảm động và khâm phục anh là lòng quảng đại và bao dung của anh! Tuy cái “viên ngọc” Tiểu-Phàm có mang đôi vết ố, nhưng anh đã rộng lượng tha thứ, xóa bỏ hết để cho vết thương lòng của Tiểu Lỗi khỏi rớm máu thêm. Không phải em có ý cung duy anh, nhưng quả tình anh là một người huynh trưởng có một không hai ở đời này.

- Đối với anh không có điều gì đẹp bằng lời khen ngợi của em!

- Còn một điều nữa, anh!

- Điều gì hả em??

- Anh tin tưởng nơi em, em sẽ là người yêu thuần nhất của anh.

- Mỹ Hoành!!!

Thạch Phong kéo tôi vào lòng, nước mắt tôi giàn giụa đầy trên bờ mi... Tôi khóc là vì trước hạnh phúc của mình mà chạnh lòng về nỗi bất hạnh của Tiểu-Phàm và Tiểu Lỗi.

Đêm hôm ấy, khi trở về phòng riêng tôi nhặt được một mảnh giấy cài trên kệ cửa bên trong là nét chữ của Tiểu Lỗi, với những dòng:

“Tình yêu đôi khi cũng cần có sự giúp đỡ của kẻ khác. Ghen tức chính là một phương tiện của sự giúp đỡ, vì vậy tôi đã phải lợi dụng cái thủ đoạn ấy. Tôi tin rằng ai đó đã hiểu lòng tôi. Xin cầu chúc cho hai người trăm năm hạnh phúc.”

Tôi cầm mảnh giấy áp lên ngực, lẩm bẩm một mình: ” Cái cậu bé Tiểu Lỗi này thật là dễ thương!”

Sau khi biết rõ đầu đuôi về sự điên loạn của Tiểu-Phàm, tôi cảm thấy khó chịu mất mấy hôm. Tôi lật quyển nhật ký của Tiểu-Phàm, vào những trang cuối cùng, đọc đi, đọc lại, tìm mãi không thấy hình ảnh của một người con trai khác! Rõ ràng nàng đã chối bỏ hẳn, thậm chí đến không thèm mang hẳn viết vào nhật ký. Tiểu-Phàm cũng đã sùng kính sự hoàn mỹ ư? Nhưng tôi cũng đã tìm ra chứng tích vùng vẫy, chống đỡ của nàng. Chẳng hạn, có một đoạn nàng viết nguệch ngoạc như sau:

“Đông hãy trở về đây, em van anh trở về đây. Tại sao anh bỏ em đi xa đến thế? Không có anh ngày tháng tôi cảm buồn thảm như bất tận, Đông! về, hãy về đây cứu em!”

“Đông! em vì anh mà sống, thì cũng vì anh mà chết, dầu anh có đi đến đâu, em cũng ở bên anh. Đông trái tim em chỉ có anh, chỉ có anh, chỉ có anh. Thượng đế biết rằng: trong tim em chỉ có anh thôi! Ác quỷ! Người hãy buông tha ta ra! Đông ơi hãy về đây, hãy ôm lấy em, dù cho có một ngày nào đó em sẽ chết, em cũng cầu mong được chết trong lòng anh. Thật đấy! Đông ơi Đông”

Đọc lại những mảnh đoạn nhật ký này tôi càng thông cảm Tiểu-Phàm hơn, nguyên nhân sự điên loạn của nàng không những chỉ do di truyền mà thôi, nàng đã từng tranh đấu, đã từng đau khổ, và đã từng tự trách mình. Tôi mang quyển nhật ký đi tìm Thạch Phong, tôi nói:

- Thạch Phong anh đã lầm, Tiểu-Phàm thủy chung chỉ yêu có một mình Tiểu Lỗi. Gã con trai kia chưa hề bao giờ chiếm được con tim nàng. nàng chơi với hắn chỉ vì nàng cô đơn!

Thạch Phong nhìn tôi mỉm cười một nụ cười ôn hòa và nâng cằm tôi lên âu yếm đáp:

- Mỹ Hoành em quả là một cô gái hiền lương. Em chỉ biết dệt nên toàn những giấc mộng vàng. Anh không thể không tin rằng em đã nói đúng!

Ngày hôm ấy, tuy ánh dương vẫn rất đẹp song trời đã trở lạnh. Mùa thu đã qua đi mau chóng và thời tiết đã bắt đầu sang đông.

Từ lúc sáng sớm tôi đã lên đường trở về nhà chú thím. Tôi về với một nhiệm vụ thật quan trọng là báo cho chú thím biết chuyện của tôi và Thạch Phong. Thím nhiệt liệt mừng cho tôi, còn chú thì hỏi thăm về Thạch Phong rất nhiều. Sau đấy, ông cho các em đi mua rượu thịt về “ăn mừng” cho việc chung thân đại sự của tôi.

Tôi ở lại nhà chú thím cho đến lúc ăn cơm chiều mới ra về. Lúc ấy đã gần chín giờ.

Tôi đi một mình trên con đường nhựa dẫn lên núi. Gió đêm thổi lùa vang lên những tiếng xào xạc, trời thật lạnh tôi quấn chặt khăn choàng thong thả đi lên dốc núi. Đường không có điện, nhưng may là trăng sáng như gương chiếu xuống trông rất rõ rệt.

Gió đông càng lúc càng lạnh như cắt, những vách đá lớn trong rừng thông đứng sừng sững dưới ánh trăng nom có vẻ dữ tợn. Tôi vừa đi vừa suy nghĩ, đột nhiên tôi nghe có tiếng sột soạt phát xuất từ cánh rừng thông. Một làn gió lạnh lùa qua, tôi rùng mình đánh thót một cái, tôi quay đầu nhìn về cánh rừng thông. Tôi không trông thấy gì hơn là đá núi, cây thông và ánh trăng, nhưng tôi vẫn cảm thấy bồn chồn, tim tôi đập mạnh, tôi hồi hộp và lo âu lạ thường.

Tôi rào bước và đi tới chỗ cái gốc cây có đặt ghế đá. Tôi dừng lại định ngồi nghỉ một lát cho hơi thở bớt gấp rút vì đi quá nhanh. Cũng trong lúc ấy, cái cảm giác của lần đầu tiên ở nơi đây lại đến với tôi. Nơi đây không phải chỉ có một mình tôi, có người đang núp ở đâu đó để rình rập tôi. Tôi quay phắt đầu lại, ba hòn nham thạch đứng sừng sững ra đó như một tấm bình phong, hơi thở tôi ngưng lại dưới ánh trăng, tôi trông thấy rõ rệt một chiếc bóng nhẹ nhàng lướt qua. Sự sợ hãi làm tôi sững sờ ra đó. Ánh trăng, tiếng thông reo, tiếng trúc rì rào, đá núi, và một chiếc bóng... hòa hợp thành một thứ áp lực kinh người. Nó làm tôi cảm thấy máu trong người đông lại, tôi rùng mình và chạy nhanh về Vườn Thúy. Tôi có cảm giác như chiếc bóng ấy đang đuổi theo tôi, cảm giác này làm xương sống tôi ớn lạnh. Tôi không dám quay đầu lại. Tôi chạy mãi đến lúc trong thấy những dãy nhà quanh Vườn Thúy và ánh đèn ảm áp tỏa ra từ trong mỗi ngôi nhà tôi mới hoàn hồn thở một hơi dài nhẹ nhõm.

Tôi đi chậm lại vừa đi vừa lắng tai nghe ngóng, đợi đến khi xác định là đằng sau không có ai theo dõi, tôi mới dám len lén quay đầu nhìn lại. Có lẽ bóng người, tiếng động rõ ràng đã phát xuất từ ảo giác của tôi.

Tôi về đến cổng Vườn Thúy và cảm thấy ngay là có việc gì bất thường đã xảy ra. Cổng vườn mở rộng, tôi đi vào, xe hơi của Thạch Phong không có đó, Vườn Thúy im lìm không lấy một tiếng động. Việc gì thế này? Tôi cất tiếng gọi:

- Anh Thạch Phong!!!

Không có tiếng trả lời, tôi lại tiếp tục gọi:

- Tiểu Lỗi!

Cũng lại vắng lặng. Tôi ngơ ngác chạy đến đầu cầu thang định lên lầu, Thu Cúc đã từ nhà sau chạy vào phòng khách, chợt thấy tôi, chị ta đặt tay lên ngực nói:

- May quá, Dư Tiểu Thư, cô đã về. Một mình em ở nhà em sợ đến chết được!

- Ông và cậu hai đâu? còn chú Lưu nữa?

- Đi hết cả rồi, có người gọi điện thoại lại, ông Phong cuống quýt cả lên, ông bảo cậu hai đi tìm, rồi lại gọi chú Lưu cùng đi.

Tôi chau mày khinh ngạc:

- Tìm ai?

- Em nào có biết! Đùng một cái cả nhà đều đi cả.

- Ít ra em cũng phải nghe được một tý gì chứ?

- Nào em có hiểu gì đâu, cậu hai vô lấy chiếc xe là phóng đi ngay, em chỉ nghe mang máng hình như điện thoại do bệnh viện hay điều dưỡng viện gì đó gọi đến.

Bệnh viện? Đúng rồi. Tiểu-Phạm, nhất định đã xảy ra việc gì cho Tiểu-Phạm. Tôi ngồi xuống ghế. Tiểu-Phạm đau nặng hơn hay đã chết rồi ư? Tôi chờ người hồi lâu mới bình tĩnh trở lại được.

- Việc xảy ra từ lúc mấy giờ? Tôi hỏi.

- Lúc cả nhà vừa dùng cơm chiều xong.

Nếu thế thì đã cách đây mấy tiếng đồng hồ. Tôi đến bên cửa sổ ngắm chiều ngẫm ngợi. Lòng tôi bứt rứt, tôi có linh cảm là một tai nạn to tát đang xảy ra vừa lúc ấy, có tiếng mô tô chạy vào dừng lại trước cửa phòng khách. Tôi chạy ra, chợt nhìn Thạch Phong tôi hỏi:

- Có việc gì xảy ra thế hả anh?

Thạch Phong nhảy xuống xe, mặt tái nhợt thần sắc ủ rũ, chàng buồn bã đáp:

- Tiểu-Phàm mất tích rồi!

- Anh nói sao? Tôi ngạc nhiên hỏi thêm.

- Vì bệnh viện bắt cần nên Tiểu-Phàm đã trốn mất.

Rồi Thạch Phong quay sang hỏi Thu Cúc:

- Cậu hai và chú Lưu trở về chưa?

- Thưa chưa, thì phải. Tôi vội đáp.

- Nếu thế thì họ chưa tìm được Tiểu-Phàm!

Thạch Phong nói trong chàng vừa thiếu não vừa mệt mỏi.

- Có trời mới biết được nó đi đường nào!

- Vừa rồi anh đã đi tìm nàng ở đâu? tôi hỏi.

- Trên miếu và những cánh rừng gần đây.

- Đều không tìm thấy chi cả sao?

- Đến cả chiếc bóng cũng không thấy!

Chiếc bóng? một tia sáng lóe lên trong trí não tôi, chiếc bóng! Tôi đã từng trông thấy một cái bóng ở đâu? đúng rồi ở dưới gốc cây cổ thụ ấy, nơi có ghế đá... Tất cả những gì tôi đã thoáng trông thấy, đều không phải là ảo giác, nhất định là Tiểu-Phàm nàng nấp ở đằng sau hòn nham thạch giống tấm bình phong nọ những tiếng sột soạt và linh cảm của tôi... Đúng rồi! Chính là nàng, tôi chụp lấy cánh tay Thạch Phong hối hả nói:

- Đi, chúng ta đi tìm, em đã biết nàng ở đâu rồi!

- Em biết? Thạch Phong nhíu mày hỏi.

- Vâng, ở bên cánh rừng thông kia, lúc về em trông thấy có bóng người ở đó. Lúc ấy em tưởng là mình hoa mắt, bây giờ mới hiểu ra. Đi chúng ta đi tìm nàng.

Thạch Phong hối hả ngồi lên xe, tôi ngồi ở yên sau vòng tay ôm lấy eo chàng. xe nổ máy ngay phóng nhanh ra khỏi cổng Vườn Thú, chạy thẳng về phía ngã ba đường. Chẳng bao lâu chúng tôi đã dừng lại dưới gốc cây cổ thụ sau thân cây, mấy hòn nham thạch cao lớn đứng sừng sững trang nghiêm.

- Chính ở đây, đằng sau những hòn đá đó!

Thạch Phong dựng xe rồi chạy vào rừng thông, một lát sau từ phía bên kia trở ra giơ tay nói với tôi:

- Chẳng thấy gì cả!

- Em đoán chắc là đã trông thấy một bóng người! Tôi nói.

- Có thể Tiểu-Phàm nhưng cách đây nửa giờ. Nàng đã đi mất rồi.

- Nhưng em chắc nàng không đi xa đâu. Nửa giờ không đủ để nàng đi xa lắm, nhất định là nàng còn quanh quẩn gần đây!

- Thôi được chúng ta tiếp tục lục soát một hồi nữa xem sao?

Chúng tôi đi vào rừng thông bóng cây thông ngả dài ngổn ngang trên mặt đất, đằng sau mỗi một cây thông đều có thể có người ẩn trốn. Nhưng sau mỗi thân cây đều chẳng có một ai cả. Chúng tôi đi được một hồi lâu,

bỗng Thạch Phong nhìn thấy được một vật ở trên mặt đất một chiếc khăn choàng màu hồng nhạt. Thạch Phong nói:

- Đây là chiếc khăn choàng mà mấy hôm trước Tiểu Lỗi đã tặng nàng, quả thật nàng vừa đi qua đây!

Chúng tôi lục soát một hồi nữa nhưng cuối cùng đành thất vọng, trở lại Thạch Phong nói:

- Cứ tìm mãi thế này chả có ích gì chi bằng chúng ta trở về Vườn Thúy gọi điện thoại hỏi bệnh viện xem, biết đâu bệnh viện đã tìm thấy nàng chẳng?

Chúng tôi về đến Vườn Thúy thì Tiểu Lỗi và Chú Lưu cũng vừa trở về. Họ cũng chẳng tìm thấy gì cả. Tiểu Lỗi ngồi gục đầu trên chiếc bàn dài gần tủ rượu hai tay ôm đầu vẻ tuyệt vọng, Thạch Phong bước sang đặt chiếc khăn choàng màu hồng lên bàn Tiểu Lỗi hốt hoảng hỏi:

- Anh tìm thấy nàng!

- Không anh chỉ mượn được chiếc khăn này thôi.

- Ở đâu thưa anh?

- Trong rừng thông.

Tiểu Lỗi xông ra phía cửa vừa chạy vừa nói to:

- Em đi tìm nàng!

Thạch Phong đưa tay kéo hần lại nói:

- Vô ích! Anh đã tìm qua cả rồi.

Tiểu Lỗi liền đứng dừng lại uể oải lại bàn rót đầy ly rượu ngửa cổ uống cạn rồi nắm mạnh tay xuống bàn kêu lên:

- Chẳng lẽ chúng ta không có cách nào nữa hay sao anh cả. Nàng bây giờ chẳng còn một tí năng lực nào cả nàng có thể bị ngã chết, bị lạnh chết, có thể bị rắn cắn chết, cái gì cũng có thể cả! Chúng ta đành chịu bó tay hay sao?

- Anh đi gọi điện thoại hỏi bệnh viện....

- Để em đi gọi cho và nhân tiện em cởi đôi giày kéo chân đau quá...

Tôi ra đầu cầu thang cúi trên lan can nói vọng xuống:

- Họ vẫn chưa tìm được nàng!

Xong tôi đi về phòng riêng của tôi. Tôi bật đèn rồi ngồi bên thành giường cởi bỏ đôi giày cao gót. Tôi đã đi bộ quá nhiều nên đôi chân đau buốt vô cùng. Tôi cúi xuống tìm đôi dép, nhưng có một vật gì thu hút lấy ánh mắt tôi, trên chiếc thảm trước giường đang lấp lánh sáng ngời. Tôi khom người nhặt lên thì ra đó là sợi dây chuyền có hình trái tim. Sợi dây chuyền này trước giờ vẫn được cất trong tủ, tôi không hề động đến nó, làm sao nó lại chạy ra nằm trên tấm thảm này được?

Tôi cầm sợi dây ngồi ngẩn người ra đó và bỗng tôi nghe thấy có tiếng động! Đột nhiên, tôi hiểu ra, Tiểu Phàm! Chúng tôi tìm tất cả rừng thông nhưng lại quên cái địa điểm cuối cùng là Vườn Thúy. Tôi chưa kịp quay người lại thì một bàn tay không biết từ đâu thò ra giật phăng sợi dây chuyền trên tay tôi. Tôi ngược nhìn lên, một chiếc áo trắng của bệnh viện che ngang trước mặt tôi. Tôi há hốc mồm định la lên, nhưng nàng đã lao người vào tôi, những ngón tay gầy dẹt, chặt lấy cổ tôi, đôi mắt to cuồng loạn nhìn chòng chọc vào tôi, miệng lẩm nhẩm nói:

- Chàng là của tao! Chàng là của tao!

Móng tay của nàng bấm sâu vào thịt tôi. Tôi vùng vẫy kêu la, nhưng sức nàng mạnh vô cùng. Chúng tôi ôm nhau vật lộn ở trên giường. Nàng lại hét to:

- Cái phòng này là chỗ ở của tao, mày không thể cướp giật được. Chàng là của tao!

Mấy lời la hét đó rõ rệt biết bao! Tiếng kêu la của tôi làm cho những người dưới lầu chú ý. Một loạt tiếng chân chạy lên lầu, những ngón tay nàng bóp lên cổ tôi làm tôi vô cùng đau buốt, vào rồi có người xông vào gỡ Tiểu-Phàm ra. Tôi từ trên giường nhảy xuống thì chợt thấy Tiểu Lỗi đứng sau lưng Tiểu-Phàm và nắm chặt lấy nàng. Tiểu-Phàm kêu hét, vùng vẫy loạn lên. Tôi được Thạch Phong ôm vào lòng, sắc mặt chàng trắng bệch như tờ giấy.

- Em có sao không, Mỹ Hoàn?

Thạch Phong dùng khăn tay đặt lên cổ tôi hốt hoảng nói:

- Cổ em có rướm máu!

Tôi không còn thấy đau đớn gì cả, Tiểu-Phàm vẫn gào thét:

- Hãy để cho tôi đi, đừng nhốt tôi, đừng nhốt tôi!

Hai tay Tiểu Lỗi vẫn nắm chặt lấy nàng, nàng lồng lên như một con thú dữ. Vì vùng vẫy không ra thoát được nàng cúi đầu xuống cắn vào cánh tay Tiểu Lỗi, Tiểu Lỗi vẫn không buông tay chỉ luôn mồm gọi lớn:

- Tiểu-Phàm, Tiểu-Phàm, anh là Đông đây mà! Tiểu-Phàm em biết không? Tiểu-Phàm! Tiểu-Phàm!

Tiếng gọi này là tiếng gọi của sự yêu thương nó có cái hiệu lực làm cho tâm thần của người mê sảng tỉnh lại chẳng? Bỗng nhiên Tiểu-Phàm ngừng kêu la, nàng chậm rãi ngẩng đầu lên, lắng tai nghe ngóng như đang trong giấc mộng. Sau đó ánh mắt nàng sáng hẳn lên, chậm chạp quay người lại đối diện với Tiểu Lỗi, trong đáy mắt nàng như có linh tính, sắc mặt nàng như có tình cảm và sức sống. Đó là một kỳ tích trong chớp mắt, nàng đưa tay lên sờ nghếch sờ soạng trên mặt Tiểu Lỗi. Một nét vui mừng bao trùm lấy khuôn mặt nàng. Trong nàng đẹp rực rỡ hẳn lên, nàng khẽ mấp máy đôi môi lẩm bẩm nói:

- Đông! Anh đây ư? Em tìm anh khắp nơi...

Một nụ cười hiện trên khuôn mặt nàng, một nụ cười đầy vẻ hân hoan và thê thảm! Người nàng tựa vào cánh tay Tiểu Lỗi, nàng ngửa mặt đắm đắm nhìn người yêu nức nở nói:

- Đông! Em muốn... nói với anh, em chưa... chưa hề yêu ai cả, ngoài anh. Em là của anh... Đông ơi, Đông!

Nàng cười đẹp như trong mơ, sau đó thân nàng mềm nhũn và lả người đi trong lòng Tiểu Lỗi.

- Tiểu Phàm!

Tiểu Lỗi thét lên một tiếng và bế xốc nàng lên, nhưng nàng không còn tỉnh lại được nữa. Thương để đã ban cho nàng một thoáng thời gian kỳ diệu này, bây giờ nàng đã êm đềm ra đi, với một nụ cười tươi thắm trên môi. Đôi mi của nàng im lìm khép chặt như đang trong giấc ngủ. Tiểu Lỗi đứng yên không cử động và chỉ lẽ nhìn Tiểu-Phàm.

Tôi úp mặt vào ngực Thạch Phong thổn thức. Tiếng Thạch Phong bình tĩnh nghiêm nghị nói:

- Mỹ Hoàn! Em chớ nên quá thương cảm... Nàng đã nói được những gì nàng muốn nói, và đã hả lòng, hả dạ mà từ giã cõi đời, trong vòng tay người yêu.

Chúng tôi mai táng Tiểu-Phàm vào một buổi chiều đầu đông, trên mảnh đất gần ngôi chùa nhỏ ở trên núi. Nơi mà nàng đã từng cùng Tiểu Lỗi dắt tay nhau đi dạo. Người ta đang vun đất lên, vùi nong một nắm, để mặc dầu gió sương. Chúng tôi đứng im lìm trong làn gió lạnh vi vu. Tôi tựa đầu vào Thạch Phong, nghe lòng mình gợn lên bao nỗi tiếc thương sâu muộn! Tiểu-Phàm, người con gái mà tôi chỉ gặp có hai lần, song lại có liên hệ rất mật thiết đến cuộc đời tôi. Cũng vì nàng mà tôi quen biết Thạch Phong. Tôi không thể nào nói ra hết cảm tình của tôi đối với nàng nhất là bây giờ, mình đương cách biệt, kẻ còn người mất.

Tiểu Lỗi lặng lẽ đứng yên, không hiểu gã đang suy nghĩ gì? Sau khi nắm mộ đã đắp xong, Thạch Phong nói:

- Chúng ta về thôi!

Chúng tôi cùng nhau đi trên con đường trở về nhà, gió đông giá buốt ào ạt lỏi cuốn bao bọc lá vàng trải đầy trên mặt đất. Tôi đi đến bên Tiểu Lỗi gọi:

- Thạch Lỗi!

Gã ngẩng đầu nhìn tôi một thoáng, tôi nói một cách ngớ ngẩn:

- Đối với nàng, như thế này là an hảo lắm rồi...

Tiểu Lỗi khẽ ngắt lời tôi nói:

- Quả thiệt tình tôi đâu có nữ hỏi gì hơn đối với cuộc tình duyên của chúng tôi. Nàng đã yêu tôi, thủy chung đến thế, thậm thiết đến thế.

Tôi cảm động và tự nhủ rằng tôi không cần phải nói gì thêm nữa. Chúng tôi cũng không cần lo lắng cho Tiểu Lỗi. Thời gian đau khổ đã qua, gã đã phần khởi trở lại gã không còn sa ngã nữa. Dù sao thì gỡ chuông phải do nơi người treo chuông, Tiểu-Phàm khiến gã chìm đắm thì phải do Tiểu-Phàm giải cứu gã. Chúng tôi đi về Vườn Thúy, bóng chiều đã ngả, màn đêm đã bắt đầu buông xuống các đỉnh núi, lùm cây. Bỗng Tiểu Lỗi khẽ cất giọng ngâm:

“Hoa xuân chưa nở đã tàn,”

“Gió chiều, mưa sớm, muôn vàn nhớ thương,”

“Cùng nhau giọt lệ vương vương,”

“Hẹn nhau, em hỡi, ở phương trời nào?”

Tôi nói lời gã đọc tiếp:

“Đông, Đông! Sống, em là của anh, chết em vẫn là của anh. Bất cứ anh ở đâu, lúc nào chúng ta cũng ở bên nhau!”

Tiểu Lỗi hốt hoảng hỏi tôi:

- Ô kìa, chị ngâm cái gì thế?

Tôi mỉm cười đáp:

- Tôi ngâm một câu của Tiểu-Phàm viết trong tập nhật ký đó mà.

Gã nhìn tôi cúi đầu đi. Mãi một lúc sau, gã mới ngược cặp mắt đầy lệ tha thiết nói: “Phải, Tiểu-Phàm ạ, lúc nào chúng ta cũng ở bên nhau!”

Về tới Vườn Thúy, trăng đã lên cao trên nền trời xanh thẳm. Thạch Phong khoác vai tôi, đưa tôi ra ngoài hàng hiên, chàng âu yếm nói:

- Em xem, đêm thanh, trăng sáng như nước, nước như trời. Trăng của đôi ta!

Chúng tôi đắm đuối nhìn nhau. Cho dẫu lúc ấy có thiên ngôn, vạn ngữ, chúng tôi cũng không cùng nhau thổ lộ hết tấm chân tình.

HẾT

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/vuon-thuy>